

Chú Thiên Ký

Contents

Chú Thiên Ký	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	10
4. Chương 4	13
5. Chương 5	17
6. Chương 6	20
7. Chương 7	24
8. Chương 8	27
9. Chương 9	31
10. Chương 10	34
11. Chương 11	37
12. Chương 12	41
13. Chương 13	46
14. Chương 14	50
15. Chương 15	54
16. Chương 16	58
17. Chương 17	61
18. Chương 18	65
19. Chương 19	69

Chú Thiên Ký

Giới thiệu

Trong căn phòng hôn ám và yên tĩnh, nàng co rúm lại thành một đoàn trong chăn, hai hàng lông mày

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chu-thien-ky>

1. Chương 1

Xuân về trăm hoa rực rỡ, cảnh xuân xinh đẹp, cây cối tươi tốt xanh um, một tiểu cô nương đầu trát hai búi tóc sô nổi bước đi ở một con đường mòn trong rừng, sau lưng nàng là một chiếc sọt nhỏ chứa đầy lá cây tể thái, nắm cùng linh chi vừa mới hái, trong đó còn rải rác mấy bông hoa hồng, trên tay nàng cầm hai quả trứng chim vẫn còn hơi ấm.

“Sắp tới nhà rồi!” Tiểu cô nương vỗ vỗ bụng,

“Hơi đói nha! Không biết chị dâu sẽ nấu món ngon gì đây? Hay là để nấu canh cây tể thái cùng trứng chim...” Nghĩ tới sáng kiến với hai quả trứng chim trĩ vừa mới nhặt được hôm nay, nàng ngọt ngào cười rộ lên.

Ra khỏi núi là tới nhà của tiểu cô nương, tiểu cô nương gọi là Lý Tiểu Thiên. Phụ thân nàng trước đây là tiên sinh dạy học duy nhất ở Tiểu Sơn Trang, mấy năm trước ra khỏi Trang mua đồ, gặp phải loạn quân bại trận, không ngờ lại chết dưới mũi tên loạn lạc. Lúc ấy Tiểu Thiên mới mười tuổi, mẫu thân mất sớm, phụ thân cũng bất ngờ ra đi, chỉ để lại nàng một bé gái sống lẻ loi hiu quạnh, thật là đáng thương, lúc đó may mà có vợ chồng Lý Đại Sơn nhận đem nàng nuôi nấng.

Lý Đại Sơn là đệ tử của phụ thân Tiểu Thiên, trước đây phụ thân dạy bọn trẻ con biết chữ học bài nên vẫn được mọi người tôn kính gọi là Lý tiên sinh, Đại Sơn cùng vợ là Tiểu Phượng thương lượng với nhau đem Tiểu Thiên lưu lại, đối đãi như muối muội một nhà, có cơm cùng nhau ăn có cháo cùng nhau uống, nhaoáng một cái đã trôi qua năm năm.

Xa xa Tiểu Thiên hướng trong nhà chạy tới, “Di, như thế nào còn chưa có khói bay lên?”

Nàng nhẹ nhàng đẩy ra cửa gỗ tiến vào tiểu viện Lý gia, nghe được trong phòng có tiếng của thím Cố, liền dừng lại nghe cho hết.

Giữa nhà, Lý Đại Sơn cùng Tiểu Phượng ngồi xếp bằng trong chiếu trên sạp trúc, thím Cố ngồi đối diện, nước miếng bay tứ tung đang tiến hành khuyên bảo đại chiến.

“Thím nói này Đại Sơn, vợ chồng cháu như thế nào cũng không làm Lý phu tử thất vọng, cháu xem, cháu đã chăm sóc nha đầu Tiểu Thiên kia lớn lên thật xinh đẹp! Thân sinh đại ca cũng không cần thiết phải tốt như vậy.”

“Hắc hắc!” Đại Sơn cười ngậy ngô.

“Tiểu Phượng lại mang thai phải không, đây là đứa thứ ba rồi đi?”

Tiểu Phượng sờ sờ bụng, cười gật gật đầu.

“Các người không dễ dàng a! Tiểu Thiên đã mười sáu đi, cũng nên tìm một cái nhà chồng. Thím cũng không nói lời vô nghĩa, trên tay ta có một hộ đốt đèn lồng cũng tìm không ra nhà phú quý như người ta, thiếu gia nhà bọn họ đang nhờ người làm mai, các người xem ...”

“Thím Cố, Tiểu Thiên là một người nhã nhặn, chúng cháu tuy rằng có chút bần cùng, cũng quyết không thể để nàng làm thiếp.” Lý Đại Sơn nói như chém đinh chặt sắt.

“A! Sao lại nói như vậy, thím cũng nhìn Tiểu Thiên lớn lên, có thể để nàng phải lãng phí sao? Thím nói cũng không phải là làm thiếp, là chính thất!”

Tiểu Phượng rất kỳ quái: “Nhà giàu người ta làm gì tìm chúng ta làm chính thất?”

“Aiz, chuyện là thế này.” Thím Cố chắc lưỡi trầm ngâm sau một lúc lâu, “Thím cũng không gạt các người, thím nói chính là Nhan gia tại ngọn núi này.”

“A?” Vợ chồng Lý gia sợ hãi than. “Cái kia, thật là Nhan gia sao?”

“Còn phải nói?” thím Cố đánh mắt một cái. “Sự tình là như thế này, tiểu thiếu gia Nhan gia mới mười lăm, sinh mệnh thiếu hỏa, tướng mệnh nói nhất định phải tìm một Tiểu Hỏa Long để hộ mệnh hấn trước thanh minh, bằng không liền tai vạ đến nơi. Người nói xem trong lúc nhất thời làm sao tìm được một bé gái cầm tinh con rồng?! Nhan gia bỏ ra số tiền lớn, phạm vi mấy trăm dặm mấy lão bà tử đều đang tìm a!”

Trách không được thím Cố tìm được Lý gia, khi Tiểu Thiên sinh ra, phía đông Trang bị châm lửa, rừng cây hộc mấy trăm năm đều cháy sạch, mọi người đều nói mệnh nàng mang hỏa. Hơn nữa nàng lại hoàn toàn cầm tinh con rồng!

“Các người nói xem chuyện này chẳng phải là chuyện tốt hay sao? Sính lễ Nhan gia như sông như biển, đến lúc đó, lão bà tử ta còn muốn dính tỵ vinh quang của các người, các người cũng đừng quên ta!”

“Thím Cố, chuyện này không có gì khác kỳ quái chứ? Thím cần phải nói thật tâm, ta Lý Đại Sơn cũng không cầu tiền.”

“Phi, phi, người cái đầu heo, chúng ta Cố gia khởi nguồn đều làm mai mối, cha mẹ người cũng là do mẹ ta kết thân, Cố gia ta đã hồ quá người trong thôn trang hay chưa?”

Lý gia vợ chồng ngẫm lại thấy cũng đúng, nhìn nhau nói: “Đây là đại sự, chúng ta còn phải châm chước.”

“Ai a, bao nhiêu người lạy dập đầu cầu làm Nhan gia thiếu phu nhân! Lửa cháy đến nơi, các người thật đúng là... Thực là thực là? Qua thôn này sẽ không còn này điểm!”

“Có điều, có điều dù sao cũng phải hỏi ý tứ Tiểu Thiên mới được.” Tiểu Phượng ngập ngừng.

Thím Cố còn muốn nói gì đó, “Chi nha” một tiếng cửa phòng mở, Tiểu Thiên vào phòng.

Ba người nhất tề nhìn nàng, Tiểu Thiên nói: “Ca ca, tẩu tử, thím Cố, cháu gái!”

“Tiểu Thiên —”

Lý Đại Sơn vừa há mồm, thím Cố khuôn mặt già nua đều cười đến nhăn lại: “Cũng là Tiểu Thiên nhà chúng ta hiểu chuyện, với cả, thím Cố chẳng lẽ lại làm chuyện hại cháu sao?”

“Chuyện này liền quyết định như vậy, Tiểu Thiên cháu chuẩn bị chuẩn bị, ngày mai thím liền đưa cháu vào núi đi tìm Nhan gia.”

Trên bàn cơm, vợ chồng Lý Đại Sơn cùng Tiểu Thiên đều không nói lời nào.

Hoa Hoa, Nhị Mao nhìn cha mẹ cùng cô cô, tâm thấy kỳ quái: “Cô cô phải gả tới nhà có tiền nhất, vì sao mọi người đều mất hứng?”

Tiểu Thiên gấp vào trong bát Hoa Hoa cùng Nhị Mao: “Uy, đây chính là trứng chim cô cô trộm từ tổ chim trĩ hoang, thực ngon nga, hai đứa nếm thử xem.”

Nhị Mao hỏi Tiểu Thiên: “Cô cô, cô gả đến nhà có tiền sau, còn có thể trở về gặp chúng cháu hay không?”

Tiểu Thiên hồng hồng ánh mắt: “Như thế nào, cô cô còn chưa gả ra ngoài, hai đứa đã không muốn cô cô trở về a?”

“Làm gì có! Cô cô phải thường xuyên trở về, mang thịt cho Hoa Hoa cùng Nhị Mao, mang rất nhiều rất nhiều thịt trở về, được không?”

Lý Đại Sơn trầm hừ một tiếng, hai tiểu quỷ rụt lui vai không dám nói nữa.

“Tiểu Thiên, đại ca tuy rằng không có khả năng uội thật hoành tráng lập gia đình, nhưng cũng sẽ không ham phú quý đem muội gả lung tung. Nhan gia tuy có Tiền, nhưng nhà giàu người ta nhiều quy củ, khinh thường người nghèo như chúng ta, muội phải rõ ràng!”

Tiểu Thiên gật gật đầu.

“Tiểu Thiên!” Tiểu Phượng muốn nói lại thôi, “Ai, Tiểu Thiên, Mộc Trụ nhà bên đối với muội cũng là...”

“Chị dâu!” Tiểu Thiên nhìn chị dâu, trong mắt biểu lộ cầu khẩn.

Nàng đã quyết định quyết tâm gả đến Nhan gia.

Ca ca và chị dâu muốn sinh thêm con, có điều trong nhà thường thường thiếu tiền. Hoa Hoa, Nhị Mao cũng đã lớn, cần đi học đường học bài, nhưng tiền sinh dạy học trong thôn lại lấy rất nhiều tiền. Chính mình cùng bọn họ không thân cũng chẳng quen, nếu hai người họ không thu lưu, sợ rằng nàng đã sớm lưu lạc đến nơi Yên Hoa không thì cũng chôn thân nơi hoang dã, hôm nay đại ân đức há có thể không báo. Mà...

Mộc Trụ ca chí cao so với trời, luôn tâm niệm muốn đi ra ngoài giang hồ, chính mình cũng không thể liên lụy hẳn.

Lại nói, gả đến Nhan gia có lẽ sẽ tốt lắm. Chẳng phải Nhan gia vẫn luôn làm việc thiện hay sao.

Bản thân mình tài cán vì ca ca, chị dâu cùng gia đình này cũng chưa làm được chuyện gì, lấy nhiều sính lễ một chút, làm cho cả nhà qua được ngày lành, chẳng lẽ có chuyện so với này còn quan trọng hơn sao?

Ngày hôm sau, canh năm Tiểu Thiên đã đứng dậy trang điểm. Tiểu Phượng tẩu lấy ra bộ quần áo xinh đẹp nhất khi còn trẻ cho nàng mặc vào, lại thay nàng đánh bột nước và son, tóc dài vẫn thành hai kể, cài lên một đóa châu hoa duy nhất trong nhà.

Nhìn vào tiểu mỹ nữ mình điểm trong gương, Phượng tẩu cười mỉa mắt: “Tiểu Thiên nhà chúng ta thật đúng là đại mỹ nhân a, không biết ai có phúc cưới được nàng!” Một bên cười một bên lại lặng lẽ lau đi nước mắt.

Tiểu Thiên cầm lấy tay chị dâu, bàn tay hai người đều thực thô ráp, là do làm nông vụ cùng việc nhà mà che kín vết chai.

“Tiểu Thiên, tới Nhan gia cần phải khắp nơi cẩn thận, nghe nói Nhị phu nhân nhà bọn họ là quận chúa tiền triều, thật nhiều quy củ nha!”

“Vâng!”

“Nếu như bọn họ muốn bắt nạt muội, muội hãy về đây, ca ca cùng chị dâu ở nhà chờ muội.”

“Muội đã biết, chị dâu!” Sợ làm hỏng hóa trang, Tiểu Thiên đau khổ nhìn xuống nước mắt doanh tròng, ôm chặt lấy dáng người nhỏ gầy của Tiểu Phượng.

Trời vừa sáng, thím Cố liền dẫn theo một cái kiệu nhỏ tới Lý gia chờ ở cửa nhà.

2. Chương 2

Cho tới bây giờ Tiểu Thiên cũng chưa từng được ngồi kiệu, ngồi ở bên trong lúc lên lúc xuống làm nàng choáng váng muốn nôn. Thím Cố xốc mạnh kiệu lên, nhìn về mặt nàng tái nhợt, cười khanh khách không ngừng, nói nàng không có kiến thức nhưng vẫn thét to cho kiệu phu đi chậm lại một chút.

Đi khoảng nửa canh giờ, cỗ kiệu đột nhiên bị ngăn lại, là người của Nhan gia. Bọn họ nói muốn đổi thành người của Nhan gia khiêng, hơn nữa thím Cố cũng không được đi theo.

Thím Cố vừa nghe liền nóng nảy, kêu liên tục: “Này sao được, này sao được, đây chính là nha đầu ta mang đến, nửa đường các người xông ra đòi mang nàng đi, ta làm sao công đạo cho người nhà họ Lý?”

Người của Nhan gia đáp nàng không được, chỉ nghe một người nói: “Người cái lão bà tử chẳng phải là sợ thiếu tiền, đưa bà ta một trăm, phu nhân đã sớm nói, vô luận chuyện có thành hay không đều được trọng thưởng!”

Thím Cố nhận tiền xong hùng hù hỏ hỏ chạy lấy người, có điều trong lòng Tiểu Thiên lại nóng nảy, lúc này chỉ còn một mình nàng, biết làm thế nào bây giờ? Trong lúc nhất thời tâm loạn như ma, tay nhỏ bé nắm lại ra cả mồ hôi lạnh.

Đoàn người đi thật lâu, qua một dòng suối lại đi qua núi, bên đường nàng còn nghe được người ta trao đổi một chút tiếng lóng kỳ lạ. Cái gì “Tri âm tri kỷ” đối với “Tác phẩm nghệ thuật xuất sắc”, cái gì “Khinh thuyền đã qua vạn Trọng Sơn” đối với “Phi Lưu thẳng hạ tam Thiên Xích”. Tiểu Thiên âm thầm lú lười, nhà giàu quả nhiên không giống với, đề phòng phòng bị đều đến mức này!

Gần buổi trưa, cuối cùng cũng đến Nhan gia. Tiểu Thiên từ trong kiệu bước xuống, say, bên ngoài kiệu ánh sáng đâm vào chói mắt không mở ra được.

“Oa, phòng ở Nhan gia thật lớn nga!” ánh mắt vừa khôi phục lại thị lực Tiểu Thiên liền sợ hãi than. “Trên tường còn khắc hình chim chóc xinh đẹp, con cá cùng con hổ, báo tử, trong viện còn có hồ nước, cầu nhỏ cùng đủ loại hoa nha!”

“Tiểu Hỏa Long” tìm đến Nhan gia cũng không chỉ có mỗi Tiểu Thiên.

Chờ ở trước phòng lớn còn có ba cô nương, bộ dạng đều rất thanh tú, trên đầu đều cài ngọc trâm, quần áo mặc trên người cũng là tơ lụa, so sánh với thì Tiểu Thiên có vẻ càng thêm keo kiệt.

Đột nhiên lúc này tiến đến hai gia phó nhìn như tiểu đồng, nhẹ nhàng vén lên sa mỏng trên cửa, lại lặng yên không một tiếng động lui ra.

Phía sau rèm chỉ mơ hồ thấy ngồi hai người phụ nữ, bên cạnh đứng một tiểu nha hoàn. Sau khi dàn xếp xong, nha hoàn bắt đầu nhìn bốn cô nương đặt câu hỏi.

Các vấn đề liên tiếp như châu pháo hỏi một người lại đến một người, oanh tạc khiến Tiểu Thiên hết hồn, chính mình nói cái gì cũng không biết, càng đừng nói đến việc ba người kia trả lời như thế nào. Đợi trả lời xong tất cả mọi vấn đề, bốn cô nương được nha hoàn mang đến nơi khác nghỉ tạm.

Ngồi phía sau màn là Nhan gia đại phu nhân Bùi thị cùng nhị phu nhân Lý thị.

Bùi thị tuổi chừng năm mươi, đoan trang nhã nhặn, bộ mặt hiền lành. Lý thị sơ búi tóc kiểu đang được thịnh hành, da trắng hơn ngọc, mặt mày như họa, chỉ có điều khóe mắt nếp nhăn làm tiết lộ ra tuổi tác.

Lý thị nhắc tay ho nhẹ, hơi nhíu mi nói: “Tỷ tỷ, chỉ có bốn người này sao?” Nàng có thần thái tự nhiên, cử chỉ ưu nhã, nhìn rất có phong cách quý phái.

“Trong lúc vội vàng tìm được bốn người này đã là khó cho bọn họ.” Bùi thị nói.

“Nhưng này đều là chút dong chi tục phận, làm sao xứng đôi với Sâm nhi?”

“Cũng không thể làm khác được, lại chậm trễ Sâm nhi sợ rằng sẽ không nhận nổi! Nay chỉ trông cậy vào Tiểu Hỏa Long thật sự có thể xung hỉ làm giảm bệnh ma ác sát của Sâm nhi, về phần là nhà ai cũng quản không được!”

“Tỷ tỷ nói cũng đúng, vậy chúng ta đây chọn người nào?” Lý thị nhìn bên ngoài phòng đứng bốn tiểu cô nương, trong lòng thầm nghĩ: “Tất cả đều là mặt hàng đặt không hơn được mặt bàn, đặc biệt là người cài châu hoa màu nhạt, nếu làm cho nàng vào cửa..., trời ạ!”

“Chính là Lý Tiểu Thiên!” Bùi thị trầm ngâm. “Nhìn nàng bộ dáng thành thật, coi như có chút linh khí.”

“Vâng, ta nghe đại tỷ. Đại tỷ chọn nhất định là tốt.” Lý thị nhẹ nhàng vỗ ngực đáp.

“Ai, chỉ sợ tam thúc của người trở về lại bất mãn a!”

“Sâm nhi là cốt nhục của hắc, hắc rồi đi lâu năm chẳng quan tâm, ngược lại là người làm thím như chúng ta quan tâm, hắc trở về chẳng lẽ còn trách móc?!”

“Chỉ mong là vậy đi!”

Hai người nhẹ nhàng băng quơ liền định ra cả đời của Tiểu Thiên.

Ngày thứ hai, Nhan gia đi báo tin cho vợ chồng Lý Đại Sơn, nói rằng qua ba ngày sau, Tiểu Thiên cùng thiếu gia của Nhan gia sẽ bá đường thành thân. Trong ba ngày này Tiểu Thiên cũng không quay về, bởi vì nàng muốn tận lực học nhiều quy củ lễ nghĩa của Nhan gia một chút.

Mãi đến trước ngày bá đường một đêm, Đại Sơn cùng Tiểu Phượng mới được ngồi kiệu nâng đến Nhan gia. Hai vợ chồng cũng bị khí phái của Nhan gia dọa mộng, nhìn thấy hai vị phu nhân quý khí mười phần, thở mạnh cũng không dám.

Các phu nhân nói, vị hôn phu tương lai của Tiểu Thiên đang trên đường trở về, ngày mai mới có thể về đến, vợ chồng Lý gia cũng chít biết vắng dạ liên tục.

Vào đêm, ngủ ở khách phòng ẩm áp của Nhan gia, Đại Sơn nói với lão bà: “Xem ra Tiểu Thiên nhà chúng ta có phúc khí tốt, hai vị bà bà đều là người lương thiện, một chút cũng không mang sắc mặt của nhà giàu có, cuối cùng cũng không làm thất vọng Lý tiên sinh.”

“Ân! Đặc biệt là Lý phu nhân, vừa nhìn thấy ta còn tưởng rằng là tiên nữ nha!”

Trong ba ngày này, Tiểu Thiên cũng bận đầu óc choáng váng.

Phu nhân đem nha hoàn hầu hạ bên người là Hạ Minh Liễu an bài làm nha hoàn bên người của nàng, Minh Liễu tuy không nói nhưng trong lòng cũng không phục: “Chỉ bằng ‘Tiểu Hỏa Long’ loại này loạn thất bát tao gì đó nhưng lại được làm Thập Tứ thiếu nữ! Rõ ràng chỉ là một nông thôn nha đầu cái gì cũng không hiểu!”

Có điều, nàng lại âm thầm may mắn. Thập Tứ thiếu gia Nhan Úc Sâm từ nhỏ đã là con bệnh, ngay cả Tứ cô nữ nãi đều cứu không được, hơn phân nửa là sống chẳng được bao lâu, nha đầu kia gả lại đây sẽ phải làm quả phụ cả đời, cũng là đáng thương!

Tiểu Thiên giữ khuôn phép theo quy củ Minh Liễu nói mà làm, đi đường không phát ra thanh âm, ăn cơm không thể có thanh âm, nói chuyện phải nhỏ nhẹ dịu dàng, ngồi phải có tướng ngồi, đứng phải có tướng đứng, tay không thể đặt lung tung, bình thường khăn tay phải giấu trong vạt áo, uống trà phải uống nhẹ nhàng, trước khi ngủ còn phải mặc áo dành riêng khi đi ngủ...

Buổi tối thật vất vả mới đến giờ đi ngủ, lúc này nàng mới có thể nhẹ nhàng thở ra: “Hóa ra làm kẻ có tiền lại mệt như vậy!” Vừa định vụng trộm ngấm lại diện mạo của vị hôn phu tương lai, nàng cũng đã không chống cự được cơn mê, nặng nề ngủ.

Ngày bái đường thành thân, Tiểu Thiên ôm chị dâu khóc ruột gan đứt từng khúc, mãi đến khi Minh Liễu không kiên nhẫn nhắc nhở giờ lành đã đến, nàng mới dừng lại.

Khoác lên mũ phượng khăn quàng vai, Tiểu Thiên càng thêm xinh đẹp thoát tục. Hai mắt sáng trong suốt, hồng hào khuôn mặt, miệng như anh đào, nhìn xem Lý thị cũng âm thầm kinh ngạc.

Có điều chính giờ phút này, tiểu tân nương làm sao cũng không dự đoán được người cùng nàng bái đường thành thân lại không phải vị phu quân mà Tiểu Hỏa Long như nàng cần đi cứu, chân chính chú rể còn đang nằm trên giường bệnh kéo dài chút hơi tàn.

Chiêng trống vang trời, nàng bị đưa vào động phòng.

Trong phòng ảm buồn bức, một cổ nồng đậm vị thuốc xông lên, trên giường hỉ đỏ chói mắt nằm một người nam hài ốm yếu xem ra còn nhỏ hơn so với Nhị Mao, cả người tái nhợt gầy yếu, chỉ còn lại một bộ khung xương, đang không ngừng ho khan.

Ánh mắt mờ nhạt của hắn hơi hơi nhìn hướng nàng, ý bảo nàng đi qua.

Hắn yên lặng nhìn tiểu thê tử xinh đẹp, nàng mười sáu tuổi so với hắn còn lớn hơn một tuổi, trên mặt mang màu hồng nhuận mà hắn thích nhất.

Cầm lấy tay nàng, hắn nhẹ nhàng nói: “Ta sẽ cố gắng khỏe lên.”

Tiểu Thiên dùng sức gạt đầu, nàng nghĩ: “Mẫu thân đã chết, phụ thân đã chết, lão thiên gia sẽ không làm cho hắn cũng chết, hắn nhất định sẽ không chết!”

Hoặc là thực sự đúng như lời nói Hỏa Long có thể cứu phu, sau khi thành thân, Nhan Úc Sâm chậm rãi khỏe lên, từ việc có thể rời giường đi hai bước, tiếp theo lại có thể đi vòng quanh Nhan gia một vòng to, cuối cùng có thể mang theo Tiểu Thiên đi ra ngoài hóng gió núi. Nhan gia từ trên xuống dưới vừa cao hứng lại vừa sợ cực kỳ, đặc biệt là Bùi thị, quả thực coi Tiểu Thiên như là một khối bảo, luôn khen nàng là phúc tinh của Nhan gia.

Tiểu Thiên trong lòng cũng cao hứng. Nàng không bởi vì Nhan gia gạt nàng Úc Sâm có bệnh mà lòng mang oán hận, nàng vẫn nghĩ, ca ca cùng chị dâu chăm nhiều sinh lễ của người ta như vậy, nàng lại không thể tài cán vì người khác làm điều gì, cũng chẳng thể nào nói nổi. Nay, Úc Sâm sống lại, nàng cũng không còn bất an, thật sự là vui từ tâm lên mất.

Úc Sâm cũng chỉ như là một đứa nhỏ sợ người lạ, đối với nàng vô cùng tốt, mỗi ngày đều cùng nàng nói một chút chuyện của Nhan gia. Chậm rãi, Tiểu Thiên cũng có chút hiểu biết.

Hóa ra Nhan gia vốn là vọng tộc ở Trung Nguyên, sau lại do phương bắc chiến loạn liên tiếp, mới tránh đến nơi yên lặng như Đại Biệt sơn này. Nhan gia có hai phòng, chỉ thứ hai con cháu đơn bạc, chỉ còn lại một nữ nhi, vài năm trước cũng gả đi ra ngoài. Đích tôn chính là Úc Sâm, chỉ thứ nhất có Đại bá, Nhị bá, phụ thân của Úc Sâm, Tứ cô cùng Ngũ thúc. Đại bá năm mới phải ra ngoài, Nhị bá lại là văn nhược thư sinh cái gì cũng không hiểu, cho nên sự nghiệp trong nhà đều do một tay công công (kiểu như ông nội) quản lý. Chính thất phu nhân của Đại bá là Bùi thị cùng chính thất phu nhân của Nhị bá là Lý thị, cả hai đều thuộc dạng tiểu thư khuê các xuất thân danh môn, Lý thị còn là tiền triều quận chúa. Một thế hệ huynh muội của Úc Sâm lại càng nhiều, tên đều bắt đầu bằng chữ “Úc”. Nhan gia rất kỳ quái, ngay cả nữ hài tử cũng được xếp vào hàng ngũ, Úc Sâm đứng hàng thứ mười bốn, phía trên còn có Úc Hiên, Úc Thu, Úc Lam... bảy huynh trưởng cùng Úc Tú, Úc La, Úc Lâm... sáu tỷ tỷ. Phía dưới có một đệ đệ và hai muội muội cùng cha khác mẹ.

Nhưng là, khi hỏi phụ thân của Úc Sâm cùng đệ muội, hẳn luôn tìm cách tránh né.

Có khi Tiểu Thiên nghĩ: “Phụ thân của Úc Sâm thật kỳ quái, nào có ai đến con cưới vợ cũng không có mặt, con bệnh chết đến nơi mà phụ thân cũng không nhìn một cái? Hơn nữa, hơn nữa còn có mẫu thân của Úc Sâm, cũng không bao giờ thấy nhắc đến!”

Nàng cũng từng hỏi qua Minh Liễu, Minh Liễu nghiêm trang nói với nàng: “Có một số việc tốt nhất người không cần biết. Tam lão gia không có chính thất phu nhân. Ở trong này ít nhắc đến chuyện Tam lão gia.”

Bộ dạng của Minh Liễu có vẻ thực sợ hãi, sao lại thế này nhỉ? Quên đi quên đi, chỉ cần Úc Sâm sống thật tốt, sau đó có thể vì hắn sinh một cục cưng, chuyện khác ta cũng mặc kệ.

Nghĩ đến việc sinh đứa nhỏ, Tiểu Thiên không khỏi đỏ mặt, từ khi cùng Úc Sâm viên phòng, đại phu nhân mỗi ngày đều sai người đến thăm nàng, còn luôn luôn đưa thuốc bổ.

Thật sự có thể hoài đứa nhỏ sao?

Hôm nay, Tiểu Thiên ngồi trong phòng thêu châm tuyến, Minh Liễu ở một bên nhìn, thỉnh thoảng liền cười hai tiếng: “Thiếu phu nhân thêu thật là đẹp mắt!”

Tiểu Thiên oán hận nhìn chằm chằm nàng, chu miệng lên, trong lòng mắng: “Khó coi thì khó coi! Làm gì âm dương quái khí?”

Mẫu thân nàng chết sớm, phụ thân khi còn trên đời cũng chỉ dạy nàng biết chữ học bài, không có ai dạy nàng châm tuyến. Đến trong nhà ca ca chị dâu, phải làm gia vụ nhà nông, thêu thùa may vá chỉ giới hạn trong việc tu bổ quần áo cũ, nào có thời gian rảnh rỗi đi thêu hoa!

Đột nhiên, Tử Oanh trong phòng đại phu nhân vọt vào: “Sâm thiếu gia, Sâm thiếu gia, Tam lão gia đã trở lại! Tam lão gia đã trở lại!”

Úc Sâm đang nằm trên giường chợp mắt lập tức chống người xuống giường, Tiểu Thiên bận đi qua đỡ hắn: “Người để ý, đừng gấp!”

Khuôn mặt tái nhợt của Úc Sâm nổi lên đỏ ửng, thời gian này hắn bị phong hàn, vẫn luôn nằm trên giường tĩnh dưỡng.”Đừng ngăn cản ta, ta muốn đi gặp hắn. Đừng ngăn cản ta!”

“Không ngăn cản người, ta đi cùng người còn không được sao?” Tiểu Thiên chưa từng thấy qua hắn sốt ruột như vậy, cho dù khi vừa thành hôn bệnh truyền nhiễm thật sự nặng, hắn cũng chỉ nằm trên giường than vãn thở dài.

“Thật đáng thương, hắn khẳng định đã lâu không gặp phụ thân.” Tiểu Thiên nhớ tới người cha đã chết của chính mình, không khỏi thương tiếc tiểu trượng phu ốm yếu.

Nàng thật cẩn thận đỡ trượng đến sân viện lớn nhất Nhan gia “Hòa Phong Uyển”, đây là nơi toàn gia tộc nghị sự.

Úc Sâm khó nén kích động, tay cầm Tiểu Thiên ẩm ướt dính dính tất cả đều là mồ hôi.

Trong “Hòa Phong Uyển” tiếng gầm gừ như sấm nổ vang.

“Ai cho các người tự ý làm!”

“Chuyện lớn như vậy, có thể là trò đùa sao?”

“Hỏa Long? Thật mệt cho các người vẫn là hậu nhân nhà danh môn, lại đi tin mấy thứ quỷ thần mê sảng!”

Tiểu Thiên bị tiếng hô trong phòng làm sợ tới mức sững sờ sững sờ: “Trời ạ, đây là công công vẫn luôn giấu mặt sao? Thật hung dữ nga!” Tay Úc Sâm hơi hơi phát run, nắm lấy Tiểu Thiên từng trận phát đau.

Thanh âm ôn hòa của Bùi thị vang lên: “Tam thúc, có phải hay không trong mắt cũng không đem ta làm tẩu tử? Chúng ta cũng chỉ vì Sâm nhi. Tuy nói thần quỷ mê sảng không thể quá tin, nhưng cũng không thể không tin, từ lúc thành thân, Sâm nhi chẳng phải ngày một tốt lên sao!”

“Tốt lên?”

“Người cũng nên đi thăm hấn, đứa nhỏ này tuy miệng không nói nhưng trong lòng vẫn luôn nhớ kỹ người!”

“Hừ! Hừ! Không gặp cũng thế!”

Trong phòng một mảnh lặng ngắt.

Tiểu Thiên nhìn sang trưởng phu, thấy khuôn mặt hấn trắng bệch, gân xanh nổi lên, trong lòng căm giận bất bình: “Vì sao a? Chẳng lẽ đây không phải thân sinh cốt nhục của hấn hay sao? Thiên hạ sao lại có phụ thân nhẫn tâm như vậy.”

Sau một lúc lâu, thanh âm của Lý thị lại vang lên: “Người làm gì cùng con của chính mình so đo, ngàn sai vạn sai cũng là lỗi của tiện nhân kia phạm phải – “

“Im miệng!”

Thanh âm Lý thị tự nhiên bị đánh gãy, nhìn xem mặt nàng có bao nhiêu khó coi, nàng khóc nức nở nói: “Ta còn là nhị tẩu của người, người người...” Bùi thị cũng tức giận: “Lão Tam, đây là người không đúng!”

“Chúng ta cũng là tốt bụng...”

“Con cũng đã thành thân, người cũng phải đi nhìn nàng dâu một cái a!”

...

“Các người nói xong chưa?” Thanh âm của Tam lão gia lạnh như băng, “Nhan Tín, ta mệt mỏi, đưa đại phu nhân cùng nhị phu nhân trở về.”

Úc Sâm giật nhẹ Tiểu Thiên, ý bảo rời đi.

Trên đường trở về, thân hình nhỏ gầy của Úc Sâm luôn phát run, cái mũi Tiểu Thiên lên men từng đợt, gắt gao ôm lấy tiểu trưởng phu chỉ có một phen xương cốt, hấn mới chỉ là một đứa nhỏ mười lăm tuổi!

Nước mắt theo hốc mắt lồm xồm xuống của hấn rơi trên má, hấn chôn mặt vào bả vai ấm áp của Tiểu Thiên thất thanh khóc rống: “Hấn vẫn không cần ta, vẫn không cần ta! Ô ô — người nói, vì sao? Hấn vì sao còn sinh ra ta? Ta chết đi cho xong hết mọi chuyện!”

Tiểu Thiên nhẹ nhàng vỗ về tấm lưng mỏng manh kia, lần đầu tiên trong cuộc đời nàng hận một người.

“Người không thể chết được, người đã đáp ứng với ta sẽ sống thật tốt.”

Người hầu trải qua trên đường đều nhìn bọn họ, Úc Sâm dần dần ngừng khóc, nguyên bản ánh mắt đục ngầu lại càng trở nên không có thần thái gì.

Buổi tối, Tiểu Thiên dàn xếp cho trưởng phu đang mệt mỏi đi ngủ xong, lại chạy đến trong viện tiếp tục thêu hoa. Nàng đang thêu một khối khăn tay, đồ án là đôi uyên ương hí thủy đơn giản nhất. Từng châm từng châm dày đặc thêu lên uyên ương thân thể, coi như đó chính là đang đâm con người nhẫn tâm kia: “Nhìn người ngoan! Nhìn người ngoan!” (ngoan ở đây là gian ngoan, ngoan ác).

Minh Liễu đi tới, thấy nàng thêu hoa như vậy, cũng không khỏi buồn cười. “Thiếu phu nhân, ta với người đi ra ngoài một chút?”

Tiểu Thiên kỳ quái: “Hôm nay như thế nào lại tốt với ta như vậy?”

Minh Liễu nhìn thấy Tiểu Thiên đơn thuần, nàng cũng đã không còn chán ghét cô nương nông thôn này giống như khi bắt đầu. Sâm thiếu gia so với trước tốt hơn nhiều, nhưng ai biết hắn còn có thể sống được bao lâu? Tứ cô nãi nãi nói thiếu gia tuyệt không thể sống qua mười sáu tuổi. Hiện nay đại phu nhân vội vã muốn thiếu phu nhân hoài đứa nhỏ như vậy, chẳng phải là muốn về sau có thể bảo vệ nàng sống tốt sao?

“Minh Liễu, ngươi có điều gì muốn nói với ta sao?”

“Thiếu phu nhân, ngươi chưa hoài đứa nhỏ phải không?”

“A?” Tiểu Thiên vừa nghe mặt liền đỏ, “Ngươi, ngươi như thế nào lại hỏi như vậy a!”

“Ta nói, ngươi tốt nhất vẫn không cần hoài đứa nhỏ! ”

“Vì sao?” Tiểu Thiên dặt dẹo tay áo Minh Liễu, Minh Liễu lại không nói lời nào.

Trong lòng Tiểu Thiên nói thầm: “Thật sự là bừa bãi, nói một nửa lại không nói. Hừ!”

Thời tiết trên núi lạnh, tuy rằng là mùa hạ, ban đêm nổi gió cũng có thể lạnh run. Tiểu Thiên cùng Minh Liễu đi dọc theo con sông trong Nhan gia đi trở về.

Bỗng dưng, Minh Liễu giữ chặt Tiểu Thiên.

“Làm sao vậy?” Tiểu Thiên vừa hỏi, liền thoáng nhìn thấy xa xa bên kia sông đến gần một bóng người.

Dưới ánh trăng, đó là một nam nhân rất cao rất vĩ đại cũng rất tuấn tú, mặc y bào màu thâm rộng thùng thình, tóc dày lung tung buộc sau đầu, gió đêm tuôn rơi thổi qua, tóc cùng tay áo tung bay lướt nhẹ. Lẽ ra là một bức tranh tuyệt đẹp, lại nói không nên lời quỷ quái cùng thần bí.

Người càng ngày càng gần, trái tim Tiểu Thiên “Thùng thùng” nhảy dựng lên.

Nam nhân dừng lại cước bộ, thẳng tắp nhìn sang phía bên này. Ánh mắt nàng còn chưa kịp phản ứng, cũng đã cùng ánh mắt của hắn đối mặt.

Tối tăm, một ánh mắt sâu không thấy đáy bắn ra tia sáng tối tăm sắc bén, một giây thôi đã xuyên thấu thân thể của nàng cùng hồn phách. Ngay cả mặt hắn nàng cũng chưa cố xem, chỉ cảm thấy tay chân như nhũn ra, muốn ngất đi.

“Ai?” Nam nhân trầm thấp hỏi.

Thanh âm này? Thanh âm này chẳng phải ngày hôm nay nghe được cái kia...

Tiểu Thiên ngơ ngác đứng, Minh Liễu cúi đầu liền quỳ xuống: “Bẩm Tam lão gia, đây là Thập Tứ thiếu phu nhân vừa mới vào cửa, không hiểu quy củ.”

Ánh mắt nam nhân ám một chút, lại nhìn thẳng Tiểu Thiên, không rên một tiếng liền đi về phía trước.

Sau một lúc lâu, Tiểu Thiên lúng ta lúng túng hỏi: “Đây chính là phụ thân của Úc Sâm?”

Minh Liễu tức giận: “Là công công của ngươi.”

“Hắn vẫn cổ quái như vậy sao?”

“Ngươi nói chuyện cẩn thận một chút!” Minh Liễu mở trừng hai mắt, nhanh chóng nhìn nhìn tứ phía, sau đó rất nhẹ rất nhẹ nói, “Tam lão gia là Bá Vương trong cái nhà này, ai cũng không quản được hắn. Nghe nói trước kia khi lão thái gia còn sống, từng bị đuổi ra khỏi nhà, khi lão thái gia đã chết, hắn mới quay trở về.”

Nàng nháy nháy mắt, tiến đến bên tai Tiểu Thiên, dùng thanh âm nhẹ tới mức nàng gần như không nghe thấy: “Hắn là đại sắc quỷ cùng giết người Ma Vương –” Minh Liễu không tự giác túm lấy cổ tay của Tiểu Thiên, “Hắn nhìn trúng người nào liền trêu chọc người đó, ngay cả đại phu nhân cũng không bảo vệ được. Hơn nữa, những nha đầu bị hắn làm quá, không bao lâu liền không thấy!”

“Không thấy?”

Minh Liễu nhấc tay để ngàn trên cổ: “Người hiểu được?”

“Điều, điều bị...” Tiểu Thiên sợ tới mức đầu lưỡi thắt lại, nhớ tới ánh mắt âm trầm lạnh như băng vừa rồi, toàn thân đều nổi lên da gà.

3. Chương 3

Nhan gia Tam lão gia ở nhà không được mấy ngày, lại lên đường đi Thục quốc làm việc. Thời điểm còn ở nhà, hắn cũng chưa từng đến thăm trưởng tử của hắn.

Tiểu Thiên rõ ràng cảm giác được, thân thể trưởng phụ ngày càng suy yếu.

Vì sao, phụ thân như vậy lại có một người con như thế?

Dưới ánh đèn nàng đoan trang hầu hạ Úc Sâm, một nam hài nhi gầy yếu mười lăm tuổi. Mấy ngày liền ho ra máu làm cho khối thân thể chưa bao giờ khỏe mạnh này gặp phải nguy cơ lớn nhất.

Nàng vươn tay, miêu tả lông mi tinh tế của hắn, ánh mắt cao cao nhếch lên, nếu như hắn không bệnh, sẽ là một thiếu niên tuấn tú như thế nào? Như vậy, cũng không tới phiên nàng thành thân cùng hắn.

Người sẽ không chết phải không? Nàng gần sát vào chặn cầm lấy bàn tay gầy trơ xương của trưởng phụ.

Khi mẫu thân chết, nàng còn nhỏ, chỉ nhớ rõ nương luôn nằm ở trên tháp không ngừng ho khan, sau đó có một ngày ngủ mãi không tỉnh lại; buổi sáng phụ thân xuất môn thay đệ tử mua giấy bút, buổi tối lại bị nâng trở về, huyết nhục mơ hồ chết không nhắm mắt, các trưởng bối không cho nàng xem.

Trưởng phụ của nàng nhất định sẽ không chết. Nàng là Hỏa Long, có thể cứu hắn một lần, cũng có thể cứu hắn hai lần ba lần bốn lần... Hắn sẽ không chết! Nhất định sẽ không chết.

Nước mắt ồ ồ chảy xuống, Tiểu Thiên chôn bả đầu vào chăn của trưởng phụ liền nặng nề ngủ.

Khi Bùi thị đến thăm Úc Sâm, nhìn thấy chính là cảnh này: tiểu thê tử mặt đầy nước mắt, ngủ ở trước giường bệnh của tiểu trưởng phụ. Trong lòng nàng cũng lên men, dù sao nữ oa nhi này là nàng chọn lựa cho Sâm nhi xứng hỉ.

Chẳng lẽ thật sự không thể vi phạm mệnh trời hay sao? Chẳng lẽ đúng theo như lời tứ muội nói, Úc Sâm đứa nhỏ này tuyệt không sống quá mười sáu tuổi?

Như thế chẳng phải nàng tạo nghiệt, đánh mất thanh xuân tiểu nha đầu này sao?

Sống qua lần đầu quỷ tiết tháng 10, Úc Sâm lại chống đỡ được một tuần, nhưng thần chí không rõ miệng nói lời mê sảng. Tiểu Thiên gặt gao canh giữ trước giường, như thế nào cũng không rời đi, khuôn mặt trái xoan gầy xuống một vòng. Ánh mắt sáng trong suốt cũng trở nên ưu thương u uất, thường hay ngẩn người.

Minh Liễu sớm đoán trước có một ngày này, nhưng khi thật sự phát sinh trước mắt, cùng với khi tưởng tượng là hai việc khác nhau.

Mỗi ngày nhìn Tiểu Thiên dứt thuốc canh cho trưởng phụ, rót vào bao nhiêu nhỏ ra bấy nhiêu, nàng vẫn không ngừng dứt. Lần đầu Sâm thiếu gia phun ra máu là màu đỏ sẫm, nay tất cả đều là màu đen lại tanh hôi, hạ nhân đều tị chỉ e sợ tránh không kịp, chỉ có nàng vẫn thay hắn một lần lại một lần lau đi bên miệng vết máu, giúp hắn thay sạch sẽ quần áo.

Nhan gia từ trên xuống dưới những người chân chính quan tâm Úc Sâm có thể đếm được trên đầu ngón tay, nhưng mắt thấy một nàng dâu vừa gả lại đây nửa năm lại tận tâm hết sức như vậy, bao nhiêu cũng bị cảm động. Úc Sâm đệ đệ muội muội cũng phá lệ đến thăm bệnh quỷ ca ca.

Úc Sâm tiểu đệ Úc Cẩn mới tám tuổi, lớn bằng Nhị Mao, lại già dặn như người lớn, hắn nói với Minh Liễu: “Thập Tứ ca không bằng sớm đi, đỡ làm cho người sống chịu tội!”

Đúng như cát ngôn của hần, hạ nguyên tiết ngày hôm sau, mười sáu tháng 10, làm cho người sống chịu tội bệnh nhân cuối cùng trốn không thoát Quỷ Môn quan, gửi hồn người sống đầu thai.

Tiểu Thiên đã không còn nước mắt.

Phụ thân, mẫu thân, trượng phu đều đi.

Nhan gia xử lý lễ tang rất long trọng. Không lâu sau, tin tức trượng phu của Tiểu Thiên vào cửa mới nửa năm liền bệnh chết rơi vào tai Lý gia trang.

Lý Đại Sơn luôn luôn đôn hậu thật thà chất phác cũng nổi trận lôi đình: “Ta đã nói kẻ có tiền cũng không phải thứ tốt!” Hần nổi giận đùng đùng định sẽ lên núi đòi Tiểu Thiên về.

Tiểu Phượng lại nói: “Chúng ta lại không biết Nhan gia rốt cuộc ở nơi nào. Lại nói, sinh lễ chúng ta đều dùng đến bảy tám phần a!”

“Tiền sinh lễ ta còn, muối tử nhất định phải mang trở về. Chẳng lẽ làm cho nàng cả đời quả phụ sao? Nàng mới mười sáu a!” Trong mắt cao cao hần tử như hần cũng chảy ra lệ nóng.

“VẬY, CHÚNG TA ĐÂY ĐẾN HỎI THÍM CỐ?”

“ĐÚNG! TA THẬT ĐÃ QUÊN, NHẤT ĐỊNH PHẢI TÌM NÀNG TÍNH SỐ.”

Lý Đại Sơn vọt tới Cố gia tranh cãi ầm ĩ, thím Cố cũng động chân hỏa.

Nàng xác thực không biết Tiểu Thiên lại gả ột cái ma bệnh, lúc này trong lòng tức giận cũng không so Lý gia thiếu: “Ta nói đại huynh đệ, ta cũng khí a, người nói này không phải giày xéo biển chữ vàng của Cố gia chúng ta sao? Về sau ai còn dám tới cửa cho ta làm mối?”

“Ai, ” nàng làm mối cả đời, dù sao cũng gặp qua trường hợp này, quay đầu lại khuyên: “Ai làm cho chúng ta chỉ là tóc húi cua dân chúng? Người ta có tiền có thể, lại không lừa gạt, kiêu tám người khiêng đem khuê nữ nhà người thú vào cửa, còn ban thật nhiều sinh lễ, người cũng dùng, như thế nào nói được a?!”

“Kia, chẳng lẽ cứ như vậy quên đi sao?” Đại Sơn thô cổ hô to.

“Trước mắt cũng cũng chỉ có thể nhượng Nhan gia đem Tiểu Thiên thả về, nàng còn trẻ, về sau vẫn còn đường để đi?” thím Cố trong đầu sớm có chủ ý khác, hắc! Gả cho người rồi thì sao? Cố nương còn trẻ có khả năng, người muốn còn chẳng đập phá cửa!

Tiểu Phượng giật nhẹ ống tay áo Đại Sơn, đối với thím Cố nói: “Còn muốn cầu thím tới Nhan gia nói một tiếng!”

“Đó là đương nhiên, cứ giao cho ta!”

Trên đường trở về, qua nhà Mộc Trụ, Tiểu Phượng nói với trượng phu: “Cha đứa nhỏ, trước mắt Mộc Trụ đã đi ra ngoài giang hồ hỗn loạn, người nói mấy ngày nay hần trở về, Tiểu Thiên nhà chúng ta cũng về, hai người còn có thể hay không...”

“Ai, cái này khó nói!” Lý Đại Sơn mày rậm trối chết, “Lúc trước chúng ta đem Tiểu Thiên gả đến Nhan gia, ngày hôm sau Mộc Trụ liền ra ngoài giang hồ, sợ là đã giận chúng ta. Nay Tiểu Thiên trượng phu chết lại quay đầu tìm hần, người nói chuyện này, ai — “

Trong đại sảnh Hòa Phong Uyển, hai vị phu nhân ngồi ngay ngắn.

Lý thị buông chung trà trong tay, ho nhẹ một tiếng, nói: “Tỷ tỷ, tiểu muội cảm thấy chuyện này vụn vụn không được!”

“Ai, chuyện này chúng ta dù sao cũng có chỗ không đúng. Tiểu Thiên mới mười sáu tuổi, ca ca cùng chị dâu của nàng muốn mang nàng trở về cũng là chuyện thường tình.”

“Tỷ tỷ thật sự là tâm địa Bồ Tát. Có điều thử nghĩ, chúng ta Nhan gia là thân phận gì? Dem nàng dâu tổng xuất, còn ra thể thống gì nữa? ” Lý thị nhíu lại mày nói, “Nói sau, Thập Tứ thiếu nữ có thể vào Nhan gia đã là phúc tu luyện mấy đời, chúng ta làm cho cả nhà nàng cơm áo không lo, nói thể nào cũng là ân nhân. Chúng ta không oán nàng khắc phu đã không sai lầm rồi.”

“Ai! Lời này không tốt, như thế nào có thể nói nàng khắc phu!”

Lý thị trầm căn rặng, trên mặt kinh sợ: “Tiểu muội nói quá lời, có điều ta cũng vậy vì Nhan gia suy nghĩ. Không bằng như vậy, làm cho nàng vì Sâm nhi thủ tiết mười năm, về sau tùy nàng muốn đi hay ở, đến lúc đó nhân thọ tự nhiên là không có.”

“Như vậy a?” Bùi thị trầm ngâm, “Ai, nếu là nàng hoài đứa nhỏ của Sâm nhi thì thật tốt. Hiện nay... Ta xem cũng không cần mười năm, ba năm đi, thủ ba năm là đủ rồi.”

“Ân, ta nghe tỷ tỷ.” Lý thị vuốt cằm.

Gió lạnh ào ào, Tiểu Thiên quỳ gối trước linh đường khóa đầy lụa trắng, trước mặt là quan tài của trượng phu chỉ có duyên phận nửa năm.

Hóa ra sinh mệnh lại là chuyện khinh thường như vậy.

Một đám đều đi rồi.

Nàng không cần thiết phải đối với trượng phu đã chết có sâu đậm cảm tình, nhưng dù sao đồng giường cộng chẩm, cùng ăn cùng xuất. Trước khi đi một đêm, hắn từng có nửa khắc thanh tỉnh, bàn tay lạnh lẽo gian nan nâng lên chạm vào hai má nàng, nói: “Mặt của người hồng hồng.”

Nàng muốn nói với hắn, hắn sẽ không chết, nhưng thế nào cũng nói không nên lời. Nước mắt giống như trào ra.

“Người đừng khóc, lập tức ta sẽ nhìn thấy mẫu thân, ta muốn hỏi nàng, vì sao đem ta sinh hạ.”

Nàng khóc càng lợi hại hơn, hắn thật đáng thương, thân cha còn sống lại giống như không có, cả ngày nằm ở trong căn phòng không khí vừa trầm lắng lại tối, uống nhiều khổ dược như vậy.

“Ta xuống dưới, người đốt cho ta thật nhiều đồ chơi, ta muốn con điều, rất nhiều con điều...”

Nàng liều mạng gật đầu... Sau đó liền khóc đến hôn mê, dù sao thân thể cũng không phải làm bằng sắt, nàng đã vài ngày chưa ăn cơm. Đợi nàng tỉnh lại, trượng phu đã tắt thở, bàn tay cương lĩnh còn cầm lấy nàng, nàng chậm rãi đem tay rút ra.

“Thiếu phu nhân!” Minh Liễu đẩy đẩy đã ngồi ngốc nửa ngày Tiểu Thiên, “Ăn chút cơm đi! Người còn phải sống sót.”

Tiểu Thiên nhẹ nhàng gật đầu, tiếp nhận bát cơm trong tay Minh Liễu, từng ngụm từng ngụm đem cơm trắng tiến miệng.

“Uy!” Minh Liễu tức giận đến thiếu chút nữa xốc lên bát cơm.”Người có ăn hay không?”

“Ta đang ăn!”

Minh Liễu bất đắc dĩ thở dài: “Nói cho người đi! Vừa rồi ta nghe Tử Oanh nói, đại phu nhân chỉ muốn người thủ ba năm lại cho người ra ngoài, thế nào, cao hứng đi? ... Uy, người có nghe thấy không?”

“Ba năm?” Tiểu Thiên cúi đầu.”Tiếp qua ba năm, có thể rời đi sao? Đến lúc đó lại đi nơi nào, trở lại trong nhà ca ca sao? Lại thêm phiền toái cho bọn họ sao?”

Ngày đó Tiểu Phượng đến thăm nàng, thấy Tiểu Thiên cũng thiếu chút nữa không nhận ra được.

Đó là Tiểu Thiên muội muội nhà nàng sao? Hai má gầy sụp xuống, tóc tiêu tụy, ánh mắt sâu thẳm. Tiểu nha đầu vui vẻ, thích hát khe đã đi nơi nào?

“Tiểu Thiên, người thế nào lại thành ra như vậy, người phải bảo trọng thật tốt. Chỉ cần qua ba năm, ba năm sau ca ca cùng chị dâu sẽ đón người về nhà, được không?”

“Chị dâu –” Tiểu Thiên ôm Tiểu Phượng gào khóc lớn.

“Muội tử số khổ, người cứ khóc lên đi!”

Tại thời khắc này, thân nhân có tác dụng thần kỳ, Tiểu Thiên dần dần bắt đầu ăn cơm, cũng hồi phục tinh thần.

Minh Liễu còn hay cùng nàng nói giỡn: “Người về sau rồi đi, có muốn mang theo ta hay không? Ta là nha hoàn của người a!”

“A?” Tiểu Thiên thực khó xử, “Này, này, sợ là ta không thể làm chủ, Minh Liễu, người —”

“Ha ha ha ha —” Minh Liễu cười ngả ngửa, “Người tưởng thật a, ta sẽ đi theo người?”

Tiểu Thiên ngượng ngùng gục đầu xuống.

Nguyên bản sự tình cứ như vậy tiến hành, Tiểu Thiên giữ đạo hiếu ba năm có thể rời đi. Đại phu nhân còn thay nàng chuẩn bị chút tiền, có thể làm cho nàng nửa đời sau vượt qua yên ổn.

Nhưng là, chuyện gì đến sẽ đến, làm thế nào cũng không thể tránh được.

Bốn mươi chín ngày Úc Sâm, người cha đối hấn chẳng quan tâm rốt cục trở về. Trong Hòa Phong Uyển lại là một trận chấn thiên rít gào.

“Cái gì giữ đạo hiếu ba năm! Chó má! Làm cho nàng lập tức cút đi, cút càng xa càng tốt.”

“Nhưng là — “

“Hừ! Đại tẩu, không phải nói Hỏa Long có thể cứu cái mạng nhỏ của hấn sao? Hỏa Long ở đâu?”

“Ngài không phải dạy ta lương thiện sao, ngài đem một cái tiểu nha đầu nhét vào vôi vàng làm lão bà một người sắp chết, lương tâm người thế nào? Hắc hắc — hoàn hảo, không sinh thêm một người sắp chết ra. Người làm cho nàng đi, lập tức cút đi.”

“Người — người — “

...

Đại phu nhân sắc mặt xanh mét từ Hòa Phong Uyển đi ra, phân phó Tử Oanh: “Người đem tiền ta dự bị giao cho Tiểu Thiên, bảo nàng ngày mai trở về nhà đi, ai, nói lão thân thực xin lỗi nàng!”

Nhan gia này ai có thể quản được vô pháp vô thiên tam lão gia?

Tiểu Thiên tiếp nhận bọc nhỏ trên tay Tử Oanh, còn chưa tỉnh thần: “Vì sao lại để ta đi? Không phải giữ đạo hiếu ba năm sao?”

Minh Liễu lặng lẽ túm nàng, bảo nàng chớ lên tiếng. Nàng có chút hiểu được, chắc là lão Ma Vương kia trở về hạ mệnh lệnh, muốn đem nàng đuổi đi. Hấn như thế nào có thể đối với con dâu như thế, thiên hạ nào có như vậy hỗn đản!

Lúc này, nàng thật sự quên bên sông lần đó gặp một đôi tối tăm âm trầm ánh mắt: “Hấn dựa vào cái gì!”

Nhưng là, nàng phải đi.

4. Chương 4

Ban đêm, một mình một người ngồi trong tiểu viện mà nàng cùng Úc Sâm đã từng sống, Tiểu Thiên vừa gạt nước mắt vừa thiêu vàng mã.

“Người yên tâm mà đi thôi, cũng đừng đến hỏi nương của người, hảo hảo mà đi đầu thai. Ta sẽ đốt cho người tiền vàng cùng với kim nguyên bảo, thật nhiều thật nhiều con điều cho người chơi đùa.”

“Ngày mai ta phải đi, người ở dưới hảo hảo bảo trọng! Hảo hảo cáo trạng Diêm vương gia, làm cho cái kia đại phôi đản khi chết phải xuống mười tám tầng địa ngục.”

“Ô ô ô —”

Một trận gió thổi qua, lá cây ào ào vang, ngoài cửa viện đứng sừng sững một hắc y nhân.

Chỉ thấy hần nhẹ nhàng nhảy, lặng yên không một tiếng động vào sân. Tiểu Thiên còn đang anh anh thấp tiếng khóc, miệng hắc y nhân nhẹ nhàng ghé một cái, cũng không nhìn nàng, lập tức ẩn vào phòng ngủ.

Trong phòng vẫn là một cỗ vị thuốc tán cũng không đi.

Hần đứng ở trước giường ngủ của Úc Sâm, lẳng lặng ngáy người một hồi lâu.

Lần cuối cùng nhìn thấy đứa nhỏ này là khi nào? Sáu năm trước, hay là tám năm trước, ngày đó hần nói với phụ thân: “Phụ thân, ta muốn một con điều.”

Ta có cho hần hay không? Không có thì phải. Hần càng lớn bộ dạng càng giống nàng, hần không muốn nhìn thấy khuôn mặt kia, một lần cũng không cần.

“Người đi đầu thai gửi hồn người sống đi, kiếp sau đừng gặp lại ta, đừng quên ở trước mặt Diêm vương hung hăng cáo trạng, cho lão cha của ngươi xuống mười tám tầng địa ngục đi cắt đầu lưỡi chịu hỏa luyện...”

Hần ngẩng đầu, sau một lúc lâu, xoay người ra cửa.

Xuân nữ nhân ngồi đằng kia vẫn còn đang khóc, hình như là tiểu nha đầu có cái mũi tròn tròn thì phải. Nhớ tới ngày đó ở bờ sông gặp nàng, ánh mắt hần mị mị, chưa thấy người con gái nào như vậy, cười đến tựa hồ không biết trên thế gian còn có buồn rầu ưu thương.

Dường như gầy rất nhiều...

Tiểu Thiên khóc khóc, đột nhiên cảm thấy trong lòng lạ lạ, mạnh mẽ ngẩng đầu, cửa sổ đương đứng lù lù một người: “A! Ai? Là ai?”

Tiếp theo liền thấy rõ, khuôn mặt như đao tước, cao ngất cái mũi, đen đặc lông mi, còn có cặp kia âm trầm tối tăm con ngươi, có thể đem hết thấy hút vào ánh mắt... Là hần!

Hần nhú mày, tại sao lại để cho nàng nhìn thấy.

“Là ngươi, ngươi tới làm cái gì?” bộ ngực Tiểu Thiên phập phồng, lớn gan hỏi.

Hần cười cười, thanh âm ám ám: “Ta đến xem con trai của ta, liên quan gì tới ngươi?” Tiểu nữ nhân thú vị.

“Ngươi đã chết, ngươi tới xem có ích lợi gì.”

“Chính là đã chết ta mới đến xem.”

“Ngươi, ngươi thật sự là —”

“Thực là cái gì?” Ánh mắt hần tránh đi, cười hỏi.

Nàng dương mi: “Đừng cho là ta không dám nói, ngươi, ngươi là hỗn, hỗn đản! Đúng, hỗn đản!”

“Cái gì? Ha ha ha —” mắt hoa lên, hần đã chuyển qua đứng trước người, hung hăng nắm lấy cảm nàng, “Ngươi mắng ta hỗn đản? Ân? ha ha —”

“Không sợ ta sao?” Khuôn mặt chỉ lớn bằng bàn tay, ánh mắt tròn to như mắt thỏ, gầy gò đến mức gió thổi là gục, sợ là chỉ biết mắng một câu “Hỗn đản” để chửi người. “Ta là đại sắc quỷ cùng giết người Ma Vương! Coi trọng ai thì trêu chọc người đó, đại phu nhân đều quân không được nga!”

Một cỗ hàn khí len lỏi lên tấm lưng của Tiểu Thiên, này rõ ràng là ngày đó Minh Liễu nói với nàng, hần làm sao mà biết?

“Không nói lời nào?” Xem nàng ánh mắt lóe ra, chỉ biết là đang sợ cái gì. “Để ta nghĩ xem, ngày đó nha đầu kia còn nói những gì...”

Tiểu Thiên có điểm hoảng thần, dùng sức túm trên cảm bàn tay to: “Bỏ ra, buông! Ngươi, ngươi buông!”

Hần dùng một tay lấy hai cái tay nhỏ bé của nàng gờ lên, xoay ra phía sau lưng, một tay kháp trụ cái gáy nhỏ nhắn của nàng, nhất thời Tiểu Thiên sắc mặt trắng bệch, khó thở: “Ngươi, ngươi buông tay —”

Tiểu thân hình phủ áo đơn ở giữa hai tay hắt liều mạng vụn vẹo, hai cái chân còn không an ổn loạn đá, nhan sắc đôi mắt hắt càng ngày càng thâm: “Chắc chắc, mắng cha chồng là hỗn đản, đây chính là muốn chịu gia pháp xử trí!”

Bàn tay để trên gáy càng ngày càng gập, Tiểu Thiên thật sự sợ hãi, hồi hận vô cùng, như thế nào đắc tội này Ma Vương đâu?

Nàng khó khăn phát ra âm thanh: “Ta, ta tình nguyện chịu gia pháp xử trí, buông, buông!”

Tay buông ra, không khí mới mở tiến vào yết hầu, Tiểu Thiên kịch liệt ho khan: “Khụ khụ khụ — “

Sân này chỉ có một mình nàng, sân gần nhất sân cũng cách thật sự xa, làm sao bây giờ? Nàng ngẩng nhìn bốn phía, cách cửa viện còn có bốn năm trượng, đào tẩu cũng không kịp. Chỉ có thể đi từng bước tính từng bước, nàng an ủi chính mình, chỉ cần qua tối nay là tốt rồi, ngày mai có thể rời đi nơi này.

Nam nhân nhìn tròn mắt nàng loạn chuyển tâm thần không yên, khoe miệng xả ra một tia tà cười: “Nể mặt trượng phu người có thể bỏ qua cho người, có điều nha hoàn kia, gọi là gì đó, sẽ không thể tha!”

Tiểu Thiên nghĩ đến động tác Minh Liễu để tay ngang cổ, rung mình một cái: “Cầu người buông tha nàng, nàng không cố ý!”

“Cầu ta? Cầu như thế nào?”

“Ta...” Tiểu Thiên do dự, “Ta cho người quỳ xuống, dập đầu?”

Hắn ôm hai tay, hưng trí dạt dào.

“Kia... Ta...”

Tuy rằng gầy, nhưng là chỗ nào nên có một chút cũng không thiếu. Dưới sam y mơ hồ thấy được hơi hơi nổi lên bộ ngực, tinh tế vòng eo, còn có tròn tròn cái mũi, tròn tròn vành tai, tròn tròn ánh mắt... Trong mắt hắn nổi lên phệ huyết tình dục.

“Người chẳng phải đã biết sao, ta là đại sắc ma!”

Tiểu Thiên cho dù đơn thuần, cũng đã từng làm vợ người khác, nhìn đến trong mắt hắn mệnh mông thú tính, làm sao còn có thể không hiểu, cả người giật mình, quay đầu bỏ chạy.

“Chạy cái gì?” cánh tay khỏe khoắn duỗi ra, nàng bị ôm đến trong lòng nam nhân. “Người có thể chạy đến đâu?”

“Không, không!” Nàng giãy dụa, tứ chi nhu nhược quấy loạn trong không trung. Lại không biết, lúc này càng chống cự càng dẫn phát nam nhân thú tính.

“Người không thể, người không thể như vậy! Người là công công của ta a, là phụ thân của Úc Sâm, Úc Sâm thì cốt chưa lạnh, người không thể — không —”

“Xôn xao ” một tiếng, ngoại sam hai tầng mỏng manh bị xé từ đầu đến đuôi, bàn tay to nắm đen mạnh mẽ tham tiến vào cái yếm, một phen nắm lấy hai luồng mềm yếu trước ngực nàng.

“Không —” tiếng la càng trở nên thê lương, nhưng lại bị dấu ở trong miệng nam nhân. Đầu lưỡi nóng cháy lưỡi tiến vào cái miệng nhỏ nhắn, dùng sức hút liếm láp, những cú đấm của nàng dừng ở trên lưng, giống như thay hắn gãi ngứa.

Lệ, rơi xuống như mưa... bàn tay nắm thành quyền cũng hạ xuống dưới ...

Tại sao có thể như vậy, hắn là công công, là phụ thân của Úc Sâm, sao hắn dám...

Hắn dừng lại, vươn lưỡi, đem nước mắt trên mặt nàng toàn bộ cuốn vào trong miệng: “Khóc? Không phải người muốn ta bỏ qua cho nha hoàn kia sao? Ân?” Bàn tay to đỡ lấy nửa thân trần ngọc thể của nàng, ngón cái ở trên tiểu anh đào chậm rãi xoa nắn, phía dưới hắc bào vật nóng bỏng cứng rắn sớm vận sức chờ phát động.

Lệ chảy càng nhiều, Tiểu Thiên gắt gao nhắm mắt lại. Trên người những nơi tay và lưỡi hắn đi qua giống như hai thanh đao đang cắt lấy thịt của nàng, nơi này có linh vị của trượng phu, nơi này là nơi cùng trượng

phụ viên phòng, Úc Sâm ôm yếu luôn nhìn nàng cười khê, Úc Sâm thê thắm luôn hỏi nàng vì sao phụ thân hắn không cần hắn...

Mà phụ thân của trượng phu, công công của nàng, ác ma, cầm thú, nhưng lại muốn ở trong này sinh thú tính...

Cánh tay sắt lặc trụ eo nhỏ của nàng, thủ đã hoạt tiến trong quần lót, ngón tay thô cứng rần xuyên qua.

Nàng mở mắt ra, lẳng lặng nói: “Nhất định phải như vậy mới có thể bỏ qua cho Minh Liễu sao?”

Hắn nặng nề cười: “Người nói xem?” Trên tay cũng không dừng lại.

“Nếu như là như thế, không cần ở trong này. Cầu người, không cần ở trong này.”

Hắn cúi đầu cắn anh đào của nàng, dùng sức hấp, tiếng nứt nổ của nàng nhẹ nhàng tràn ra cánh môi. Ở trên mặt nàng rơi xuống từng nụ hôn, hắn cỡi hắc bào quần lầy bạch ngọc thân thể, khiêng lên vai. Đề khí, thả người vài cái đã ra khỏi cửa viện, biến mất ở chỗ nào đó sâu thẳm trong Nhan gia.

Tiểu Thiên lui thân ở hắc bào, trong lòng thì trào:

Úc Sâm, Úc Sâm, tiểu thê tử của người đến với người.

Người chờ ta.

Một giọt lệ lướt qua gò má, rơi xuống màu đen y bào.

Nam nhân trở lại sân của mình, đi vào phòng ngủ đang rộng mở, đem nữ nhân giống như con mèo nhỏ này thả trên tháp.

Miệng hắn bất giác cười nhẹ, mở ra hắc bào – nụ cười, cương ở trên mặt.

Hắn rửa thắm ra tiếng, nhưng lại đến mức này!

Đỏ sẫm máu, từ trong miệng Tiểu Thiên không ngừng chảy ra, thấm vào hắc y của hắn — nàng cắn lưỡi tự sát.

Muốn chết? Chết lại dễ dàng như vậy sao? Chết có thể giải thoát sao?

Hắn lạnh lùng cười, trên khuôn mặt như đao tước tràn đầy tàn nhẫn.

Đầu lưỡi thật lạnh... Hai phiến lông mi dày chậm rãi mở ra, Tiểu Thiên tỉnh lại, dần dần suy nghĩ: “Đây là làm sao? Ta có chết hay không?”

“Người còn chưa có chết.”

Chuyển động ánh mắt vô thần, thấy hắn, mặt nàng xám như tro tàn.

“Người sẽ không chết, người cần không đủ sâu không đủ độc.” Nam nhân phe phẩy đầu. “Còn chưa muốn chết phải không? Nhiều người người muốn quan tâm như vậy, người sao có thể nói đi là đi?”

Thật hận, nàng muốn ngồi xuống, lại một chút sức lực để nâng cánh tay cũng không có; muốn nói, lại chỉ có thể phát ra “ân ân a a” mơ hồ thanh âm.

“Ha ha ha ha ha —” nam nhân đắc ý, tiếng cười hùng hồn tràn ngập toàn bộ ngôi nhà.

Nháy mắt, hắn đã cởi ra toàn bộ quần áo, lộ ra thân hình ngăm đen, tràn ngập dã tính. Đó là một khối thân thể nam nhân cùng Úc Sâm hoàn toàn bất đồng.

Hắn cúi người, đè lên ngọc thể trơn bóng trắng nõn, đầu lưỡi nóng bỏng thẳng tắp đặt lên nơi mềm mại của nàng.

Tiểu Thiên cả người xụi lơ nào có nửa điểm sức lực, chỉ có thể mặc hắn đùa nghịch.

Chỉ cảm thấy hắn ở trên gáy nàng liên tục lặp lại cắn cắn, bàn tay to nhanh chóng nhu nhu bộ ngực nàng, sau đó chính là... tiến vào.

Thắt lưng bị nâng lên, chân bị nâng lên, bị mạnh mẽ xỏ xuyên qua, đau, đau quá, toàn bộ thân thể bị xỏ xuyên qua.

Trừ bỏ đau, chẳng còn gì khác.

Một khắc kia, nàng có ảo giác, tựa hồ bị xâm nhập như vậy, không chỉ là thân thể; tựa hồ bị nguyên rửa như vậy, rơi vào địa ngục, linh thịt ở sâu trong có cái gì đang run động.

Bị đối đãi như vậy, đau đớn nhục nhã dây dưa, rất muốn hô lên, nhưng đôi môi thẩm lạnh của nam nhân lại hợp thời nút bị thương cái lưỡi, nuốt vào từng tiếng anh anh ngâm đau...

Hắn dùng lực thật lớn, đem nàng ôm thở không nổi. Hạ thể lần lượt va chạm, một lần so với một lần càng sâu, một lần so với một lần càng gấp, giống như muốn đem nàng phá đi... Bạch quang ở trước mắt hiện lên...

Thân thể rốt cục yên lặng, hắn còn tại bên trong nàng, liếm những giọt lệ rơi trên má, tiếng thì thầm tà tứ chui vào lỗ tai nàng: “Vĩnh viễn đừng muốn chạy trốn, cho dù là chết.”

Chết cũng không thể chạy trốn sao?

Còn chưa chấm dứt, một hồi hắn lại bắt đầu. Một lần tiếp một lần, cũng không biết có mấy lần. Ngủ lại bị thức tỉnh, nàng chống cự, nhẹ nhàng lẩm bẩm “Không, không cần”, “Dừng lại a...”, hắn vẫn không ngừng.

Thật không phải là người, Úc Sâm không như thế này.

Tiểu Thiên chống đỡ không được, dần dần hoàn toàn mất đi tri giác.

Nam nhân đứng dậy, nhìn nàng dưới ánh trăng, ánh mắt thay đổi...

5. Chương 5

Sáng sớm Minh Liễu đi hầu hạ Tiểu Thiên rời giường. Nàng thật sự phải đi, Minh Liễu có chút luyến tiếc.

Từ khi thập tứ thiếu gia qua đời, nàng cùng Tiểu Thiên chuyển đến một sân khác. Đêm qua, Tiểu Thiên nhất định đòi đi đốt vàng mã cho thiếu gia, nàng ngại nơi đó âm khí quá nặng, không đi, nha đầu thôn dã này thực sự trọng tình...

Nàng đẩy ra cửa phòng, trên tháp đệm chặn chính tề, giống như không có người ngủ qua, nàng đi đâu rồi? Hay vẫn còn trong viện chưa trở về? Nàng đang muốn đi tìm, Nhan Tín thư đồng của tam lão gia xông tới.

“Uy, người làm sao đấy, tùy tùy tiện tiện liền tiến vào!”

“Minh Liễu, tam lão gia gọi người qua!”

“Loảng xoảng” – chậu nước trong tay Minh Liễu rơi trên mặt đất...

Tam lão gia bảo ta qua? Làm gì? Ta lại không xinh đẹp, ta...

Minh Liễu thất hồn lạc phách đi theo Nhan Tín vào sân của tam lão gia, Nhan Tín chỉ vào tây sương phòng ý bảo nàng đi vào. Nàng cả người chột dạ hai chân xụi lơ, như thế nào cũng không dám đi lên phía trước.

“Đi vào a, bình thường gặp người dắc ý, hóa ra chỉ là quả trứng mềm!” Nhan Tín vui sướng khi người gặp họa.

Hung hăng, Minh Liễu mở cửa ra – Trời ạ!

Trong phòng có duy nhất một tháp ngủ, nhìn giống như bị xe ngựa nghiền hoặc là gió bão đảo qua, một mảnh hỗn độn. Rối loạn trong chăn lộ ra một đoàn tóc, dường như là một nữ nhân, dường như là...

Minh Liễu tay phát run xốc lên chăn — thật sự là Tiểu Thiên! Thập Tứ thiếu phu nhân! Lỏa thân thể nằm ở trong phòng tam lão gia, ở trên tháp ngủ của cha chồng nàng... Nàng đặt mộng ngả ngời dưới đất!

Sau một lúc thật lâu nàng mới đưa nước ấm đến thay Tiểu Thiên tẩy trừ thân thể, trong cơn mê mang nàng vẫn mơ mơ màng màng. Tình hình thân thể của nàng so với tháp ngủ này càng chật vật, đầy người là dấu hôn xanh tím, trên hai cổ tay có dấu tay in rõ ràng, môi cũng sưng đỏ, còn sốt nhẹ. Giữa hai chân cũng hồng lên sưng đỏ cùng phù thũng, nhưng trước đó dường như đã được rửa sạch qua, chỉ có bắp đùi còn sót lại chút vết máu.

Thật sự là làm vậy, Minh Liễu giúp nàng thay quần áo sạch sẽ đã được chuẩn bị tốt, tên Ma Vương kia đến tột cùng muốn làm gì? Hắn có thể hay không giết... Tiểu Thiên sau này nên làm cái gì bây giờ...

Đợi Tiểu Thiên tỉnh lại, đã qua buổi trưa.

Đau đầu, đau lưỡi đau, thân thể đau, hạ thân... Cũng đau. Ta ở nơi nào, ta làm sao vậy? Nàng từ từ nghĩ, đại phu nhân muốn ta thủ tiết ba năm, sau đó ta trở về, đi đốt vàng mã cho Úc Sâm, sau đó — không — trong đầu có tia sáng vụt qua — không, không phải thật sự!

Nàng muốn khởi động thân thể, cả người đau nhức, đầu óc choáng váng, trên trán túi chườm nước đá lạnh lạnh cũng chảy xuống.

“Tiểu Thiên!” Minh Liễu ghen ngào gọi nàng.

“Minh – Liễu –” Đầu lưỡi đau đớn bị thương khó khăn phát ra thanh âm, nước mắt rào rào chảy xuống. “Đây không phải thật!”

“Đầu lưỡi người— “

Hừ, nàng cười thảm, ngay cả chết cũng không giải cứu được chính mình.

Là thật! Dù nàng muốn phủ nhận như thế nào, nhưng cực nóng đau nhức còn lưu lại, trên cánh môi còn hơi ẩm, khắp nơi đều nhắc nhở nàng, đêm qua, nam nhân kia chiếm đoạt nàng.

Khuôn mặt như đao tước, ngăm đen gây thân thể, lời lẽ nóng hổi, mê người ngón tay, còn có... tối tăm sâu thẳm con người, những hình ảnh chồng chất khắc sâu vào trong óc nàng. “Vĩnh viễn cũng đừng muốn chạy trốn, cho dù là chết.”

Vì sao? Vì sao là ta?

“Cái gì?” Đại phu nhân Bùi thị bị tam thúc làm cho đầu óc hôn mê.

“Người không nghe lầm. Ta thay đổi chủ ý. Để nàng lưu lại giữ đạo hiếu.” Nam nhân cười cười, nhẹ nhàng băng quơ nói.

“A Chú — “

Khó được Bùi thị gọi tên hắn, hắn cung kính trả lời: “Ân, đại tẩu!”

“Rốt cuộc người suy nghĩ cái gì?”

Ánh mắt hắn không biết đặt vào đâu: “Chẳng phải như các người nói, không tuân thủ đạo hiếu không ra thể thống gì sao?”

“Nhưng là, ngày hôm qua —”

“Đúng, ngày hôm qua ta không suy nghĩ cẩn thận, hôm nay suy nghĩ cẩn thận.”

Vẫn ngồi im không lên tiếng Lý thị, trong lòng chợt lạnh, nàng quá quen thuộc thái độ của nam kia.

Nhéch cao lông mi, khóe môi thỏa mãn, nhan sắc con người trở nên ám trầm... Dự cảm không tốt nổi lên trong lòng, sẽ không, sẽ không! Nàng trắng bệch mặt, vội vàng cúi xuống.

“Ai, người là người đứng đầu một nhà, ta già rồi, quản không được người!” Bùi thị nhất thời giống như già đi mười tuổi, bất đắc dĩ rời đi. Nhan Chú âm dương quái khí, không thể an phận, trời sinh ra đã hay gây sự, lão thái gia chẳng phải cũng bị tức chết sao? Nhưng là, thế gian loạn lạc, Nhan gia không thể thiếu hắn.

Lý thị còn ở lại, mí mắt nhảy lên, nhẹ nhàng liếc hắn một cái, ánh sáng lạnh trong mắt lướt tới nàng. Hắn nhìn thẳng nàng, giống như cảnh cáo, giống như công khai, sau một lúc lâu: “Nhị tẩu, ngài thỉnh!”

Lý thị run rẩy đi ra ngoài, thà rằng hấn táo bạo rít gào, mà không phải là lạnh lùng khiêm tốn.

Tiến bước hai người tẩu tử, hấn nhìn đang đứng một bên Nhan Tín. Nhan Tín lập tức trả lời: “Minh Liễu đang chăm sóc nàng, người vừa mới tỉnh.”

Nhớ tới con mèo nhỏ, nhiệt khí ở đan điền nổi lên. Trong mắt hấn xẹt qua ý cười mỏng manh, sải bước trở về sân viện của chính mình.

Con mèo nhỏ của hấn đã thay quần áo, đang ngồi trên tháp ngấn người. Vừa thấy hấn tiến vào, liền rụt bả vai, trốn trong chăn, chỉ lộ ra một cái đầu nhỏ, ánh mắt tròn trĩnh to hung hăng theo sát hấn.

Tinh thần rất tốt thôi! Hấn cười.

“Người chính là Minh Liễu?” Hấn chuyển hướng nhìn Minh Liễu, sắc mặt lập tức lạnh xuống.

Trong lòng Tiểu Thiên căng thẳng, hai tay gắt gao nắm góc chăn.

“Chính là nô tỳ.”

“Về sau người ở ngay tại đây hầu hạ chủ tử của người.”

“A?!” Minh Liễu ngẩn ngơ.

“Như thế nào, nghe không hiểu?”

“Không, không. Vâng, vâng!”

Tiểu Thiên ô ô muốn nói gì đó, nàng phải về nhà, chẳng phải đã cho nàng về nhà sao?

Hấn không tiếp lời nàng, tiếp tục giao inh Liễu: “Người hiểu được là tốt rồi. Thời thời khắc khắc người phải nhắc nhở chủ tử của người, mạng của người, mạng của ca ca chị dâu cùng hai người cháu của nàng, đều đặt trong tay nàng. Nàng sống, các người liền sống; nàng chết, toàn bộ các người đều phải chết.”

Lạnh lẽo trong giọng nói có thể làm người ta đông cứng, Minh Liễu nghe xong liền tiếp gặt đầu.

Hấn vung tay lên, lệnh nàng đi ra ngoài. Trong căn phòng rộng rãi chỉ còn lại hai người.

Hấn đi từng bước một hướng nàng, thân thể nàng trên tháp cũng một tắc một tắc rụt lui về phía sau, chỉ có đôi vãn gắt gao nhìn thẳng hấn.

Hấn lại cúi đầu cười rộ lên, vận khí một chút, thân thể vĩ ngạn giống như một kiện hắc bào nhẹ nhàng phiêu phiêu bay lên, lao về phía trước một chút, vừa vận đặt lên thân thể bé bỏng của nàng.

Nàng bất an vận vẹo, nhẹ giọng thì thầm. Hơi thở hấn nóng hổi phun trên mặt nàng, bàn tay cách đệm chăn vuốt ve thân thể, còn có bộ vị cứng rắn để ở chỗ mềm mại còn đang đau nhức của nàng.

“Đầu lưỡi bị thương còn lở nhãi cái gì!” Hấn dùng miệng rộng nuốt vào môi anh đào.

Có lẽ thấy trán nàng hơi nóng, hấn nhíu mày, từ trong ngăn kéo nhỏ bên tháp lấy ra một bình thuốc, bôi một chút nước được trong suốt vào đầu ngón tay. Một tay bóp nàng mở miệng, một tay vói vào trong, lạnh thuốc mỡ bôi ở cái lưỡi đỉnh hương đang bị thương của nàng.

Đầu lưỡi nhẹ nhàng khoan khoái... ngón tay ôn nhu dao động trong miệng, nhẹ nhàng vòng trên đầu lưỡi, giống như cùng cái lưỡi vờn múa cực kỳ. Ánh mắt hấn nhìn Tiểu Thiên, Tiểu Thiên bỗng cảm thấy mơ hồ.

Cứng rắn bộ vị vãn nóng cháy, chấn xóc lên lại buông xuống, nàng đã bị hấn ôm vào trong ngực. Ma lực bàn tay tiến vào bụng nàng, thăm dò càng sâu xuống bụi hoa.

Trong lòng nàng căng thẳng, mặt trướng đỏ bừng, xấu hổ, giận, hận... Cảm xúc dây dưa không rõ đồng loạt nảy lên trong lòng, như thế nào vẫn chưa đủ? Còn muốn...

Tên Ma Vương này, không có thời điểm chấm dứt hay sao?

A? Hấn làm sao có thể...

“Ân!” Trong tiếng kêu rên, ngón tay linh hoạt của nam nhân đã đi vào chỗ sâu trong thân thể nàng.

Nhìn nàng trợn lên hai mắt, hấn “Khanh khách” cười ra tiếng, đùa giỡn nói: “Không phải như người nghĩ, àn?”

Đầu ngón tay đi ra, bôi nước dước lại đi vào. Có điều cũng không thực sự thành thật, ở chỗ sâu trong hơi chuyển động.

Nàng cắn chặt môi dưới, lại không biết móng tay đã cắm sâu vào trong lưng hấn.

“Chặc chặc, thoải mái thì kêu ra!”

“Àn? Thoải mái sao?” Dưới tay lại đỉnh một chút.

Nàng vẫn không lên tiếng, trên môi đã bật ra tia móng.

Không kêu?

“Trước kia Thập Tứ làm như thế nào?” Ngón tay còn đang bôi dước, một cánh tay khác nắm lên cằm nàng. “Người có thể hay không cũng cào lưng hấn như vậy? Bất quá cũng thực không thể tưởng được hấn còn có thể cùng người viên phòng.”

“Người –” máu xông lên não, nàng bắt đầu sống chết giãy dụa.

“Đại – hỗn – đản, phá hư – đản!” Nước mắt nàng rơi xuống như mưa.

Đó là con hấn a! Hấn làm chuyện cảm thú cũng không bằng, còn nói như vậy, hấn là con người sao?

“Thế nào, ta so với hấn cường hơn nhiều lắm đi!” Tay hấn đặt nàng trên tháp, “Người còn giống xử nữ, nhanh đến mức muốn mạng của ta.”

“Ô ô – Hỗn – đản!” Nếu có thể hôn mê thì thật tốt?

“ha ha ha, đại hỗn đản, phá hư đản, mắng đi!” sắc mặt hấn trầm xuống, “Người cũng đừng quên trong tay người còn nắm sáu mạng người!”

Thân thể nàng cứng đờ, chậm rãi không hề giãy dụa.

Nam nhân hiển nhiên vừa lòng với kết quả này, ghé vào bên tai nàng: “Người thực làm cho ta ăn không đủ. Nó lại muốn rồi!”

6. Chương 6

Minh Liễu bưng khay, đứng ở cửa tây sương phòng, không biết có nên đi vào hay không. Tam lão gia đem Thập Tứ thiếu phu nhân giam ở nơi đây đã năm ngày, tam lão gia năm ngày cũng không ra khỏi cửa, đồ ăn đều là nàng đưa vào.

“Tiến vào!” Minh Liễu đẩy cửa đi vào.

Khắp phòng đều là hoan ái hương vị. Tiểu Thiên nặng nề ngủ ở giữa đống hỗn độn dục chẵn, Nhan Chú đã ăn mặc chỉnh tề.

Rốt cục muốn ra khỏi cửa sao?

“Hầu hạ chủ tử người dùng cơm, làm cho nàng ăn nhiều một chút.”

“Vâng!”

Hấn nhìn chằm chằm Minh Liễu một lúc: “Nhớ kỹ lời nói ta đã nói với người. Mạng của người ở trong tay nàng.”

Minh Liễu bị ánh mắt lạnh như băng của hấn đâm vào cả người phát run, liên tục gật đầu.

Hắn lại quay đầu nhìn Tiểu Thiên đang ngủ, ánh sáng trong mắt như có như không trong chớp mắt nhu hòa xuống, đảo mắt lại là sâu thẳm tối tăm.

Chờ hắn rời đi, Minh Liễu đem Tiểu Thiên gọi dậy, nàng đã hai ngày không ăn cái gì. Tiểu Thiên che lại đôi mắt thâm quầng, mệt mỏi nằm trong lòng nàng: “Ta không muốn ăn.”

Nàng giờ này làm sao giống với thôn dã nha đầu sức sống bắn ra bốn phía khi mới tới Nhan gia, khuôn mặt nhỏ nhắn dẫu dưới mái đầu đầy tóc đen, mặt mày có cổ nói không nên lời dã mị, thân thể tiêu hao quá nhiều giống như một con rối tàn tạ.

“Minh Liễu, thất lưng ta đau.” Nàng nhắm mắt lại mơ mơ hồ hồ nói, đầu lưỡi coi như đã khôi phục không sai biệt lắm.

“Đồ ăn này là Hồng má má làm, đều là những thứ người ngày thường vẫn thích ăn, ăn chút đi!” Minh Liễu thay nàng xoa vòng eo. “Mấy ngày hôm trước đầu lưỡi không tốt chỉ có thể uống chút canh loãng không có muối, chắc là không có khẩu vị, chịu khó chút đi!”

Nàng lắc đầu: “Minh Liễu, ta nên làm cái gì bây giờ?” Mệt mỏi ngay cả khí lực để khóc cũng không có.

“Trước tiên phải sống sót cho tốt.”

“Minh Liễu –” tay nhỏ bé néo Minh Liễu góc áo, “Ta là nông thôn nha đầu, lại không xinh đẹp, vì sao hắn lại đến trêu chọc ta?”

Minh Liễu lắc đầu, “Khả năng hắn chưa thấy qua người như ngươi vậy, mấy lão gia đều là thích ném cái mới lạ?”

“Trước kia những người đó đều –” nàng giương đôi mắt mê mê mang mang, “Ta có thể hay không cũng...”

Minh Liễu cũng nói không rõ, chỉ có thể an ủi: “Không thể nào, người cũng không phải nha đầu, là thiếu phụ nhân a. Có lẽ quá mấy ngày hắn lại cho người trở về!” Bất quá, xem tình hình hiện tại, “Quá mấy ngày” không biết sẽ là bao lâu.

Tiểu Thiên yên lặng nhìn góc tường, hơn nửa ngày, mới yên lặng tiếp nhận bát cơm, cái miệng nhỏ bắt đầu ăn.

“Minh Liễu, Hồng má má làm món ăn thật ngon nga!” Bởi vì đói bụng, ăn ăn khẩu vị liền nổi lên. “Người cũng ăn đi!”

Hồng má má nấu món ăn là Nhan gia đồ ăn, dùng cá, độn thịt, thịt băm, thịt bò, thịt nhung, bí đao, rau xanh, nấu thành các màu, vừa đẹp vừa ăn ngon.

“Trước kia khi chưa gả đến Nhan gia, nằm mơ cũng chưa ăn được thứ tốt như vậy.” Tiểu Thiên vục dậy tinh thần, cười nói với Minh Liễu. “Vẫn là Minh Liễu người nói đúng, còn sống so với chết tốt lắm.”

Minh Liễu lòng chua xót, nước mắt lóe ra.

Chính lúc này, có người gõ cửa: “Minh Liễu mở cửa, ta là Tử Oanh!”

Minh Liễu nhìn sang Tiểu Thiên, đứng dậy mở cửa, Tử Oanh lắc mình tiến vào, theo sau lại tiến vào một phụ nhân, đúng là đại phu nhân.

“A!” Ngồi ở trên tháp Tiểu Thiên quá sợ hãi, ngập ngừng nói, “Đại, đại bá mẫu...”

Bùi thị nhìn Tiểu Thiên xiêm y không chỉnh đầu tóc rối loạn, sắc mặt nhất thời trắng bệch, tay run lên: “Đúng là thật sự! Nghiệp chướng, nghiệp chướng a, này sức sinh không ngờ lại làm nên chuyện cảm thú không bằng, trời ạ!”

Không được, cha chồng con dâu cầu kết việc xấu là vạn lần không thể lan truyền ra ngoài, quyết không thể để nàng tiếp tục ở trong này!

“Tử Oanh!” Bùi thị bình tĩnh lại tâm thần, “Người đi lấy chút trang sức đến, lệnh cho lão Quách chuẩn bị chiếc xe, nhanh đi rồi mau chóng trở về, cẩn thận đừng làm cho người ta nhìn thấy.”

“Vâng, phu nhân!” Tử Oanh vâng mệnh mà đi.

Bùi thị nhìn cháu dâu tiểu tụy, nói: “Tiểu Thiên, hẩn đi ra ngoài nửa đêm mới trở về. Người cùng Minh Liễu lập tức ra đi! Đi càng xa càng tốt, không thể quay lại.”

“Đại bá mẫu!” Tiểu Thiên dùng sức quỳ gối trên tháp, “Ta, ta vốn là tính chết đi để cầu được trong sạch, nhưng sợ liên lụy ca ca một nhà, hẩn, hẩn nói...”

“Ai, sự tình đến bước này, là Nhan gia thẹn với người!” Bùi thị cắt đứt lời của nàng, “Người yên tâm, ta không bảo hộ được người, ca ca người một nhà ta liều mạng già này cũng sẽ bảo toàn!”

“Cảm ơn đại bá mẫu, cảm ơn đại bá mẫu –” Tiểu Thiên nước mắt rơi như mưa, cúi đầu lạy xuống.

“Hài tử ngốc!” Bùi thị đem nàng đỡ lấy, lão lệ tung hoành, “Lúc trước là ta chọn người làm nàng dâu của Sâm nhi, khiến người tuổi còn trẻ liền mất chồng thủ tiết, nay lão Tam lại... Người còn trẻ, hết thấy hãy quên đi, về sau hãy sống thật tốt!”

Tiểu Thiên khóc như lệ nhân, nàng vốn suy yếu, chống đỡ lâu lắm, thân mình nghiêng sang liền hôn mê.

Một bên Minh Liễu đi qua đỡ nàng, lại lấy khăn ướt đặt lên mặt nàng.

“Minh Liễu!” Bùi thị lãnh đạm mở miệng, “Khi người bảy tuổi, ta cứu người từ cõi chết trở về, nuôi người lớn, đúng không?”

Minh Liễu giật mình: “Không có phu nhân vốn không có ta, phu nhân đại ân đại đức, Minh Liễu cả đời cũng không thể hồi báo!”

“Hảo!” Lão phụ nhân nháy mắt uy thế tăng vọt, bắn thẳng đến chỗ Minh Liễu, “Người nghe, các người nếu chạy thoát thì phải là có phúc, nếu chạy trốn không thành, trở về cũng không còn đường sống... Về sau ta không muốn nhìn đến các người, người hiểu chưa?”

Minh Liễu cả người phát lạnh, đại phu nhân là muốn hy sinh các nàng để thành toàn gia đình này, nàng gục đầu xuống: “Minh Liễu hiểu được, ra Nhan gia, tuyệt không còn sống trở về, nếu không trốn thành, liền tự kết liễu.”

“Ân.” Bùi thị nhìn sang Tiểu Thiên vẫn đang hôn mê, cảm thấy sâu thẳm, nhưng có một số việc là phải làm.

“Minh Liễu, người có trách ta nhẫn tâm?”

“Không! Phu nhân cho thiếu phu nhân một con đường sống đã là tâm địa Bồ Tát.”

“Ai... Đợi sau khi rời khỏi đây, cho thiếu phu nhân của người uống ‘Tàng tín’, tuyệt không thể sinh hạ nghiệt chủng!”

“Vâng!”

Không tốn bao nhiêu thời gian, Tử Oanh cầm gánh nặng tiến vào, Bùi thị hỏi nàng có người phát hiện hay không, nàng đáp: “Nhan Tín cùng tam lão gia xuất môn làm việc, những người còn lại cũng bị chỉ định đi làm việc khác.”

“Hảo, đem thiếu phu nhân nâng lên xe ngựa, lấy lệnh bài của ta suốt đêm xuống núi. Ra vùng núi đi về phía nam, đến Giang Nam rồi dần xếp.” Bùi thị hai mắt đầm lệ, “Lão Quách đã lớn tuổi, Minh Liễu người cố gắng chăm sóc hẩn.”

Lão Quách tóc bạc trắng đánh xe ngựa đến, một đường rời Nhan phủ, chạy cấp tốc, đến lúc mặt trời xuống núi đã đi xa trăm dặm. Minh Liễu cảm thấy có chút an tâm. Tính đến tam lão gia trở về phát hiện đuổi theo, chạy xa như vậy rồi cũng không sợ.

Tiểu Thiên cầm tay Minh Liễu: “Đều là ta làm hại người, hại người xa xứ, còn phải lo lắng về tính mạng.”

“Đây là mệnh, làm cho ta với người chịu khổ.” Minh Liễu biết mệnh.

Tiểu Thiên hơi hơi xốc lên màn che trên xe ngựa, nàng chưa từng ra khỏi khu vực Đại Biệt sơn, hiện tại ra đi cũng không biết có thể hay không trở về. Ca ca, chị dâu, Hoa Hoa, Nhị Mao cùng tiểu chắt Cầu Thừa chưa từng gặp mặt, các người trăm ngàn phải sống tốt.

Dần dần sắc trời tối xuống, lão Quách quay đầu kêu: “Thiếu phu nhân, lại tiếp tục chạy ngựa sẽ không chịu nổi, có muốn nghỉ ngơi một chút hay không?”

“Được rồi!”

Xe đứng ở ven đường, bốn con ngựa tản đến bên dòng suối uống nước ăn cỏ. Trong xe, Minh Liễu lấy ra chút lương khô đưa cho Tiểu Thiên.

Cắn lương khô, Tiểu Thiên thở dài: “Thật đáng tiếc, lại không được ăn đồ ăn của Hồng má má.” Hy vọng thoát đi Ma Vương càng lớn, tâm tình của nàng lại càng tốt.

Lập tức có thể quên đi hết thấy mọi chuyện phát sinh ở nơi này, bắt đầu lại từ đầu...

“Người – dừng — — mơ—tưởng —” lương lự mờ mịt thanh âm từ xa xói truyền đến, từ “Người” truyền đến còn rất nhẹ, đến từ “mơ” đã là thực vang, sau đó ngay cả tiếng vó ngựa cũng dần dần có thể nghe được.

Là hấn! Hấn đuổi tới!

Khuôn mặt Tiểu Thiên lập tức mất hết huyết sắc, tên Ma Vương kia, âm hồn không tiêu tan, chẳng lẽ thật sự trốn không thoát sao?

Nàng hoảng sợ nhìn đồng dạng sắc mặt trắng bệch Minh Liễu, hai người trong mắt đều là tuyệt vọng tro tàn.

Nghĩ đến đại phu nhân dặn dò trong lời nói, Minh Liễu dẫu tay vào trong bao quần áo lấy ra hai thanh chủy thủ lạnh lẽo. Hừ, dù sao đều là một chữ “chết”, chính mình chết so với bị bắt trở về chịu hình mà chết tốt hơn nhiều lắm.

“Đây là đại phu nhân dự bị cho chúng ta.” Minh Liễu đưa một phen chủy thủ cho Tiểu Thiên.

Tiểu Thiên nhìn chói lợi chủy thủ, chậm rãi cầm lấy, mỏng manh lưỡi dao hàn ý bức người. Đem dao đặt lên bên gáy, chết là hết! Có phải hay không chết rồi có thể giải thoát?

Đây không phải lần đầu tiên nàng tự sát, hấn nói qua: “Vĩnh viễn đừng muốn chạy trốn, cho dù là tử.”

Phải không?

“Minh Liễu, là ta hại mạng của ngươi, kiếp sau lại báo đáp ngươi!” Tiểu Thiên làm bộ, chủy thủ đặt lên gáy, máu chảy ra, mắt thấy chính là máu nhiễm năm bước thảm kịch – Một hòn đá từ bên ngoài bay tới, “Ba” một tiếng đánh rơi chủy thủ, cũng đem Minh Liễu đánh bay ra ngoài.

Bóng đen từ ngoài xe lao thẳng vào, lập tức đem nàng cuốn vào trong lòng, lại bay ngược trở về, ngồi lên trên tuấn mã đang chạy gấp tới.

Tiểu Thiên bị ôm chặt lấy, cánh tay sắt của nam nhân ôm nàng thở không nổi, vừa thoát ly nửa ngày mùi cơ thể của hấn lại quay chung quanh mũi.

Máu theo vết đao trên gáy chảy xuống, chảy tới áo ngoài, nam nhân dùng một tay kháp trụ cổ nàng, máu lại dọc theo cổ tay hấn chảy xuống phía dưới. Tiểu Thiên ăn đau, lệ trong hốc mắt đảo quanh.

“Ngươi như thế nào luôn không ngoan? Lại đi tìm chết, lần này cũng không thể nhẹ nhàng mà tha cho ngươi! Ngươi nói để ai cùng ngươi chịu tội đây, ca ca ngươi, ngươi tẩu tử, hay là nha đầu Minh Liễu?” Trong thanh âm ôn nhu của nam nhân ẩn chứa phệ huyết tàn nhẫn.

Hấn dùng một bàn tay không chế dây cương, một cánh tay khác tham nhập nàng vạt áo, mạnh mẽ bắt lấy bạch ngọc tiểu nhũ, chậm rãi đùa giỡn...

“Không liên quan đến bọn họ!” Tiểu Thiên nhịn xuống tiếng khinh ngâm, nghiêng răng nói.”Một mình ta làm, ngươi đừng làm khó dễ bọn họ!”

Trong tiếng “Tí tách tí tách đất đất”, hơn mười kiếm sĩ từ xa xa cưỡi ngựa lại đây, đồng loạt xuống ngựa hành lễ: “Chủ nhân!”

Dưới con mắt của bọn hấn, ngón tay nam nhân còn đang đùa chọc mẫn cảm anh đào trong quần áo nàng, nàng xấu hổ đến muốn chết.

“Xấu hổ cái gì? Cũng không phải chưa chạm qua!” Miệng nam nhân nhẹ nhàng hôn bên tai nàng, “Ta nhớ người như vậy, người như thế nào hẳn tâm rồi đi?”

Nam nhân ra lệnh cho thủ hạ trở về Nhan phủ, lão Quách cùng Minh Liễu đều bị bắt vào trong xe ngựa, đi theo sau đoàn nhân mã.

Con ngựa như gió bốn chạy về phía trước, Tiểu Thiên bị sóc khó chịu.

Đột nhiên, nam nhân đem thân thể nàng bay lên không, quần áo phía sau cao cao vung lên, bàn tay to lập tức thân đến giữa hai chân, quần lót bị một phen kéo xuống.

Nơi riêng tư trần trụi trong gió lạnh, Tiểu Thiên chỉ muốn chết luôn đi: “Trời ạ, người muốn làm gì!” Ai tới cứu ta?!

Nóng bỏng bộ vị dựa gần lại đây, bàn tay to đem mông nàng nâng cao, ngay sau đó tiến lên, lập tức từ mặt sau đi vào.

“A –” nàng kinh hô.

“Hừ – nhẹ một chút! Chẳng phải người sợ xấu hổ sao, đằng sau đều là người!”

Theo tiết tấu con ngựa chạy chồm dưới thân, thân thể của nàng nâng lên lại rơi xuống, nóng cháy cứng rắn tiến sâu lại lui ra, móng tay nàng kháp sâu vào cánh tay hắn... Mồ hôi nóng theo thái dương hắt chảy từng giọt đến trên mặt nàng.

“Vật nhỏ, một hồi không thấy ta đã nhớ người, người cũng biết ta vì đuổi theo người mà làm chết ba con ngựa...”

Tiểu Thiên mệt mỏi sớm xụi lơ ở trong lòng hắn, mơ màng ngủ.

Hắn cúi đầu: “Vĩnh viễn đừng muốn chạy trốn, cho dù là chết.”

7. Chương 7

Gần canh năm, đội nhân mã như gió xoáy từ xa tiến đến gần, đồng loạt xuống ngựa đứng ở trước cửa Nhan phủ.

Nhan gia đại phu nhân, nhị phu nhân cùng vài gia phó thân tín đứng ở ngoài cửa.

Nhan Chú phi thân xuống ngựa, hoành ôm Tiểu Thiên đang cuộn ở trong áo choàng, sải bước vào phủ.

“Đại tẩu, nhị tẩu thật sự là hưng trí, đêm khuya ngắm phong cảnh a!” Đen đặc mi mắt nhếch cao lên, tối tăm hỉ giận khó dò, trên khuôn mặt đao tước mưa gió buông xuống. “Tiểu đệ sẽ không bồi!”

“Lão Tam, người đứng lại!” Bùi thị dùng ngón tay chỉ vào hắn, tức giận đến toàn thân phát run. “Người —”

“Đại tẩu, ngài có chuyện gì chỉ cần phân phó là được!” Hắn nhìn Bùi thị giật nhẹ khóe miệng.

“Các người —” Bùi thị bình tĩnh lại tinh thần, hướng tới kỵ sĩ đang ngừng ở ngoài cửa ra mệnh lệnh, “Đi vào nghỉ ngơi trước đi!”

“Ha ha ha — đại tẩu, thiết kỵ hộ vệ của Nhan gia chỉ nghe mệnh một người!” Hắn quay đầu lại trầm giọng quát, “Toàn thể tại chỗ đợi mệnh!”

Chúng hộ vệ nhất tề đáp lại vang dội: “Vâng!”

“Ai, bãi bãi bãi —” Bùi thị lão lệ tung hoành, “A chú a! Người có biết người đang làm gì sao? trong tay người là con dâu của người, là thê tử của người con đã mất, người có phải là người hay không, người làm cho thể diện của Nhan gia để ở nơi nào a!”

Tiểu Thiên đang ngủ say bị bừng tỉnh, nghe được chính là câu nói cuối cùng của Bùi thị, không thuận theo tam gia bắt đầu giãy dụa lên.

Nhan Chú cúi đầu khẽ hôn ở trán nàng: “Ngoan, người ngủ đi, đừng nhúc nhích.” Thuận tay điểm huyết đạo của nàng.

Hắn ngẩng đầu, hí mắt nhìn Bùi thị chỉ mấy ngày mà đầu đã bạc trắng, hắc hắc cười khê: “Thế diện của Nhan gia? Nhớ rõ năm đó khi lão gia nhắm mắt, là người nói trước tiên phải bảo trụ Nhan gia, thế này mới gọi ta trở về chấn hưng gia nghiệp, người đã quên? Đại tẩu!”

“Người còn nhớ rõ là tốt rồi, lúc trước là ta tận lực bảo người trở về. Ta là vì người, vì Nhan gia!” Lão phụ thương tâm, khàn cả giọng.”Người ngày thường trêu hoa ghẹo nguyệt phóng túng, trước kia cũng thế, chẳng lẽ người đã quên trước kia vì sao bị đuổi ra đi sao? Người còn muốn giẫm lên vết xe đổ sao?”

Nhan Chú cắn chặt răng, trầm giọng cười lạnh: “Bùi Thục Nghê, Nhan Chú ta cả đời muốn cái gì liền làm cái đó, khi nào đến phiên người quản ta? Ta đi ra ngoài là do ta nguyện ý đi ra ngoài, ta trở về là ta nguyện ý trở về. Ta muốn ai thì phải là người đó!”

Hắn lạnh lẽo đảo mắt qua Lý thị đang đứng một bên, hừ một tiếng, bước qua cửa thẳng tiến vào.

Sau lưng truyền đến tiếng la thê lương: “Công công! Con dâu xin lỗi người!” Chỉ nghe một âm thanh ầm ĩ, nguyên bản mấy gia phó đang lặng ngắt như tờ chợt nổ tung thét lên – “Đại phu nhân —”

“Mau, mau gọi Lục đại phu!”

Lý thị hô khóc thành tiếng: “Đại tỷ, tại sao người lại tự sát nha!”

Tiểu Thiên bị điểm huyết không thể nói cũng không thể động, ánh mắt dư quang quét đến Bùi thị đầy mặt là máu tươi, nước mắt ồ ồ rơi xuống. Mà nam nhân đang ôm nàng, lại chỉ hắc hắc cười lạnh, ngay cả đầu cũng không hề quay lại.

Hắn sải bước hướng vào bên trong, ngón cái thô ráp lau đi nước mắt nàng: “Hài tử ngốc! Người ta là trình tiết liệt phụ, chết có ý nghĩa, người khóc cái gì!”

Bình minh vừa hé, mọi người từ trên xuống dưới trong Nhan gia bị triệu tập đến sân thao luyện.

Tiểu Thiên đã được giải huyết nói, bị ôm ngồi trên đài chỉ huy. Hốc mắt nàng sưng đỏ, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt, môi anh đào cũng bị hôn đỏ bầm. Nhìn dưới đài một mảnh đầu người như quạ đen, nàng không khỏi sợ hãi, lui lại bả vai, dựa vào vòng tay ôm ấp ấm áp đằng sau.

Tất cả mọi người vung trộm xem nàng. Miệng lưỡi tương truyền giết người đại vương – sắc cuồng ma tam lão gia, ôm thập tứ thiếu phu nhân trượng phu vừa mới chết! Có điều không ai dám lên tiếng.

Ngay cả đức cao vọng trọng đại phu nhân cũng không thể làm gì hắn, những người khác lại càng cảm như hèn.

“Đã một thời gian rồi không cùng mọi người trong nhà tụ hội.” Nhan Chú quét mắt qua mọi người dưới đài, vận khí phát ra tiếng. “Ta đây, luôn ở bên ngoài bận rộn, một năm khó được trở về mấy lần, chuyện trong nhà luôn luôn do đại phu nhân lo liệu, cũng là người có khả năng lại từ thiện! Hiện nay, nàng tuổi tác đã cao, tinh lực không sánh được với trước kia, cũng nên lắng lắng rút lui dưỡng lão.”

Hắn muốn thu lại quyền lực của đại phu nhân! Gần một ngàn người nhưng luyện võ trường lại yên tĩnh ngay cả một cây châm rơi xuống đất cũng có thể nghe thấy.

“Là lúc cho tiểu bối ra làm việc.”

Mặt Lý thị trở nên rất khó xem, hai bàn tay giấu trong tay áo nhanh chóng nắm thành quyền, móng tay đâm vào da thịt.

“Lan Tuấn!”

Một thiếu phụ khoảng hai mươi tuổi vẻ mặt anh khí lên tiếng trả lời rồi bước ra khỏi hàng, nàng là tam thiếu phu nhân Liễu Lan Tuấn, con gái duy nhất của bang chủ Giang Đô Tương Long. Tiểu Thiên cùng nàng không quen, chỉ nghe Minh Liễu nói qua, nàng từng luyện võ, làm người mạnh mẽ giỏi giang.

“Mọi người cũng biết Nhan gia tam thiếu gia Nhan Úc Hiển bên ngoài nổi tiếng oanh oanh liệt liệt, điều này không thể thiếu công lao của Lan Tuấn. Bắt đầu từ hôm nay, mọi chuyện trong nhà liền do tam thiếu phu nhân quản. Nghe rõ chưa?”

Gần ngàn người khúm núm đáp ứng “Vâng”, chỉ có một thanh âm phản đối.

Quản gia thân tín của Bùi thị đứng ra: “Đại phu nhân của chúng ta còn chưa già!” Thị vệ bên người Nhan Chú vừa định tiến lên, bị Nhan Chú ngăn lại: “Để cho hắn nói tiếp.”

“Nhan Chú, người khác sợ người, ta không sợ. Ta liền chửi người vong ân phụ nghĩa, hoang dâm vô sỉ! Người đã quên lúc trước là ai đem người nghênh đón về nhà, là ai ở trước mặt lão thái gia bảo vệ mạng nhỏ của người, hôm nay người vì một tiểu dâm phụ mà bức tử đại tẩu người, người là đồ cầm thú không bằng, ắt gặp trời phạt!”

Tiểu Thiên một trận run run, “Tiểu dâm phụ”? Là nói nàng sao?

“Ha ha ha ha ha –” Nhan Chú buông nữ nhân trong tay, đứng lên, hiền lành bình thản vừa rồi không thấy, trong ánh mắt âm u tĩnh mịch tất cả đều là thô bạo.

“Nói cho cùng! Ta Nhan Chú chính là vong ân phụ nghĩa, cầm thú không bằng, khiến cho ta khi xuống địa ngục gặp trời phạt! Ha ha ha ha –” hắn giơ tay, bên người bước ra hai thị vệ lôi lão quản gia kéo sang một bên.

Quản gia liều mạng giãy dụa la mắng: “Nhan Chú người này vương bát đản, người không chết tử tế được!”

“Chắc chắc chắc... Tiết phụ trung phó, chỉ tiếc không thể tha cho người.” Hắn quét qua hai thị vệ liếc mắt một cái, thị vệ rút đao hạ xuống, máu lập tức phun ra, bắn tung tóe thật cao, quản gia chết không nhắm mắt đầu người văng ra xa một trượng. Mấy phụ nhân nhất gan sớm bị dọa hôn mê.

Tiểu Thiên cũng không tin là thật, một người liền như vậy “Răng rắc” một tiếng, đầu đã muốn rơi xuống đất.

Nước chua lập tức trào lên, “Xôn xao” một tiếng toàn bộ nhỏ ra, hắn vươn tay kéo nàng, nàng sợ tới mức liên tục đi về phía trước, ma quỷ, đây là ma quỷ...

Nam nhân dễ dàng tóm lại nàng, nắm mặt nàng, quay hướng về mọi người dưới đài: “Các người thấy rõ ràng, đây là tiểu dâm phụ mà La quản gia nói, nàng trước kia là nữ nhân của đứa con ma quỷ của ta, nay Nhan Chú ta chiếm nàng, nàng chính là nữ nhân của Nhan Chú ta!”

Nước mắt khuất nhục theo hai má tuôn xuống, mấy ngàn con mắt nhìn chằm chằm nàng.

Nàng là dâm phụ? Nàng bị phụ tử hai người giữ lấy, nàng hại đại phu nhân tự sát, hại La quản gia đầu rơi xuống đất, bọn họ đều oán hận nhìn nàng, ngoài miệng không nói, trong lòng khẳng định đều la mắng.

Vì sao, vì sao, nam nhân phía sau kia, chính người xuống địa ngục còn chưa đủ, vì sao còn muốn kéo ta xuống cùng?

Ta chỉ là một quả phụ đã chết trượng phu, không có cha mẹ không có mỹ mạo không có tiền tài cái gì cũng không có, chỉ vì ta chửi một câu “Hỗn đản”, người liền mang đến cho ta trừng phạt như vậy...

Bàn tay to chà xát đi nước mắt nàng đang không ngừng rơi xuống. Nàng loáng thoáng nghe được hắn hỏi tam thiếu phu nhân: “Về sau người gọi nàng là gì?”

Tam thiếu phu nhân ấp a ấp úng: “Về sau nàng là...”

“Về sau, nàng Lý Tiểu Thiên là tam phu nhân của các người!”

Vừa dứt lời, hai đạo ánh mắt âm ngoan hướng Tiểu Thiên phóng tới, trong ánh mắt ấy là ghen ghét, là điên cuồng.

Tiểu Thiên cả người giật mình. Giống như đó là Nhị bá mẫu, nàng hận chính mình như vậy ...?

Phía dưới lặng ngắt như tờ, Liễu Lan Tuấn là người đầu tiên mở miệng gọi một tiếng “Tam thẩm thẩm”, phía sau lục tục có người gọi “Tam muội muội”, “Tam tẩu”, “Tam phu nhân”, cuối cùng đến phiên nữ nhi cùng nhi tử của Nhan Chú.

Úc Cẩn mới tám tuổi chạy đến trước mặt nàng, hắc u u ánh mắt nhìn thẳng nàng, gọi một tiếng: “Thập Tứ chị dâu!”

Lại yên tĩnh. cánh tay đang ôm nàng niết nàng phát đau.

Úc Cẩn thẳng tắp nhìn vào phụ thân giống như ác ma của hắn, hai muội muội lui ở trong lòng nhũ mẫu, sợ tới mức bắt đầu khóc.

Nàng có thể cảm giác được sát khí của hắn, không — đó là đệ đệ của Úc Sâm, nàng không thể lại tạo nghiệt.

“Đừng, đừng...” Khàn khàn thanh âm, sớm mất đi tuổi mười sáu hồn nhiên khoáng hoạt. “Người đừng —” nàng kéo lấy ống tay áo hắn, khẩn cầu nhìn hắn.

Tam thiếu phu nhân tiến đến bên người Úc Cẩn: “Rốt cuộc chỉ là đứa nhỏ, tuổi còn nhỏ không hiểu chuyện, thôi quên đi.” Nàng lấy tay kéo Úc Cẩn quần áo, ý bảo hắn gọi một tiếng.

Đứa nhỏ cố chấp nhắm chặt miệng.

Trên người bàn tay nắm càng chặt, Tiểu Thiên gấp đến điên rồi: “Ta không cần hắn gọi, không cần hắn gọi!”

“Ta muốn hắn gọi!” phụ thân của đứa nhỏ âm u nói.

Tiểu Thiên tinh tường nhớ rõ hắn đối đãi với thân sinh con của hắn như thế nào, nàng bắt lấy tay hắn: “Ta cầu người, van cầu người!”

Hắn nhìn chằm chằm vào mắt nàng, mỉm cười hiện lên khoe miệng: “Lặp lại lần nữa.”

“Ta cầu người, van cầu người!”

Sau một lúc lâu, nam nhân cười ra tiếng đến: “Cầu ta? Cầu ta như thế nào?” Đêm khuya bảy ngày trước, hắn cũng từng hỏi nàng, như thế nào cầu hắn... mặt nàng trướng đỏ bừng.

Hắn cười càng tự tại vui vẻ, tay thay nàng lau lệ: “Tiểu hài tử, làm cái gì mà khóc thành như vậy? Không kêu sẽ không khen ngợi nha!”

Úc Cẩn bị Liễu Lan Tuấn lôi đi, trước khi đi còn oán độc trừng mắt nhìn Tiểu Thiên một cái. Tiểu Thiên biết hắn sẽ không cảm kích, nhưng vì sao trong ánh mắt hắn đều là hận? Nàng làm sai cái gì?

8. Chương 8

Đã đến hai mươi ba tháng chạp, sắp qua năm mới, trời rất lạnh.

Tiểu Thiên ngồi trong ổ chăn ấm áp dễ chịu, trong phòng hỏa lò đang cháy, trên lưng dựa vào đệm mềm, cả người lười biếng không dậy nổi tinh thần.

Đêm hôm kia rơi xuống trận tuyết đầu tiên trong năm, rơi suốt một đêm. Ngày hôm sau mở cửa, khắp thế giới đều là màu bạc.

Nhan Chú ở phía sau ôm lấy nàng, miệng ở bên tai nàng thổi nhiệt khí. Hắn hỏi nàng muốn ném tuyết hay không.

Muốn a, năm vừa rồi tuyết rơi, Hoa Hoa và Nhị Mao là cao hứng nhất, mọi người cùng nhau ở trong tuyết ném tuyết cầu, đắp người tuyết. Năm trước mùa đông đặc biệt lạnh, người tuyết mà bọn họ đắp đến đầu xuân cũng chưa tan, tiểu hài tử trong thôn đều hâm mộ vô cùng.

Năm nay thì sao?

Nàng là Nhan gia “Tam phu nhân”! Tuy rằng trong núi tin tức bế tắc, nhưng người trong trang đều biết đi, ca ca chị dâu sẽ nghĩ như thế nào, có thể cũng khinh thường nàng, thóa mạ nàng hay không? Hồ ly tinh, tiểu dân phụ? Tựa như những người ở nơi này?

Nàng không biết, cũng không dám suy nghĩ.

Nàng chỉ có thể sống sót một ngày qua một ngày, có lẽ nàng chết hẳn thực sự sẽ giết cả nhà ca ca, giết Minh Liễu, giết rất nhiều rất nhiều người. Nhưng, có đôi khi, nàng lại cảm thấy những người này đều cùng nàng không quan hệ. Nàng còn sống, chỉ vì còn sống cùng chết đi cũng không sai biệt lắm.

Nếu chết, sẽ nhìn thấy Úc Sâm, nàng nên nói như thế nào?

Ở tối hôm bốn mươi chín ngày của ngươi, ta thành nữ nhân của cha ngươi?

Nhan Chú không hỏi lại nàng, chỉ sai người giúp nàng đắp một người tuyết nhỏ rất đẹp, người tuyết ánh mắt sáng như mèo, nghe nói rất đáng giá, người bình thường chỉ cần một viên có thể làm kẻ có tiền cả đời. Hắn nói, giống ánh mắt nàng.

Hắn đối nàng tốt lắm.

Hiện tại bọn hạ nhân đều nịnh bợ nàng, Ngô mama, Thôi mama trước kia con mắt cũng không nhìn nàng một chút, bây giờ đều sai người mang đồ tới, nàng cũng không hiểu vì sao.

Úc Cẩm vẫn không nhìn nàng. Toàn bộ quý phủ đối với nàng tốt, chỉ có Minh Liễu, tam tẩu cùng Nhị bá mẫu, đặc biệt là Nhị bá mẫu, cách vài ngày lại đến thăm nàng, nhưng nàng nhớ rõ ngày đó ở trên thao luyện trường ánh mắt nàng nhìn chính mình thật là khủng khiếp.

Trong óc nhỏ của nàng tất cả đều là dây thừng, nghĩ thế nào cũng không rõ.

“Chi nha” một tiếng, cửa bị đẩy ra, một cỗ hàn khí theo người tiến vào.

“Còn ngồi sao, ăn cơm!” Minh Liễu có đôi khi cũng sẽ trở nên kỳ quái.

Nàng vừa khởi động thân mình, Minh Liễu liền thét to: “Làm sao dám để tam phu nhân đại giá!” Nói xong, sẽ dứt.

“Minh Liễu!” Tiểu Thiên trong ánh mắt to tròn đều là nước mắt, “Ngươi cũng nói ta như vậy!”

“Ta không gọi như vậy sẽ chết người! Ta cũng không muốn giống La quân gia bị người ‘Răng rắc’ một chút liền chết!” La quân gia là thân tín của đại phu nhân, vẫn rất chiều cố Minh Liễu, nhìn hắn bị giết trong lòng nàng đương nhiên chịu khổ sở.

Tiểu Thiên uể oải xuống dưới, nâng quai hàm, dùng chiếc đũa châm châm hạt cơm trong bát.

“Ngươi như thế nào còn giống một đứa nhỏ, mau ăn, đều là đồ ăn ngươi thích nhất do Hồng má má làm.”

Minh Liễu kỳ thật không giống những người khác chán ghét cảm hận Tiểu Thiên, người khác không biết, nàng hoàn toàn biết, đều là tam lão gia làm chuyện tốt. Nhưng, ai dám đắc tội tam lão gia, kẻ mạnh bắt nạt kẻ yếu.

Từ nhỏ nàng lớn lên ngay tại bên người Bùi thị, chuyện thị phi trong gia đình hào môn sớm chứng kiến không sai biệt lắm. Triều đại trước Minh Hoàng cùng Dương Ngọc Hoàn chẳng phải công – tức sao? Chẳng có gì cùng lắm thì.

Nàng chính là muốn trêu chọc Tiểu Thiên, không đùa nàng, nàng liền giống như một người sắp chết.

Tiểu Thiên càng ngày càng gầy, cảm hóp lại đến độ có thể chọc người khác. Tam lão gia chỉ để ý phân phó làm đồ ăn ngon cho nàng, khiến nàng ăn nhiều một chút, nhưng mỗi đêm suốt đêm trừng phạt cũng là hắn.

Trước kia chỉ nghe nói tam lão gia là đại sắc quỷ, nay xem như thực sự nhìn đến, thấy Tiểu Thiên ánh mắt liền hiện lên lục quang, như thế nào cũng không rời ra được, cũng không quan tâm có hạ nhân đang ở hay không, lập tức động tay động chân. Mọi người đều nói hẳn thực sự mê nha đầu nông thôn này, trước kia hẳn chưa từng cho nữ nhân nào danh hiệu “Tam phu nhân”!

“Minh Liễu, ta ăn no.” Tiểu Thiên để lại đồ ăn giống như chưa từng động qua, chui vào trong chăn.

Minh Liễu thở dài, thu dọn bát đĩa đang chuẩn bị đi, Tiểu Thiên lại gọi nàng – “Minh Liễu –” nàng đáp a ập ứng.”Ta biết không nên liên lụy người — “

“Có rắm thì đánh!”

“Ta, nguyệt sự của ta còn chưa đến.” Nàng nuốt nước miếng, cầu xin nhìn Minh Liễu.”Ta không thể có đứa nhỏ.”

“Làm sao lại không cần đứa nhỏ? Chưa từng thấy tam lão gia đối tốt với nữ nhân nào giống như đối với người, người sinh đứa nhỏ chẳng phải là kế thừa Nhan gia nhiều tài sản như vậy hay sao?!”

“Không –” nàng kiên nghị mím lại môi.”Ta không cần đứa nhỏ giống như Úc Sâm, Úc Cẩn bọn họ.”

“Điều đó không giống nhau, tam lão gia căn bản không muốn có bọn họ, là nương của bọn hắn cứng rắn đem bọn họ sinh ra. Tam lão gia lại không cấm người sinh!”

“Nhưng là, ngày đó đại phu nhân chẳng phải giao cho người để ta ăn ‘Tàng tín’ sao?”

“Người, ngày đó người đều nghe được?”

Tiểu Thiên rũ mắt xuống, gật gật đầu.

Minh Liễu im miệng, nửa ngày không nói chuyện: “Được rồi, ta thay người đi làm được. Nhưng là người muốn suy nghĩ rõ ràng.”

“Minh Liễu — “

“Lại thế nào?”

“Cảm ơn người!”

“Thối — “

Vào đêm, trong sương phòng hơi nóng lượn lờ.

Chính giữa phòng có một thùng tấn kích thước lớn cao bằng một người, không ngừng có người tiến vào đun nóng nước. Bốn góc phòng ở sinh ra cái hỏa lò.

Đen trắng lớn nhỏ hai người tắm ở trong nước.

Bàn tay to Nhan Chú từ sau lưng cầm Tiểu Thiên tuyết nhũ, hai khóa tiểu anh đào đứng thẳng ở lòng bàn tay, hắn thường thường lấy đầu ngón tay bắn một chút.

Tiểu tử kia thể lực tiêu hao không sai biệt lắm, hai tròng chinh chiến vừa rồi hao hết của nàng toàn bộ sức lực, nay giống như một con mèo nhỏ được ăn no, mềm nhũn ngồi trước ngực hắn.

Đầu ngón tay quán quanh nàng đen thùi tóc, chóp mũi đều là hương sữa từ nàng.

Hắn biết những người đó nói hắn như thế nào, nói hắn tuổi một bó to còn mê một nông thôn nha đầu chưa dứt sữa. Chính hắn cũng có chút mơ hồ.

Cho tới bây giờ vẫn chưa tiếp thu sự thật kia. Loạn thế giang hồ, hiệp nữ, khuê tú, tất cả hắn đều xem như mây bay. Từ mười sáu tuổi bắt đầu, hắn không tin nữ nhân.

Người trong lòng này thì sao? Có lẽ chỉ là tham cái mới, nữ nhân của con, đủ kích thích. Có điều, thấy nàng, liền nhịn không được, đối với nữ nhân khác tựa hồ cũng cạn sạch sức lực. Có lẽ qua mấy ngày nữa, cũng chậm rãi phai nhạt.

“Tam phu nhân”? Lúc ấy nói như vậy, thì phải là!

“Ân —” nữ nhân đang ngủ ở trong nước thế nhưng còn biết xoay người! Tiểu Thiên từ từ nhắm hai mắt nhẹ nhàng thì thầm, đổi thành tư thế ghé vào trên người hắn tiếp tục ngủ. Hai luồng mềm mại phần nộn của nàng đỉnh ở trước ngực hắn, hạ phúc lại nóng lên, vật cứng dần dần dâng trào.

Bàn tay nắm lấy nàng eo thon, đem cái miệng nhỏ nhắn ngậm vào miệng, đầu lưỡi cùng nàng giao triền, cánh tay khác vươn vào trong nước thoáng nâng lên cặp đùi trắng như tuyết, thắt lưng ra sức, hai người hợp làm một, “A —” gầm nhẹ ra tiếng, thật sự là chặt!

Nàng so với trước kia đã phối hợp hơn một chút, không hề cắn chặt khớp hàm chống cự không kêu ra tiếng.

Cứng rắn xâm nhập, ngón tay nàng đâm vào lưng hắn.

Nhờ sức nổi của nước, người trở nên nhẹ một ít, nam nhân chậm rãi luật động, nữ nhân uyển chuyển yêu kiều, mị nhân như tơ.

Cả phòng cảnh xuân vô hạn.

“Rầm” một trận tiếng nước, gây gò ngấm đen thân thể từ trong nước đứng lên.

Cứng rắn nóng cháy vẫn nằm ở trong khít khao mềm mại, hai thân thể vây trong một tấm áo bào, nam nhân “tí tách” một tiếng, mang cả người dính nước tiến vào tây sương phòng.

Gia phó đang đứng ngoài phòng chờ đợi kinh thanh thét chói tai, cửa tây sương phòng mở ra lại đóng.

Áo bào bị ném phía xa xa, nam nhân ôm chặt nữ nhân, rơi vào đệm chăn thấm hương mềm mại, ngang tàng cứng rắn bắt đầu động tác, lại là một đêm không ngủ.

Đến canh năm, Tiểu Thiên cúi đầu, mắt đều không mở ra được: “Không cần, ngủ, buồn ngủ quá —”

Nam nhân tiến đến bên tai nàng: “Qua năm mới trở về đi thăm ca ca chị dâu người, được không?”

Tiểu Thiên không phản ứng, nửa ngày, ánh mắt tròn bóng đứng trợn to: “Thật sự?” Từ khi gả đến nơi đây, nàng chưa từng trở về.

“Lại thêm một lần nữa, chính là thật sự.”

“A — không — ân —” một cái va chạm lại đây, nàng yêu kiều hừ ra tiếng.

...

“Khi nào thì đi?”

“Tết Nguyên Tiêu.”

“Muộn như thế a — a — ân —” đầu ngón tay thô ráp của hắn đút vào trong miệng nàng chậm rãi quấy.

Cao trào đến, nàng cắn ngón tay cứng rắn trong miệng...

Tiểu Thiên cũng tự nghĩ, có phải mình thực dâm đảng hay không? Vì sao luôn sa vào, càng ngày càng không biết phản kháng, tình cảnh lúc trước cùng Úc Sâm viên phòng chỉ còn một chút bóng dáng, phai nhạt đến độ mau quên hết. Làm sao có thể?

Là nam nhân đã chiếm đoạt nàng a...

Cũng chính là đêm này. Tại Khai Loan cư của Nhị phu nhân Lý thị, ánh sáng đèn dầu nhỏ như hạt đậu.

Hai hắc y nhân lặng yên không một tiếng động quỳ gối trước mặt Lý thị, Lý thị khoan thai cầm kinh Phật.

“Chuẩn bị thế nào?” Nàng nhẹ nhàng hỏi.

“Chỉ chờ tiểu thư ra lệnh một tiếng.”

“Năm mới cũng nên làm cho nhà người ta trôi qua, liền định ở giờ tý ngày mười sáu đi!” Nàng nhẹ nhàng nói.

“Vâng!”

Hắc y nhân lặng lẽ lui ra. Lý thị vẫn còn thật sự sao chép kinh Phật, trong mắt lại lóe ra thê lương điên cuồng – Tiểu Tam, người đừng nghĩ đến việc ném ta đi... Người chờ... Chờ...

9. Chương 9

Năm mới được tặng hồng bao, tiểu hài tử vui vẻ nhất.

Nay trong Nhan phủ người có duyên nhất chẳng ai qua được tam phu nhân Lý Tiểu Thiên. Tam lão gia tuyệt bút vung lên, làm cho phòng thu lãnh mấy ngàn quan tiền, chuyên dùng cho tam phu nhân bỏ hồng bao.

Đừng nói đứa nhỏ, ngay cả người lớn cũng tâm ngứa, kia cũng không phải là “Đại Đường thông bảo” trên chợ, mà là hàng thật giá thật tiền đồng cũ của Đường triều mới từ trong ngân khố lấy ra, một đồng có thể đổi được mười đồng!

Đến lúc lấy hồng bao, ai còn tính toán tiểu phụ nhân trước mắt là Thập Tứ thiếu nữ hay là tam phu nhân? Dù sao chính là chủ tử trả thù lao!

Bọn tiểu hài tử như một dòng nước xiết chạy tới Tân Hồi hiên đòi hồng bao, ríu ra ríu rít náo nhiệt không tả được.

Nhan Tín cùng Minh Liễu nói thầm: “Trời ạ! Tam gia thật sự là biến tính, khác hẳn năm vừa rồi còn không đem mấy tiểu vương bát đản này hết thả mang ra ngoài uy cầu!”

“Phi! Người đồ mắt phải không, thế thì đừng ngưng ngưng tới chỗ tam phu nhân mà đòi hồng bao!”

“Ai nói, ta sẽ hiếm lạ một chút tiền này sao? Hôm qua tam thiếu nữ còn cho ta bằng này!” Nhan Tín giơ lên ba đầu ngón tay lắc lắc trước mặt Minh Liễu.

“Bao nhiêu? Ba mươi quan?”

“Hừ!” Phải nhìn người chứ?

“A, ba trăm quan?” Minh Liễu trừng mắt to.

“Đồ mắt đi, xú nha đầu!” Nhan Tín quăng một ánh mắt xem thường, đắc ý dương dương.

Minh Liễu nóng nảy, trước kia qua năm mới đều là Bùi thị cho hồng bao, làm sao thiếu được phần nàng, nay phong thủy thay phiên đổi, năm nay tiền nàng lấy được ngay cả một phần của Nhan Tín chớ má cũng không đến!

Nước mắt ở trong mắt đảo quanh, Tiểu Thiên mới được chút tuổi, cái gì cũng không hiểu, một nàng ngày thường tận tâm hết sức, qua năm mới cũng không thấy có phản ứng gì!

Nàng sờ sờ bao giấy nhỏ trong lòng, là “Tàng tín”. Đây là ngày đó trước khi đại phu nhân rời đi Nhan phủ hồi nhà mẹ đẻ ở Võ Xương đưa cho nàng.

Nàng vẫn chưa cho Tiểu Thiên ăn. Nao thai thực mạo hiểm, nói không tốt sẽ đánh mất tính mạng. Lúc này trong lòng nàng tức giận: “Hừ, chẳng phải ngươi muốn ăn sao? Ta liền cho ngươi ăn!”

Đội bọn nhỏ tan đi, Minh Liễu đẩy ra cửa tây sương phòng, Tiểu Thiên đang ngồi trên tấm thảm Ba Tư nhặt hồ đào ăn. Thấy nàng tiến vào, tiếp đón nói: “Minh Liễu, cái này ăn rất ngon, ngươi cũng ăn!”

Minh Liễu lấy ra bao giấy, vung đến trước mặt nàng: “Ngươi muốn, thế thì cầm lấy đi!”

Tiểu Thiên biến sắc, thật cẩn thận sờ giấy bao: “Đây là ‘Tàng tín’ sao?” Nàng đặt tay lên bụng, sắc mặt đen trắng khó phân biệt.

“Luyện tiếc thì đừng ăn, ngươi nháo ra tai nạn chết người, chúng ta làm nô tài cũng muốn cùng ngươi đi tìm chết!”

“Minh Liễu, hôm nay ngươi làm sao vậy?”

“Ta làm sao, ta có thể như thế nào?” Minh Liễu thở phì phì đẩy cửa đi ra ngoài.

Tiểu Thiên không hiểu tại sao: “Chỗ nào lại dắc tội nàng?” Nàng đứng lên, đem bao giấy giấu vào tầng dưới trong hộp trang điểm, như vậy sẽ không bị phát hiện đi?

Có muốn ăn hay không? Nói không chừng thật sự đã có cục cưng ...

Cục cưng a... khi Nhị Mao còn nhỏ, nàng một cái choai choai đứa nhỏ ôm một tiểu hài nhi, xú gia hỏa kia miệng luôn chảy nước miếng, biến thành toàn thân nàng đều là rãi, đáng ghét ...

Chị dâu Tiểu Phượng khi mang thai Cửu Thừa, Cửu Thừa luôn đá chân trong bụng, ca ca còn đi sờ, hai người đều vui vẻ thật...

Nhưng là, người kia chán ghét đứa nhỏ như vậy, Úc Sâm muốn chết, hắn cũng không nhìn tới; Úc Cẩn không gọi mình, hắn lại động sát tâm... Một người đáng sợ như vậy, ngay cả thân cốt nhục cũng...

Nương của Úc Sâm, Úc Cẩn bọn họ đâu?

Minh Liễu nói qua, những nữ nhân bị hắn coi trọng đều không thấy, đều bị “Răng rắc”...

Tiểu Thiên ngồi ở chỗ kia ngẩn người, trong đầu nghĩ đi nghĩ lại, do do dự dự, si ngốc nghĩ, hắn tiến vào cũng chưa phát giác.

“Nghĩ cái gì?” Bàn tay to từ phía sau vây quanh nàng.

“Không có a — “

“Còn nói không có.” Nhiệt khí thổi ở bên tai, một trận tê dại.

“Hong bao phân phát xong chưa?” Môi nhẹ nhàng ma sát nàng sau gáy.

“Ân.”

“Có cho Thập lục hay không?”

“Ân —” Úc Cẩn? Úc Cẩn vẫn hận nàng như vậy, đem hồng bao ném đến trên mặt nàng. “Ân — cho.”

“Có chịu gọi người hay không?”

“Gọi!” Miệng rộng bao lại lưỡi nàng.

Tiểu Thiên còn đang nặng nề suy nghĩ: “Có muốn ăn ‘Tàng tín’ hay không?”

Minh Liễu vẫn không quá quan tâm Tiểu Thiên, ngày ngày bày ra mặt lạnh.

Qua mấy ngày, mới nhện không được hỏi: “Uy, ngươi có ăn hay không a?”

“A —?” Tiểu Thiên trong lòng cao hứng, Minh Liễu xem như trở lại bình thường!”Ta — ta còn chưa ăn đâu.”

“Bảo toàn mạng sống quan trọng hơn, ngươi ném đi, thừa dịp hắn còn chưa phát hiện!”

Tiểu Thiên chu miệng, lông mi nhẹ nhàng cong lên.

Minh Liễu không thể không thừa nhận, hơn nửa năm trước vẫn là một con nhóc đàn độn, keo kiệt, bây giờ bộ dáng đã thay đổi thật nhiều. Tuy rằng vẫn thường xuyên ngốc đầu ngốc não, nhưng từ trong xương cốt lại chảy ra một cỗ mị lực, giờ tay nhắc chân đều toát ra phong tình.

Hai người tiến đến cùng nhau, lặng lẽ nói, đột nhiên, cửa phòng bị mạnh mẽ đẩy ra — Nhan Chú như cuồng phong vọt vào đến.

Hai cô gái tách ra, Tiểu Thiên lẳng lẳng nhìn nam nhân, nhìn vẻ mặt hắn thô bạo, con ngươi âm u lạnh lẽo gắt gao nhìn chăm chăm nàng.

Nàng lui lui bả vai, hắn đã lâu không như vậy.

Nhan Chú vẫy vẫy tay, hai thị vệ dùng một tay lấy minh Liễu ấn trên mặt đất. Minh Liễu miệng ô ô rung động, bị thị vệ rút hai cái tát, lập tức hôn mê.

Nam nhân thẳng tắp đi đến trước mặt Tiểu Thiên, bàn tay như sắt kẹp lấy cổ nàng, chậm rãi bóp nhanh: “Người nói, có ăn cái kia này nọ hay không, a?”

Tiểu Thiên trong lòng “lộp bộp” một chút, hết cách liền trở nên quật cường, gắng gượng không hé răng.

Bàn tay niết trên cổ càng ngày càng gấp: “Ta có phải hay không đã quá sùng người?!” Nam nhân trong mắt lửa giận hừng hực.”Người nói a, được đâu, có ăn hay không?”

Tay Tiểu Thiên quấy loạn ra bốn phía: “Ta không nói! Ta, ta không sinh hài tử của người!”

Nam nhân trên mặt gân xanh bạo liệt, một cánh tay khác cao cao giơ lên, mắt thấy sẽ tát xuống, không ngờ lại đột nhiên dừng lại. Ngực hắn kịch liệt phập phồng, cắn chặt hàm răng: “Không biết phân biệt tốt xấu!”

“Ta không biết phân biệt, người, người đánh chết ta tốt lắm!” khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiểu Thiên đỏ bừng.

Chẳng lẽ chính mình thật sự cho nàng quá mức phóng túng, dám đáp lời như vậy! Nhan sắc trong mắt nam nhân dần biến thâm, trở nên tăm tối. Hắn dùng một tay quăng nàng lên thấp. Đầu ngón tay bật “tách” một cái – Thị vệ bên ngoài áp giải một lão nhân tóc tai bù xù tiến vào, đúng là Nhan phủ lão đại phu Lục Liễu.

“Người nói một chút về chuyện ‘Tàng tín’ đi!” Nam nhân lạnh lùng nói.

Lục đại phu quỳ ở nơi nào phát run: “Là đại phu nhân, đại phu nhân lệnh ta xúng dưng, nàng hỏi ta ở bên trong bỏ thêm cái gì sẽ độc chết người lại nhìn không ra manh mối, ta, ta thật không biết thuốc này là cho tam phu nhân, ta thật không biết a — “

“Vậy người có cho thêm cái gì có thể độc chết người hay không?” Nam nhân vẫn lạnh lùng.

Minh Liễu trên mặt đất từ từ tỉnh lại nghe xong lời nói của Lục đại phu, sắc mặt trắng bệch, ánh mắt hoảng loạn. Đại phu nhân đã vậy còn quá nhẫn tâm, mượn tay nàng đem dược đưa cho Tiểu Thiên, tương đương là không cần nàng sống. Các nàng là hạ nhân, tiện mệnh ở trong mắt chủ tử thật sự là ngay cả con kiến cũng không bằng. Nàng thật khờ, lần trước trốn đi, chẳng phải phu nhân cũng muốn các nàng tự sát hay sao? Làm sao nàng có thể bao dung Tiểu Thiên?

Nước mắt dần dần dừng mãnh tiến ra...

Lục đại phu run run nói cũng nói không rõ: “Nói là nói, thêm hay không thêm cũng không biết...”

Nam nhân quay đầu nói với Tiểu Thiên còn đang ngơ ngác: “Nghe thấy không? Được đâu? Có ăn hay không?”

Tiểu Thiên vẫn không lên tiếng, vì sao, vì sao nhất định ta phải chết? Còn muốn Minh Liễu đưa ta, Minh Liễu... Minh Liễu cũng muốn ta chết sao? ánh mắt nàng chậm rãi chuyển hướng Minh Liễu, nhẹ nhàng hỏi: “Người không biết, phải không? Minh Liễu người không biết có phải hay không?”

Minh Liễu vẻ mặt đều là nước mắt, liều mạng lắc đầu: “Tiểu Thiên nhi, ta thật sự không biết, người tin tưởng ta, ta không biết — “

Không đợi nàng nói xong, Nhan Chú đã một cước đá qua, đem nàng đá thật cao, văng đến trên tường.”Phanh” một tiếng âm thanh ầm ĩ, nàng phun ra một ngụm máu tươi, rơi xuống đất.

“Lần trước đã tha cho người không cần phải chết, người hồi báo ta như vậy?” Nhan Chú đi từng bước một hướng về Minh Liễu trên mặt dính đầy vết máu.

“Không —” Tiểu Thiên lao qua bảo vệ nàng, nhìn hắn đang từng bước bức đến: “Nàng, nàng không cố ý, nàng sẽ không hại ta, người không cần giết nàng, van cầu người, không cần — “

Nhan Chú một phen nắm lên Tiểu Thiên: “Cái gì cố ý hay không cố ý, chính người đều tự thân khó bảo toàn, còn quan tâm người khác?!”

“Ta, ta chưa ăn được, ta còn chưa ăn, là ta lệnh nàng đi làm được, người đừng giết nàng!” Tiểu Thiên khóc khàn cả giọng, nắm chặt nam nhân quần áo.

“Ta quản người có ăn hay không, ăn cũng là xứng đáng!” Nam nhân phệ huyết ánh mắt lại toát ra sát ý ngập trời.

Tiểu Thiên khóc thút thít nói không nên lời, càng không ngừng lắc đầu: “Người bảo ta làm cái gì ta đều nguyện ý, van cầu người không cần giết nàng, van cầu người! nơi này ta chỉ có nàng ...”

“Lúc này người cầu cũng vô dụng, không thể đối với người quá tốt!” Nam nhân hướng hai nam thị vệ ý bảo, bọn thị vệ chỉ một chốc đã đem trên mặt đất Minh Liễu, Lục đại phu tha ra ngoài.

Chỉ chốc lát, xa xa truyền đến hai tiếng kêu thảm thiết.

Tiểu Thiên hô to một tiếng: “Minh Liễu –” hai mắt trợn lên, giống như thần hồn đều thoát ra mà đi, trước mắt đen một mảnh, ngất đi.

10. Chương 10

Tiểu Thiên bị nhốt tại đông sương phòng u ám, tối đen không nhóm lửa, cũng không có người đưa cơm hay đồ ăn nước canh.

Đần độn, không biết qua bao lâu.

Nàng thực khát, rất đói bụng, rất lạnh, toàn thân cuộn mình thành một đoàn, lui ở góc tường.

Trên tường còn có vết máu mà Minh Liễu phun ra.

Minh Liễu — ô ô ô...

Nàng cứ gào khan, nước mắt đã rơi sạch sẽ. Là nàng hại chết Minh Liễu, vì sao nàng lại muốn ăn tàng tén cơ chứ? Chẳng phải là sinh một đứa nhỏ thôi sao, làm sao có thể cho Minh Liễu đi mạo hiểm?

Ô ô ô...

Minh Liễu — đều là ta hại người, người làm cho Diêm vương tới bắt ta đi, người nhìn thấy Úc Sâm thì hãy nói với hắn, ta là đại tai tinh, ai đánh vào ta cũng không có kết cục tốt!

Hắn nói ta chết, còn muốn giết chết ca ca chị dâu, giết chết Hoa Hoa, Nhị Mao, Cửu Thừa... Ta là đại tai tinh... Ô ô...

Đột nhiên, cửa phòng bị người đẩy ra, ánh mặt trời bắn vào hắc ám.

Nam nhân khôi vĩ đứng trong vầng sáng, lẳng lặng nhìn tiểu tử đang ngồi nuốt từng tiếng nước nở ở góc tường.

Chỉ có ba ngày, cơn tức tận trời của hắn dĩ nhiên lại biến mất hầu như không còn.

Nàng không muốn sinh đứa nhỏ cho hắn, nàng che chở một nô tài muốn giết nàng, nàng nhưng lại thiếu chút nữa bị độc chết... Nàng nói cái gì “Nơi này chỉ có nàng”, nói gì vậy? Nhất định phải cho nàng chịu chút giáo huấn.

Có điều trong lòng lại có chút tư vị nói không nên lời...

Hắn đi vào, một tay ôm lấy thân thể Tiểu Tiểu, thân thể nhẹ tênh làm cho hắn nhú chặt đôi mày lại.

Hắn tự mình chọn một mama tiến tới hầu hạ nàng, Trầm mama là bà vú của tứ muội, là một người có thể yên tâm.

“Trầm mama, về sau liền ở chỗ này chăm sóc nàng.”

Lão bà bà trên khuôn mặt đầy nếp nhăn gật đầu.

“Nàng thích ăn đồ ăn của Hồng má má, có một chút điểm tâm đặc biệt thích.”

“Vâng!”

“Nàng sợ lạnh, trong phòng phải đốt lò sưởi.”

“Vâng!”

“Bình thường tính nét thực giống tiểu hài tử, người không cần cùng nàng dong dài. Dem nàng dưỡng béo một chút, gầy như tiểu hầu tử!”

“Vâng!” Trên nét mặt già nua lộ ra một tia cười.

Lão mama đi ra ngoài, nam nhân bưng lên cháo tổ yến trên bàn, thử thử độ ấm, lại nâng lên Tiểu Thiên trên giường. Ở trên mặt nàng nhẹ nhàng đánh đánh một chút, hồi lâu, ánh mắt tròn trịa rốt cục mở ra.

Tựa hồ không thích ứng ánh sáng trong tây sương phòng, ánh mắt mị thành một đường chỉ. Sau đó thấy được nam nhân đang nâng mình.

Tiểu Thiên liều mạng đẩy hẳn: “Người tránh ra, người tránh ra!” Nhưng đói bụng ba ngày nàng nào có chút sức lực, một chốc liền ngồi phịch ở trong lòng nam nhân.

“Một chút khí lực như người vậy, đẩy cái gì a?” Nam nhân cười khẽ, đầu lưỡi liếm lên đôi môi khô nứt của nàng.

Nàng ngẩng đầu lên muốn tránh ra, cái gáy lại bị hẳn chặt chẽ nâng, đầu lưỡi duỗi hôn đến miệng. Đầu lưỡi linh hoạt lướt trên răng nàng, khẽ chuyển, ngược lại lại hút ra đầu lưỡi của nàng.

Nàng bị hôn không thở được, thân mình vốn đại thương nguyên khí lại dần dần mất đi tri giác.

Nam nhân dừng lại, chắc chắn ra tiếng: “Vài ngày không thấy, con mèo nhỏ liền đói biết la!” Trong mắt hẳn bắn ra ánh sáng nhu hòa, ngay cả hẳn cũng không biết trong cặp mắt sâu thẳm tối tăm kia còn có thể ôn nhu như vậy.

“Người nhìn bản thân một cái, ba ngày không xúc miệng, miệng thối hoắc!” Hẳn nhấn lại cái mũi hướng nàng làm ngoáo ộp.

Tiểu Thiên thật mê hoặc, vì sao một tên Đại ma vương ba ngày trước giết người không chớp mắt trong nháy mắt dường như lại là nam nhân sủng nàng, ôn nhu nhất, hiểu rõ nàng nhất thiên hạ?

Hẳn lấy nước trong cho nàng xúc miệng, lại lấy khăn tay thay nàng rửa mặt, ” Đợi lát nữa chúng ta lại sơ tóc, ăn cơm trước, được không?”

Bụng Tiểu Thiên cô cô kêu to, nàng quăn nói cái gì cũng không nên lời.

Hương vị ngọt ngào của cháo tổ yến một ngụm một ngụm ăn vào miệng, lại nuốt xuống.

Nhan Chú nhìn con mèo nhỏ ngoan ngoãn của hẳn, cái mũi tròn bị hơi nóng từ cháo hấp hơi thấu hồng, ba ngày dục vọng chưa được thư giải sớm bình bình dục phát.”Lại ăn một chén?” Hẳn hỏi.

Tiểu Thiên gật gật đầu.

Lại một chén cháo ăn luôn.

Nam nhân nhẹ nhàng lau đi vết bẩn cạnh miệng nàng: “Thật giống tiểu hài tử!”

Lời nói của hẳn nện vào ngực nàng, Minh Liễu vẫn nói nàng giống đứa nhỏ.

Đầu ngón tay thô cứng lau đi nước mắt đang mãnh liệt tuôn ra: “Về sau phải ngoan ngoãn, biết sao?” Là hẳn giết Minh Liễu, nàng lại cái gì cũng không làm được, lệ ào ào chảy xuống.

Nam nhân ánh mắt lóe lóe, vẫn thay nàng lau lệ. “Đừng khóc, thực xấu.”

“Người ăn no, ta còn rất đói bụng!” Hẳn tà cười chĩa chĩa hạ thân, “Nơi này rất đói bụng!” Nói cho hết lời, cứng rắn bộ vị đã rắn chắc để giữa hai chân nàng.

Tiểu Thiên vô lực vịn vịn vòng eo: “Người, người này kẻ đại háo sắc, hung thủ giết người — ô ô... Luôn bắt nạt người khác...”

Eo thon nhẹ nhàng xoay, âm thanh hờn dỗi, không giống chống cự, càng giống như là ồm ồm. Vài động tác, quần áo trên người đã bị cởi bỏ hết, lộ ra ngọc thể, tuy rằng gầy, bộ ngực sữa lại rất được, phần hồng anh đào người người muốn hái.

Hầu kết nam nhân rung động, thấu đi lên liền hấp hai khóa nộ hoa phấn hồng, trần trọc mút hôn. Tiểu Thiên nguyên bản đã không có khí lực, chỉ có thể dùng tay nhỏ bé làm bộ đẩy ra đầu hấn, mặc hấn ở trên người khởi động xuân triều.

Ngón cái đầu ở phía trong sườn đùi trơn mềm nhẹ nhàng vẽ vòng vòng, nàng đỏ mặt, hô hấp dồn dập.

“Đến, nhìn một cái xem Tiểu Thiên nhà chúng ta có ẩm ướt hay không!”

Nàng lại xoay thắt lưng: “Đừng — “

“Thật ẩm ướt! Thật sự là một vật nhỏ không thành thật.” Hấn cúi đầu cười rộ lên, một tay lấy nàng ôm ngồi ở trên người, thắt lưng rắn chắc mạnh đỉnh lên một cái, nàng hấp một ngụm khí lạnh, cảm giác kỳ quái lại làm cho người ta mềm yếu... Toàn bộ thân thể cao thấp rung động.

Nam nhân lần lượt giữ lấy, lần lượt phóng thích vào thật sâu trong cơ thể nàng: “Ta muốn người sinh hạ hài tử của ta!”

Nàng không có biện pháp tự hỏi...

Minh Liễu — ta thật sự không biết nên làm cái gì bây giờ...

Đói bụng ba ngày lại bị kịch liệt giữ lấy rất nhiều lần, Tiểu Thiên ngủ thật lâu. Mỗi lần tỉnh lại, Trầm mama – một người thực già, thực hiền lành sẽ dứt nàng ăn cơm, sau đó lại tiếp tục ngủ.

Thỉnh thoảng Nhan Chú cũng đến, lại ý bảo mama không cần gọi nàng, hấn lặng lẽ xem một lúc, lại lén lút rời đi.

Lão mama nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn đang ngủ của nàng, từ từ thán: “Được tam gia thích, là hạnh phúc của người hay vẫn là bất hạnh?”

Mãi đến mười lăm tết Nguyên Tiêu, Tiểu Thiên mới sơ sơ khôi phục một chút tinh thần. Nàng nhớ tới, hấn từng đáp ứng tết Nguyên Tiêu mang nàng thăm ca ca chị dâu, chính mình như thế nào mơ mơ màng màng ngủ thẳng đến lúc này! Hấn chắc sẽ nói mà không tính toán đi?

Rất nhớ bọn họ a, nhưng, bọn họ biết mình bị cha chồng độc chiếm, sẽ nói như thế nào?

Chính mình là tai tinh, tốt nhất là xa xa tránh đi bọn họ, đỡ cho bọn họ phải rước lấy mầm tai vạ. Nhưng nàng thật nhớ, thật muốn trở về thăm...

Ân, nhất định phải cùng hấn nói, một người lớn như hấn sao lại đổi ý!

Nhan Chú tiến vào nhìn thấy chính là bộ dáng nàng này đang chu miệng nhếch mũi rất muốn cười, hấn ngồi xuống, tay tham tiến vào ổ chăn đặt lên bụng nàng, tà tà cười: “Bảo bối nhi, tiểu bảo bảo của chúng ta sẽ ở trong này!”

Nàng đỏ mặt: “Người đáp ứng ta hôm nay đi nhà ca ca!”

“Làm sao dám quên, là chính người ngủ giống heo!”

“Kia — “

“Ngày mai lại đi!”

Tiểu Thiên ngọt ngào cười, ngày mai có thể về nhà.

Lại không biết, chậm trễ một ngày, nàng cùng người thân đã trở thành nhân – quỷ xa cách.

Mười sáu tháng giêng, thị vệ trở về cửa tây sương phòng, nhẹ giọng báo cáo với một người đang khoác áo đơn, Nhan Chú: “Hôm nay sáng sớm, nhà mẹ đẻ của tam phu nhân bùng lên đại hỏa, cả nhà năm nhân khẩu đều bị chết cháy.”

“Cái gì?” Nhan Chú sắc mặt đại biến.”Một người cũng không còn sống?”

“Là người khác làm, làm thật sạch sẽ lưu loát.”

Nhan Chú vẫy vẫy tay, thị vệ lặng lẽ lui ra. Trong mắt hần, hung quang hiện lên, tiến thẳng đến Khai Loan cư của nhị phu nhân Lý thị.

Lý thị ngồi nghiêm chỉnh, ung dung: “Tam thúc thúc dậy thực sớm, đến, theo ta nói chuyện lúc tuổi già?”

Nhan Chú âm âm nhìn thẳng nàng: “Lý Ngọc Kha, người thu liễm một chút.”

“Ta thu liễm cái gì?” Lý thị sắc mặt đột nhiên biến, “Ta thủ tiết người đại ca không giống nam nhân của người chục năm, còn chưa đủ thu liễm sao?”

“Ta không cần người thủ tiết cho nhị ca ta.”

“Vậy người để ta đi tìm dã nam nhân?” Lý thị ánh mắt thê lương.

“Nhan gia còn nhiều binh sĩ tuần tú.”

“Giống như người, trâu già gặm cỏ non.” Lý thị miệng mang trào phúng.

“Đó là tùy người.”

“Tiểu Tam Nhi, ” Lý thị đột nhiên đứng lên, gắt gao nắm ống tay áo Nhan Chú.”Ta già đi có phải không, nên người không cần ta?”

“Người cùng ta, chính là gặp gỡ qua đường mà thôi.”

“Không, người như thế, ta không phải! Lý Ngọc Kha cả đời nhất thế chỉ yêu người một người nam nhân. Người đối với nữ nhân người người đều lạnh bạc, ta không có chuyện để nói; ta canh giữ ở nơi hoang sơn dã lĩnh này mười mấy năm, ngày ngày đối mặt với Bùi thị ngu ngốc, ngày ngày trắng đêm khó ngủ, cũng chỉ vì người một người.” Nàng thê lương điên cuồng, “ Nay người đối với một xú nha đầu như vậy... Ta không bằng nàng sao, ta không bằng nàng ở chỗ nào? Người nói!”

Nhan Chú không kiên nhẫn: “Mấy năm nay, người làm quá nhiều chuyện, ta đều bao dung người, bởi vì ngày đó người đối với ta là thật tâm. Nhưng ta là ta, trên đời này không có ai có thể bức bách ta!”

“Khanh khách —” nàng điên cuồng cười lên, “Nay người vẫn là Nhan Tam lang như lúc trước sao? Người đã quên tiện phụ kia đối với người làm chuyện gì sao? Liên vì một thôn phụ ngu ngốc đã đến cảnh cáo ta, người xác định người chính là người sao? Quý Lăng của ta!”

“Hắc hắc...” Nhan Chú không giận ngược lại cười, “Quý Lăng là người có thể gọi sao? Người nghe là tốt rồi, thu liễm một chút, xem ở chút tình cảm cuối cùng ta mới nói cho người biết!”

“Chê cười! Người có thể làm gì ta? Nhan Chú người đừng quên Đại Biệt sơn này cũng là thiên hạ của Lý gia ta, cho dù Nhan Chú người ngoan tuyệt thiên hạ, có thể có mười vạn hùng binh sao? Khanh khách — “

Nhan Chú âm u tĩnh mịch nhìn nàng một hồi, xoay người bước đi.

Lý thị vẫn ở sau người điên cuồng cười nói...

Nhan Chú đi thông thả về tây sương phòng, trên tháp Tiểu Thiên vẫn ngủ ngon lành.

Ánh mắt hần lóe ra, có nên nói cho nàng hay không? Nàng vừa mới khôi phục một chút...

Tiểu Thiên lật người, miệng không biết thấp giọng nói câu gì, hì hì cười rộ lên.

“Chết hết cũng tốt!” Hần vén lên lọn tóc rối bên tai nàng, “Như vậy người sẽ hoàn toàn thuộc về một mình ta, người cũng chỉ có ta một người.”

11. Chương 11

Buổi tối hôm kia ép buộc một đêm, Tiểu Thiên đôi mắt thâm quầng nhưng vẫn dậy rất sớm, ồn ào muốn Trầm mama thay quần áo cho nàng.

Nàng nhìn gương đồng soi trái soi phải, xấu hổ đối mẹ nói: “Mama, lại thêm một chút phần ở chỗ này, được không?”

Mẹ xem xét nơi gáy nàng chỉ vào, mặt trên hồng hồng tím tím tất cả đều là dấu hôn, làm nét mặt già nua nổi lên mỉm cười. Tiểu Thiên một chút trướng đỏ bừng mặt, lão mama thật là xấu!

Nàng lại làm cho phòng bếp chuẩn bị rất nhiều món ăn cùng đồ chơi mà trong thôn không có.

Ca ca thích ăn điểm tâm ngọt, chị dâu thích ăn tôm, Hoa Hoa, Nhị Mao muốn ăn thịt nhất... Về phần Cửu Thừa mới được mấy tháng kia khẳng định vẫn còn uống sữa mẹ!

Trước kia buổi tối hay cùng chị dâu nói chuyện, từ ngày đến Nhan gia sẽ không còn cơ hội này nữa. Lúc này có thể ở nhà nhiều thêm hai ngày thì tốt rồi, nàng có thật nhiều thật nhiều chuyện nghĩ không ra muốn hỏi chị dâu.

Nhan Chú tiến vào, dựa vào tường ôm khư tay, nhìn nàng bận rộn thay quần áo cũng bọc lại lễ hộp, ánh mắt lóe ra.

Nàng sôi nổi đến trước mặt hắn, khó nén hưng phấn lại thật cẩn thận hỏi: “Ta, ta có thể ở nhà hai ngày hay không?”

Hắn nhất thời lại có cảm giác nói không nên lời, lẳng lặng nhìn ánh mắt chờ mong của nàng, chậm rãi nói: “Người không cần trở về.”

Nàng không thể tin được: “Vì sao? Người đồng ý, như thế nào có thể nói mà không giữ lời?!”

Mặt hắn không chút thay đổi, nói từng chữ: “Hôm nay sáng sớm, cả nhà ca ca người đều bị chết cháy, một người cũng không còn.”

Nàng lẳng lẳng nhìn hắn, cái miệng nhỏ nhắn hơi hơi giương, run run nói: “Người... Nói cái gì?”

Hắn không nói lời nào.

Ánh mắt nàng chậm rãi mở lớn, tất cả tức giận dường như đều rời khỏi cơ thể: “Người gạt ta! Người không cho ta về nhà, cho nên người gạt ta!”

Hắn vẫn không nói lời nào.

“Không phải sự thật! Không phải sự thật —” nàng kéo lấy vạt áo hắn hô to, “Người nói a, không phải thật sự, tất cả đều là người tạo ra! Người nói a —”

Bàn tay to đỡ lấy vai nàng, Thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng: “Đều chết, cả năm người đã chết.”

Cực lạnh không khí tràn khắp toàn thân, tay chân nàng phát run, đã chết? Đều đã chết?

Mặt trời còn ở trên trời, nàng lại dường như ở trong địa phủ.

Mẫu thân đã chết, phụ thân đã chết, trượng phu đã chết, Minh Liễu đã chết... ngay cả ca ca chị dâu Hoa Hoa Nhị Mao Cửu Thừa cũng đã chết.

Đều là ta, là ta hại chết bọn họ!

Ánh mắt nàng trống trơn, trong lòng rướm máu, ta làm sao có thể hại chết bọn họ, không phải ta, không phải ta a...

Không phải ta, đó là ai? Úc Sâm không thấy được thân cha buồn bực mà chết, La quản gia, Lục đại phu, Minh Liễu cũng đều chết oan chết uổng...

Nàng ngẩng đầu, thẳng nhìn chằm chằm nhìn chằm chằm trừng mắt hắn: “Là người, là người giết bọn họ!”

Nam nhân thở dài, ôm nàng vào trong lòng.

“Người đừng chạm vào ta, tên giết người Ma Vương, là người giết bọn họ. Là người, là người!” Nàng phác lên hai nắm tay số chết đâm đánh trên người hắn.”Ta đánh chết người...”

Hắn bắt được tay nàng, nàng càng không ngừng giãy dụa, dùng chân đá hắn, miệng cắn loạn trên người hắn, giống như bệnh tâm thần kêu to: “Buông, buông! Hung thủ! Giết người ma đầu, người không chết tử tế được!”

Nàng một ngụm cắn vai hắn, phần hậu, ra sức ngoan ác khó có thể tưởng tượng.

Nhan Chú cũng không vận nội lực, cắn răng nhịn đau: “Đừng điên lên!”

Lâm vào điên cuồng Tiểu Thiên làm sao để ý tới, gắt gao cắn khối thịt kia của hắn, giống như muốn đem đau, hận, khổ trong lòng hết thảy trút xuống tại một vết cắn này.

Hắn nắm lên một bình hoa trong tay, vứt đi tầm xuân bên trong, đem toàn bộ nước lạnh trong bình đổ lên mặt nàng: “Người tỉnh!”

Tiểu Thiên đông lạnh rùng mình, chậm rãi buông ra miệng, môi anh đào dính máu của hắn đỏ kinh người. Nàng ngơ ngác đứng ở nơi đó, không nói được một lời.

Hắn nhẹ nhàng bóp hai má nàng: “Đừng náo loạn, lại như vậy người sẽ bị thất tâm điên, nha đầu!”

Cái gì cũng không có, lòng nàng trầm đến trong bóng tối sâu nhất, có thể ngủ không bao giờ tỉnh lại nữa thật tốt biết bao.

Bên ngoài hạ nhân sớm nghe được tiếng vang trong phòng, ai cũng không dám tiến vào.

Mãi đến lúc này, Trầm mama mới ngó đầu: “Tam gia, tiểu phu nhân dính nước, trước hết thay quần áo cho nàng đã!”

Hắn vẫy vẫy tay cho nàng lui ra, tự bản thân hầu hạ Tiểu Thiên rửa mặt gội đầu.

“Hiện tại có lạnh không?”

“Đến, nói một câu?!”

“Tiểu ngoan, cực cực, đừng như vậy, người còn có ta, àn?”

Vật nhỏ không nói một lời mặc cho hắn làm dịu như thế nào, lại bất tỉnh, hắn cũng trở nên gấp gáp.

Hay là, đem đó chỉ có...

Có lẽ chỉ có thể dùng biện pháp này...

Hắn đến trong ngăn kéo đựng được lấy ra một tiểu bình sứ, đổ ra hai viên thuốc màu lục, đút cho nàng ăn. Sau đó cởi ra quần áo của hai người, đồng loạt nằm trên tháp, hai tay niết vào những điểm huyệt cảm của nàng, môi nhẹ nhàng hôn nàng toàn thân...

Dần dần toàn thân da thịt Tiểu Thiên nổi lên một tầng màu phấn hồng, nàng nhẹ nhàng xoay thắt lưng, miệng “Anh Anh” kêu to, hắn biết được tính bất đầu, động tác dưới tay lợi hại, vừa đùa giỡn vừa dụ nàng nói chuyện.

“Thoải mái không?”

“Muốn hay không?”

“Kêu ra a...”

Trên người nàng màu phấn hồng càng ngày càng đậm, hạ thân cao cao nhếch lên, miệng “y y nha nha” không ngừng.

Bộ vị cứng rắn của nam nhân vẫn luôn bồi hồi ở bên ngoài, lại chậm chạp không đi vào, móng tay nàng kháp tiến vào lưng hắn, cái miệng nhỏ nhắn thở hổn hển, rốt cục kêu ra tiếng: “Cho ta, ta muốn a — “

Hắn cười, dùng sức, một cái xô xuyên qua.

Mồ hôi hai người chảy xuống, thấm vào đệm chăn.

Mây mưa mấy độ, Tiểu Thiên mệt mỏi ngồi phịch ở trong lòng nam nhân, đút quăng nghẹn ngào khóc.

Hắn, hắn thế nhưng dùng được với nàng, hạ lưu như vậy, ép nàng nói muốn hắn.

Chính mình làm sao có thể dâm dăng như vậy, ca ca chị dâu mới... Nàng lại ở trong này...

Nhưng ở chỗ sâu trong lòng lại cảm thấy thư sướng, coi như thân thể bị mệt, liền đem tất cả quên sạch sẽ.

Một đùi trắng kiện của nam nhân lại sáp nhập giữa hai chân nàng, cả người nàng sợ run, tỉnh tể nói: “Không cần...”

“Tỉnh chưa?”

Nàng nhắm chặt ánh mắt, lông mi rung động, chảy xuống hai hàng thanh lệ.

“Người nói, đang tốt đẹp làm sao có thể chảy?”

Hắn trầm ngâm: “Thiên tai đi!”

“Đều là ta, mệnh ta mang hỏa...” Lệ rơi càng nhanh.

“Không phải, không liên quan đến người.” Hắn đau lòng, gắt gao ôm nàng.

“Thật vậy chẳng?” Nàng tội nghiệp hỏi hắn.

“Thật — “

Tựa hồ hơi hơi yên tâm, nàng lại lui đến trong lòng hắn. Sau một lúc lâu, rầu rĩ hỏi: “Chỗ ta cần còn đau không?”

Hắn giật mình, khe vuốt tóc nàng: “Hư — đừng nói. Ngoan, ngủ một giấc thì tốt rồi, ngủ đi.”

Nàng không muốn gì nữa, nặng nề ngủ. Nam nhân nhìn dung nhan khi ngủ của nàng: “Cực cưng, người còn có ta.”

Tiểu Thiên tuy rằng tỉnh, nhưng trở nên trầm mặc ít lời, thường thường hai ngày cũng không nói một câu. Lại đặc biệt sợ lửa, sợ ánh sáng, cả ngày giống như con chuột nhỏ lui ở góc tường.

Nàng căn bản không muốn biết cái gì, trong lòng bài xích chính mình suy nghĩ ca ca chị dâu đến tột cùng làm sao có thể bị chết cháy.

Buổi tối, Nhan Chú liền bảo vệ nàng, đem nàng ôm vào trong lòng. Hai người cả đêm mây mưa thất thường.

Nàng dị thường nghe lời, mỗi ngày dây dưa không dứt. Chỉ có đem sức lực toàn thân dùng hết, mới có thể ngủ.

Sau đó, có một ngày, nàng bắt đầu ghê tởm nôn mửa, ăn vào cái gì cũng nôn ra.

Nét mặt già nua của Trầm mama nở hoa: “Phụ nhân là có thai.”

“Có thai?” Tiểu Thiên lẳng lẳng, nửa ngày mới phản ứng lại.

Nàng chậm rãi phủ tay lên bụng: “Bên trong có cực cưng?”

“Đúng vậy!” Trầm mama vuốt ban tay nhỏ bé của nàng, “Phụ nhân có đứa nhỏ, ăn nhiều một chút, nay nhưng là một người ăn phần của hai người a!”

Nhan Chú biết được sau, trên mặt không có biểu tình gì, thản nhiên nói: “Nghĩ ngơi dưỡng sức cho tốt.”

Nhưng là buổi tối, hắn phá lệ không cùng Tiểu Thiên hoan ái, chỉ gắt gao ôm lấy nàng, ngửi hương sữa chỉ nàng mới có.

Không qua vài ngày, Nhan phủ từ trên xuống dưới đều biết tin tức tam phụ nhân mang thai.

Không giống trong dĩ vãng, đứa nhỏ này nhưng là nổi danh, nói không khéo về sau chính là chủ tử của Nhan gia. Vì thế, thiếu phụ nhân, di nương, tiểu thư, chương sự sắp xếp thành một đội tới thăm Tiểu Thiên.

Tiểu Thiên lẳng lẳng ngồi ở chỗ kia, nhìn một đám người buồn cười há mồm ngậm miệng, không nghe thấy các nàng đang nói cái gì.

Mọi người đều nói, nay bất đồng, mẫu bằng tử quý, cho chút mặt mũi cũng là phải làm.

Có một ngày, nhị phu nhân đến thăm Tiểu Thiên.

Nhìn chăm chăm bụng nàng, trong ánh mắt giống như muốn phun ra lửa, Tiểu Thiên bị nàng nhìn chăm chăm sợ nổi da gà.

Nàng mềm nhẹ thân thiết nói rất nhiều, Tiểu Thiên cũng không lên tiếng.

Nhìn đến Tiểu Thiên ngốc dạng, Lý thị cuối cùng thoải mái một chút: “Hắc hắc, người chờ, tiểu tao hóa.”

Cuối cùng, Úc Cẩn, đệ đệ của Úc Sâm đến thăm Tiểu Thiên.

Đứa nhỏ chín tuổi, chị dâu mang thai không biết là muội muội hay đệ đệ, hỏi nàng: “Ta có thể sờ sao?”

Tiểu Thiên gật gật đầu.

Hắn thật cẩn thận đem tay đặt lên bụng nàng: “Tại sao lại không nhúc nhích?”

Tiểu Thiên “Phốc xích” cười ra tiếng: “Mới ba tháng, làm sao động được đâu?” khuôn mặt nhỏ nhắn gầy gò nhưng lại thần kỳ xinh đẹp.

Úc Cẩn đột nhiên khóc: “Hắn sẽ không giống chúng ta, đúng hay không? Tam lão gia sẽ đối tốt với hắn, đúng hay không?”

Đứa nhỏ đáng thương cho tới bây giờ đều gọi phụ thân hắn là “Tam lão gia”.

Tiểu Thiên lắc đầu: “Ta cũng không biết a!”

“Lão gia thích người, cũng sẽ thích hắn.” Hắn bướng bỉnh khẳng định.

Thích? Trong lòng Tiểu Thiên động động, thích ta?

Úc Cẩn lại đứng một lát, liền rời đi.

Trước khi đi, hắn nói với Tiểu Thiên: “Thập Tứ chị dâu, ta không oán người.” Nói xong, nhanh như chớp chạy trốn.

Tiểu Thiên thật cao hứng.

Bụng càng ngày càng to, tinh thần Tiểu Thiên cũng càng ngày càng tốt, giống như tân sinh mệnh đã đến, đuổi đi tử khí thật lâu không tiêu tan trong lòng nàng.

12. Chương 12

Thanh minh sắp đến, năm trước lúc này, nàng gả đến Nhan gia.

Ngắn ngủn một năm, tất cả đều thay đổi.

Tiểu Thiên muốn đi bái tế cha mẹ cùng một nhà ca ca tẩu tẩu, nói cho bọn họ nàng đã có đứa nhỏ, vô luận phụ thân đứa nhỏ là ai, đó đều là bảo bối của nàng.

Nhan Chú như lâm đại địch, chẳng những tự mình theo nàng xuống núi, còn mang theo gần trăm thị vệ hộ giá.

Chỉ trong một năm nhiều việc nhiều người đã thay đổi, Lý gia trang lại y nguyên, chỉ là gia đình Lý Đại Sơn bên cạnh thôn trang đã thành một mảnh tro tàn.

Ngày xưa còn sống nay chỉ là một nắm mồ.

Nhan Chú đem năm xác chết chôn trong một mộ, dựng một khối bia đá lớn, mặt trên có khắc “Lý Đại Sơn, Lý Tiểu Phượng, Lý Hoa Hoa, Lý Nhị Mao, Lý Cửu Thừa chi mộ”.

Tiểu Thiên quỳ gối trước mộ, nhẹ tay khẽ vuốt lên tấm bia đá.

Sinh mệnh con người thật khinh thường như vậy ...

Cánh tay rắn chắc của nam nhân đem nàng nâng lên, ngón tay phất đi nước mắt trên mặt nàng: “Đừng khóc, sẽ động thai.”

Nàng gật gật đầu, đúng vậy, không khóc.

Đột nhiên, thị vệ canh giữ xung quanh quát ra tiếng: “Ai? Đứng lại!”

Xa xa, một hán tử trẻ tuổi mày rậm mắt to bị vài thị vệ dùng đao ngăn lại, hần hướng tới Tiểu Thiên hô to: “A thiên, a Thiên!”

“Mộc Trụ ca...” Tiểu Thiên run run đôi môi, nhẹ nhàng nói.

“Mộc Trụ ca –” nàng thất thanh hô lên, nước mắt không kiềm chế được chảy xuống. Mộc Trụ ca dường như khỏe mạnh hơn so với trước kia, hần được chứ? Hần có oán nàng hay không?

“A Thiên!” Mộc Trụ số chết hướng lên phía trước vài bước, lại bị thị vệ ngăn lại.

Nhan Chú ôm lấy Tiểu Thiên, trong mắt bắn ra ánh sáng âm u, cười khê: “Mộc Trụ ca, a Thiên, thật là tình chàng ý thiếp?”

Tiểu Thiên lạnh run, thân thể rụt lui về phía sau.

Không! Mộc Trụ ca không có thể dính vào đại tai tinh như nàng.

Nàng cúi đầu, dùng sức cắn chặt môi, không để ý đến Mộc Trụ đang kêu to.

Nhan Chú trong lòng trầm xuống: “Người yêu thương tiểu tử này như vậy!”

Nhan sắc trong mắt hần càng sâu, trên khuôn mặt đao tước lộ ra nụ cười tàn nhẫn: “Buông hần ra, cho hần lại đây.”

Hán tử trẻ tuổi vuốt vuốt quần áo, sải bước đi tới, khí độ có chút bất phàm.

Nhan Chú âm thầm thấy kỳ lạ: “Còn có chút không giống anh nông dân bình thường.”

Giáo úy dưới chương Đô Ngu Hầu, Mã Kiêu – Mã Mộc Trụ, gặp qua Nhan đại nhân.” Hán tử khom người chào, cao giọng nói.

Đô Ngu Hầu? Trong mắt Nhan Chú u quang chợt lóe.

Dưới chương Đô Ngu Hầu, thì phải là thị vệ Đại Đường quốc, hắc hắc, càng thú vị.”Mã giáo úy nói đùa, Nhan mỗ một người thảo dân, thể nào xứng với hai chữ ‘Đại nhân’?!”

Tiểu Thiên mới đầu kinh ngạc không hiểu, chợt thoải mái: “Mộc Trụ ca từ nhỏ đã hùng tâm tráng chí, có thể thành công trong sự nghiệp cũng là được lường trước.”

“Đại quan nhân, A Thiên là nghĩa muội của Mã Kiêu, lâu ngày không thấy, dưới tình thế cấp bách có chút lỗ mãng còn thỉnh đại nhân bao dung!”

“Nga?” Nhan Chú dương mi, lấy mắt xem Tiểu Thiên. “Tiểu Thiên ngươi còn có ca ca sao, không thấy ngươi nói qua!”

Tiểu Thiên cùng hần ở chung mấy ngày nay, chẳng lẽ còn không biết hần âm tình bất định, tính tình kiêu căng hung bạo, lấp bắp nói: “Cũng không xem như nghĩa huynh, có điều ở gần, trước đây cùng nhau học bài.”

Tay Nhan Chú đặt tại trên lưng Tiểu Thiên chậm rãi nắm thành quyền: “A, kia chẳng phải thanh mai trúc mã!”

Tiểu Thiên càng gấp, lại không biết nên nói như thế nào.

Mã Kiêu lại không kiêu ngạo không siểm nịnh: “Năm trước nghe nói A Thiên muội muội gả cho Nhan gia Thập Tứ thiếu gia, cũng chưa đưa lên được lễ vật. Mấy ngày nay về quê tảo mộ, mới biết được Lý gia gặp

thiên đại tai họa, cũng mới biết được tướng công A Thiên mấy tháng trước liền sớm ra đi, vừa định đi thăm nàng, không nghĩ lại gặp ở đây.”

Tiểu Thiên vừa nghe đến hai chữ “Thập Tứ”, sớm gấp đến độ thay đổi sắc mặt, liên tục ý bảo hấn dừng nói tiếp, Mã Kiêu lại làm như không thấy.

“Ha ha ha ha—” Nhan Chú cười to.”Mã tiểu huynh, tin tức của người vẫn chưa đủ mới. A Thiên muội muội của người sớm là Nhan gia tam phu nhân, hơn nữa trong bụng còn có Tiểu Thập Bát của Nhan gia!” Hấn vừa nói tay vừa khẽ vuốt bụng Tiểu Thiên.

Tiểu Thiên mặt trắng đỏ bừng, hấn thế nhưng... Mộc Trụ ca sẽ nghĩ về mình như thế nào...

Mã Kiêu cũng không nghĩ người này lại dám thản nhiên nói ra chuyện xấu xa bại hoại chiếm lấy nàng dâu như vậy, nhất thời đứng là nói không ra lời.

Tiểu Thiên thấy hấn ngốc lảng lảng không nói, trong lòng so với đao trát còn khó chịu: “Chỉ sợ Mộc Trụ ca cũng xem thường ta!” Cảm thấy ảm đạm.

Nàng nhẹ nhàng nói với Nhan Chú: “Ta không thoải mái, chúng ta trở về đi!”

Mã Kiêu vừa nghe liền nóng nảy: “Muội tử!”

Tiểu Thiên mắt cũng không nâng, lông mi liễm xuống: “Mã đại ca, người bảo trọng.” Nói xong liền vội vàng bước vào xe ngựa đang đứng một bên.

Nhan Chú nhẹ nhàng nở nụ cười: “Không cần cùng Mộc Trụ ca của người nói việc nhà hay sao?” Trong thanh âm có chút nanh ác nói không nên lời.

“Không, ta muốn trở về...” Tiểu Thiên vội vàng phủ nhận.

Mã Kiêu xông lên trước: “A Thiên!”

Bọn thị vệ rút ra trường kiếm, đồng loạt nhắm ngay cổ họng của hấn, làm hấn không thể tiến lên từng bước.

Tiểu Thiên đi càng nhanh, Nhan Chú hướng tới thị vệ giơ tay lên: “Như thế nào có thể đánh giáo úy đại nhân?”

Thị vệ hạ kiếm xuống, màu đỏ vọt lên trên mặt Mã Kiêu, hấn lấy tay chỉ thẳng Nhan Chú: “Họ Nhan, người tốt xấu gì cũng là danh nhân trên giang hồ, xuất thân thế gia vọng tộc, sao không biết xấu hổ bắt nạt một thiếu nữ Tử? Làm ra chuyện cảm thú không bằng?”

Tiểu Thiên hoảng thần, nàng nghĩ đến Minh Liễu, cả người lông tơ đều dựng lên: “Mộc Trụ ca, người đừng nói bậy, người đi nhanh đi!”

Âm ngoan hiện lên trong mắt Nhan Chú, hấn chặc chặc cười lạnh: “Ta thích làm như vậy, người làm khó dễ được ta hay sao?”

Tiểu Thiên đều nhanh gấp đến mức hôn mê, nàng kéo lấy ống tay áo Nhan Chú: “Chúng ta đi, được không?”

Nam nhân nặng nề nhìn thẳng sắc mặt trắng bệch lung lay sắp đổ của nàng, trên mặt lộ sắc dần dần thu liễm, hoành cánh tay đem nàng ôm lấy, hướng tới chỗ xe ngựa dừng lại bước vào.

“Muội tử!” Mã Kiêu cũng gấp, ánh mắt cũng trở nên hồng, vung mạnh hai tay, cũng may lại làm cho hấn tránh thoát thật nhiều thị vệ, thẳng hướng đến gần xe ngựa.

Nhan Chú ánh mắt chợt lóe, khẽ nâng cánh tay trái, ống tay áo lập tức vung lên, nhẹ nhàng hướng Mã Kiêu đảo qua, một đại hấn thân cao sáu thước nhưng lại lập tức bị ngã cách xa hai trượng.

Mã Kiêu một xoay mình, đứng lên vừa muốn đi đến phía trước, Nhan Chú đã lên xe.

Hấn ở ngoài xe khàn giọng hô to: “A Thiên, người đừng sợ, A Thiên, người chờ — Nhan Chú, Nhan Chú, người này lão súc sinh! Không biết liêm sỉ, heo chó không bằng!”

Trong xe ngựa Nhan Chú nhếch bạc môi, từ trong hàm răng thoát ra thanh âm: “Người làm ca ca, tính tình nhưng thật ra rất tốt!”

Cầm giác được nam nhân banh chặt cơ bắp, Tiểu Thiên nắm lấy bàn tay to của hắn: “Người... Người không cần chấp nhặt với hắn ...”

“Người gấp cái gì?” Nhan Chú híp lại hai mắt.”Ta nói ta muốn thế nào sao?”

“Ta... Người...” Tiểu Thiên ngập ngừng, “Người tin tưởng ta, hắn thật sự không phải người nào của ta, chỉ là đệ tử của cha ta, cùng nhà chúng ta ở gần...”

Xe ngựa đi càng nhanh, tiếng la của Mã Kiêu cũng dần dần nghe không thấy.

Tiểu Thiên càng sốt ruột, Nhan Chú càng căm tức.

Hắn nửa ngày không lên tiếng, bộ ngực từ từ phập phồng, một tay lấy nữ nhân bên người ôm ngồi trên đùi, âm thanh trầm thấp hỏi: “Ta nói sao, đang yên đang lành như thế nào đột nhiên muốn tảo mộ bái tế, ca ca muội muội hện trước gặp mặt tốt lắm, a?”

“Người –” Tiểu Thiên đóng chặt mắt, run giọng nói, “Tùy người nghĩ như thế nào, người... Có tình gây sự!”

Bàn tay to của nam nhân một phen nắm lấy cổ nàng: “Nói cái gì?”

“Người không phân rõ phải trái!”

“Có phải thấy Mộc Trụ ca của người không nằm trên tay ta, người liền không kiêng nể gì, a” Trong mắt lửa giận tránh đi.”Ta muốn giết hắn còn nhanh hơn so với giết con kiến, hắn tưởng hắn vào quân thị vệ của Đô Ngụ Hầu ta sẽ không dám động hắn?”

Cổ Tiểu Thiên căng thẳng, tay quấy loạn trong không trung, hô hấp dần dần hỗn loạn...

Nam nhân thấy thế, dưới tay lập tức không thể nào ngoan quyết tâm vận sức, trong lòng lửa giận cuồng thiêu nhưng lại không thể không quan tâm nữ nhân trong lòng, ngực phập phồng, mạnh mẽ xoay người nàng qua.

Tùy ý cắn nát quấy đảo cái miệng nhỏ nhắn, tay bắt đầu thoát ý đại chiến.

Ngoại sam thoát lại cởi đến áo lót, ngón tay thô giáp cứng rắn ngón tay chạy trên làn da trắng mịn non mềm như ngọc...

Xả hai ba lần, cái yếm nhỏ màu da đã bị cởi xuống rất quen thuộc.

Từ lúc vật nhỏ có bầu, đã bao lâu hắn không cùng nàng thân thiết? Bàn tay nam nhân vuốt ve bộ ngực sữa cao tròn trắng mịn, ngón cái nắm lấy tiểu anh đào, thỏa mãn than nhẹ ra tiếng: “A — người đúng là tiểu yêu quái mê hoặc người!”

Mặc dù đã là mùa xuân, thời tiết trong núi vẫn rất lạnh, Tiểu Thiên nhẹ rung mình một cái, trên da thịt trần trụi bên ngoài nổi lên một mảnh đỏ ửng. Nam nhân cầm lấy áo da cừu ở một bên đắp lên thân thể hai người.

Dưới áo da, trong bóng đêm, đầu lưỡi cơ khát của Nhan Chú lướt qua cổ Tiểu Thiên, bộ ngực, dưới nách, rốn, bụng...

Chỗ bụng nhẹ nhàng nổi lên là cốt nhục của hắn...

“A —” nàng duyên dáng gọi to, lưỡi hắn thế nhưng... Nàng hơi hơi vịn vẹo vòng eo, ngón tay ngọc thon dài cắm vào tóc hắn.

Để nàng xuống vị trí thuận tiện, xốc lên váy lót, quần lót đã là một mảnh thấm ướt...

Hắn tiếng cười khàn khàn: “Muốn ta sao? Ân, tiểu tử kia, bảo bối nhi — “

Trong tiếng nói trầm buồn, cứng rắn bộ vị đã vận sức từ lâu tiến quân thần tốc.

Đầy trời hoa nở, sóng nhiệt như thủy triều cuốn lấy toàn thân, nàng nắm chặt hai đùi, hai mắt đóng lại lóe lên là ảo ảnh...

“Người là của một mình ta, cục cưng, phải không?” Mồ hôi nam nhân chảy ròng ròng, dùng sức đỉnh vào trong thân thể nàng.

“Phải không?” Lại đỉnh.

Yêu kiều thốt ra: “Phải...”

“Chỉ có ta một người.”

“A – Phải... phải...”

...

Nàng miễn cưỡng nằm trong lòng hắn, lệ ào ào chảy xuống.

“Như thế nào, đứa nhỏ...”

“Thối! Người không biết xấu hổ, lúc này còn...”

“Còn như thế nào? Dù sao còn chưa đến, lại làm một lần!”

“Không — a...”

Một xe xuân sắc, chạy theo khắp núi cảnh xuân...

Trong bụng cực cứng sắp được năm tháng ... Tiểu Thiên vuốt bụng nhẹ nhàng cười.

Nàng không suy nghĩ nhiều lắm, chỉ cần cực cứng sinh ra là tốt rồi, đây là đứa nhỏ của nàng!

Từ khi tảo mộ trở về, Nhan Chú không nhắc lại chuyện Mộc Trụ, kỳ thật trong lòng nàng không hề an tâm. Nhưng, sau khi có bầu, cả ngày tham ngủ thành quen, nàng thật sự không còn nhiều tâm tư suy nghĩ chuyện khác.

Đã chết dù sao cũng là chết, còn sống vẫn phải tiếp tục sống.

Có khi, nam nhân sẽ biểu lộ ra khát vọng độc chiếm, nàng sợ hãi hay... an tâm?

Lần trước hắn trở về đi hỏi đại phu trong nhà, sau đó tặc cười hề hề nói, chuyện giường chiếu sẽ không để đứa nhỏ bị thương... Thật tu nhân, hắn còn dám đi hỏi đại phu chuyện này, làm cho nàng về sau mặt mũi nào gặp người khác?

Nhưng, hắn vẫn thật cẩn thận, mỗi khi thấy hắn vất vả chịu đựng, vẻ mặt đều là mồ hôi, trong lòng nàng lại cảm thấy ấm áp.

Con người vì sao lại khó hiểu như vậy?

Trầm mama gõ cửa tiến vào: “Tiểu phu nhân, thị nữ của Nhị phu nhân Tiểu Lan lại đây tặng đồ.”

“Nga.”

Cùng hai nha hoàn tiến vào, Tiểu Lan nhu thuận cúi người thi lễ: “Tam phu nhân vạn an! Phu nhân chúng ta hôm kia ra ngoài đạp thanh, gặp được một người, nói là có gì đó muốn đưa cho tam phu nhân, bảo ta đưa tới!”

“Cái gì?” Tiểu Thiên nghi hoặc tiếp nhận hà bao trong tay Tiểu Lan.

Mở ra, trong hà bao là một khuyên tai hơi thô ráp nhưng được làm thủ công thật khéo. Tay Tiểu Thiên phát run, đây là... Đây là lần đầu tiên Mộc Trụ ca kiếm được tiền mua đã khuyên tai cho nàng! Lúc ấy, nàng sống chết cũng không nhận – “Bằng bạc! Vật quý trọng như vậy, nàng không thể lấy!”

Mộc Trụ ca gãi đầu lúng túng: “Muội tử, ta biết nó không đẹp, về sau ta nhất định lại mua cho người cái khác!”

“Không, ta không cần. Người đưa cho thím đi.”

“Người không cần, ta sẽ ném!”

“Ai nha! Đừng —” nàng chạy lên nhặt về khuyên tai hắn đã ném ra thật xa, “Người thật là khờ, người giữ lại đi, về sau lại đưa ta!”

Sờ đôi hoa tai lạnh lẽo trong tay, Tiểu Thiên hỏi: “Người đưa vật này đâu?”

“Hóa ra người nọ không nói dối, hẳn nói tam phu nhân nhìn thấy thứ này sẽ biết hẳn là ai! Người nọ là gì của tam phu nhân — “

“Người đâu?” Tiểu Thiên ngắt lời nàng.

Tiểu Lan vòng vo đảo mắt: “Tam phu nhân, ta nói người đừng thương tâm. Khi phu nhân chúng ta thấy người kia, hẳn đã bị trọng thương, chỉ còn một hơi...”

Tiểu Thiên trước mắt chỉ thấy một màu đen: “A?”

“Người không có việc gì đi?”

“Không, không có việc gì. Người nói.”

“Nha, người kia thấy phu nhân chúng ta bộ dạng hiền lương, liền nhờ nàng đem này nọ chuyển cho tam phu nhân, nói kiếp sau...” Tiểu Lan vụng trộm xem Tiểu Thiên, thấy mặt nàng không chút thay đổi mới tiếp tục. “Nói kiếp sau hẳn lại tới tìm người.”

“Kia, người kia ...” Tiểu Thiên nhẹ nhàng nói.

“Người kia được phu nhân hậu táng. Sau lại nghe được...” Nàng lại không nói tiếp.

“Người nói đi.”

Tiểu Lan le lưỡi: “Sau lại nghe được, có rất nhiều người đánh một mình hẳn, cuối cùng hẳn đánh không lại mới chết. Lúc đánh hẳn luôn luôn tại mắng... mắng tam lão gia, nói cái gì vô liêm sỉ, ti bỉ hạ lưu...”

Tiểu Thiên không nói lời nào, vẫy vẫy tay làm cho nàng rời đi.

Tiểu Lan lặng lẽ lui ra ngoài, trong lòng mắng: “Cái gì tính tình, cũng học bộ dáng tam lão gia, vung tay lên, phi!”

Trong phòng, Tiểu Thiên vuốt bụng, hai hàng lệ rớt cục chậm rãi chảy xuống...

13. Chương 13

Nhan Chú trở lại, Trầm mama đang canh giữ ở cửa.

“Tam gia, lúc quá trưa, nhị phu nhân phái Tiểu Lan tặng đồ cho phu nhân. Tiểu Lan đi sau, phu nhân liền tự nhốt ở trong phòng, ai cũng không gặp.”

Hắn âm thầm nhíu mi, đàn bà kia lại muốn đùa giỡn cái gì?

Hắn bước vào, đẩy ra cửa phòng, trong phòng tối đen như mực.

Vận khởi thị lực, vật nhỏ lui thành một đoàn, ngóc ngơ gác ngời dưới đất.

“Người tới, thấp đèn!”

“Không cần — không cần thấp —” Tiểu Thiên lẩm bẩm.

“Con mèo nhỏ nói chuyện?” Nhan Chú cười.

“Không cần đốt đèn, ta hỏi người một việc.”

“Hảo! Tùy người hỏi. Ngồi dưới đất sẽ sinh bệnh, đến, đứng lên — đi đến thấp!” Hắn tiến lên đem nàng ôm đến trên thấp, “Chúng ta ăn cơm trước rồi hỏi được không? Hỏi một trăm câu cũng không quan hệ!”

Hạ nhân tiến vào thấp đèn, ánh nến vàng vọt lắc lắc trong gió, dưới ánh sáng Tiểu Thiên có vẻ đặc biệt nhỏ gầy yếu ớt như trẻ con.

Nàng nhìn nam nhân, hỏi: “Người nói cho ta biết, Mộc Trụ ca có phải đã chết rồi hay không?”

Nhan Chú nắm chặt tay, Lý Ngọc kha, người đứng là sống không kiên nhẫn...

“Hắn có phải đã chết hay không?”

Bàn tay to bao lấy khuôn mặt nhỏ nhắn chỉ bằng một bàn tay của nàng: “Đã chết thì sao, không chết lại như thế nào, người chẳng phải nói với ta cùng hắn không có quan hệ gì sao?”

“Hắn có phải đã chết hay không?” Nàng bướng bỉnh hỏi.

Nhan Chú hung hăng cắn răng, lần trước nàng suýt chút nữa bị thất tâm điên!

Nhắm chặt mắt, hắn quyết tâm: “Đã chết! Thật đã chết.”

“Người giết?” Thanh âm nhẹ nhàng vang lên, giống như u hồn phát ra từ địa ngục.

“Đừng suy nghĩ miên man, trong bụng ngươi còn có đứa nhỏ!”

“Ha ha a ha ha ha —” nàng cười so với khóc còn khó nghe, muốn mắng muốn kêu muốn khóc muốn gọi, một tảng đá lại sinh sôi chặn ở yết hầu.

Nam nhân vội vàng đỡ lấy nàng, có chút gian nan nói: “Ta không giết hắn... Ta giết hắn làm cái gì?”

Tiếng cười đáng sợ của Tiểu Thiên dần dần nhỏ xuống, thân hình nhỏ nhắn xụi lơ vô lực: “Sống hay chết, ta đâu thèm quan tâm, ha ha a — cùng ta có gì liên quan?” móng tay nàng thật sâu kháp đến mu bàn tay hắn: “Người không sợ báo ứng sao? Giết người sẽ có báo ứng, người không sợ báo ứng đến trên người mình, cũng không sợ báo ứng đến trên người đứa nhỏ trong bụng sao?”

Nam nhân trên mặt gân xanh nổi lên, thanh âm từ trong hàm răng thoát ra: “Ta nói ta không giết hắn.”

Tiểu Thiên cười thâm, nước mắt theo lông mi nhắm chặt hạ xuống: “Ta muốn tin người, ta muốn tin người ... Nhưng người... Người vì sao? Vì sao nhất định phải để ta phải cô đơn, một người cũng không còn sống!”

Đột nhiên nàng lấy tay che bụng, đau đến mặt đều nhăn lại: “Không — không — đứa nhỏ!”

Máu từ hạ thể của nàng dần dần chảy ra quần áo, Nhan Chú tái mặt...

Tất cả đại phu trong Nhan gia đều chạy vội tới, tiếng gầm gừ của tam lão gia có thể chấn rơi nóc nhà.

“Không giữ được đứa nhỏ, các người cũng đừng sống!”

“Toàn là đồ vô dụng!”

...

Bận việc đến nửa đêm, thai nhi trong bụng Tiểu Thiên cuối cùng được bảo vệ.

Vài đại phu dọa ra mấy thân mồ hôi lạnh, trong lòng cũng thầm mừng.

“Yêu nàng như vậy, cần gì phải biến nàng thành thiếu chút nữa đẻ non!”

“Trời ạ, nghiệp chướng, trăm ngàn đừng nháo ra chuyện gì, lại thêm một lần nữa ta này mạng già sợ là mất!”

...

Nhan Chú ngồi ở cạnh tháp, tay ở trong chăn cầm lấy tay Tiểu Thiên.

Tay Tiểu Thiên lạnh lẽo, trên mặt còn có nước mắt.

“Người không phải một người, người còn có ta. Vĩnh viễn đừng muốn trốn, cho dù là tử.” Hắn nói nhẹ nhàng bên tai nàng.

Sáng sớm, Nhan Chú đứng dậy, múa kiếm ở trong viện.

Dù bận, cũng không thể bỏ luyện võ, trên đời không có võ công nào không trải qua khổ luyện.

Mưa gió sắp đến...

Hắn vẫn dễ dàng tha thứ Lý Ngọc Kha.

Bởi vì Lý Ngọc Kha không chỉ là tiền triều quận chúa, nàng cùng Đường chủ Lý Thăng có trăm ngàn quan hệ.

Lý Thăng khi còn gọi là Từ Hiếu Cáo, khắp nơi bị người xa lánh đã từng chịu ân đức của nàng, nhiều năm như vậy vẫn đối với nàng một mối tình thâm thiết.

Huống chi, tuy rằng bộ tộc Nhan thị hướng đến làm việc không rêu rao, nhưng tài phú của Nhan gia, được liệu, binh khí cùng nhân mạch trải rộng khắp Đại Giang nam bắc đều nổi danh trong thiên hạ, Lý Thăng sợ rằng đã sớm thềm nhỏ dãi ba thước, chính là ngại tình thế mới chậm chạp không phát động.

Nữ nhân kia nói đúng, Nhan Chú cho dù ngoan tuyệt thiên hạ cũng không chống lại được mười vạn tinh binh tiếp cận, Đại Biệt Sơn là cơ nghiệp nhiều năm của hắn, không thể dễ dàng buông tay, cho nên lúc nào có thể chịu thì vẫn phải chịu.

Nhưng, nàng lại không biết thu liễm, sự tình luôn luôn có một ngày phải giải quyết.

Nhanh, một ngày này sắp tới ...

Liễm khí thu kiếm, hắn tiếp nhận khăn lau mồ hôi Nhan Tín đưa qua, giao kiếm cho hắn, cũng phân phó: “Thư phòng có một phong thư đưa cho ngũ tiểu thư, dùng khoái mã tống xuất đi.”

“Vâng!”

Nhan gia ngũ tiểu thư Úc Tú là huyết mạch duy nhất còn lại của chi thứ hai, bốn năm trước gả đến Lý Gia ở Giang Ninh. Lúc trước hôn sự này là do một tay Lý thị thúc đẩy, nay ngược lại trở thành vết thương trí mệnh của nàng.

Hắn đẩy cửa đi vào trong phòng, Tiểu Thiên đã dậy.

Ngày ấy nàng động thai khí, tình lại giống như chuyện gì cũng chưa phát sinh. Ban đêm giao hoan, cũng khác bình thường, trở nên mềm mại phối hợp. Hắn cũng không biết vật nhỏ này ngày ngày suy nghĩ những gì.

“Hong má má nấu cháo bát bảo... ăn ngon lắm... Người có muốn ăn hay không?” Tiểu Thiên hàm hồ nói.

“Hảo!” Tiểu Thiên lập tức múc cho hắn một chén nhỏ.

“Ăn ngon sao?” Tiểu Thiên hỏi.

“Vừa ngọt vừa chất.” Hắn nhăn mày.

Tiểu Thiên chu miệng lên: “Như thế này ăn mới ngon!”

Hắn rất nhanh đã ăn sạch bát cháo: “Có phải phụ nữ có thai ý tưởng đều không giống bình thường hay không?”

“Không thích thì đừng ăn, hừ!”

Nhan Chú cười ha ha, đi ra cửa.

Tiểu Thiên nhìn bóng dáng hắn lại nhìn cháo còn lại trong nồi, tay kịch liệt run lên.

Nàng tìm ra “Tàng tín” giấu ở tầng cuối cùng trong hộp trang điểm, không phải nói có thể độc chết người sao? Nàng đem cả một bao bỏ vào trong chén cháo bát bảo, sợ bị phát hiện, lại bỏ thêm rất nhiều đường cát hòa toan vào trong.

Hắn sẽ bị nàng độc chết sao? Nàng không biết.

Hắn chết, cục cưng của nàng cũng không có phụ thân ... Nhưng, nàng vẫn đem một bao bỏ vào, còn ngọt ngào nói với hắn: “Ăn ngon lắm.”

Giết người sẽ có báo ứng!

...

Nhan Chú đi ra cửa liền dừng lại.

Trên khuôn mặt đao tước run rẩy liên tục, con mèo nhỏ của hắn hạ độc...

Hắn là do tên ma quỷ Lục Hiểu xứng được đi? Độc tính thực mạnh, khả năng tác dụng chậm sẽ rất lớn...

Ngày mai, ngày mai lại là Đoan Ngọ ...

Ha ha ha ha ha ha... Thật sự là tốt, tốt, thật vụng về... Hắn cười, cười ra nước mắt.

Ban đêm, trong tây sương phòng xuân sắc khôn cùng.

Tiểu Thiên cùng Nhan Chú, giữ yên lặng, liệu chết triền miên.

Mây mưa xong, nam nhân vuốt ve bụng Tiểu Thiên, thay nàng lau mồ hôi: “Về sau, đứa nhỏ ra đời, nam gọi Úc Lăng, nữ gọi Úc Thiên.”

“A?”

“Nhũ danh của ta là Quý Lăng, Lăng chính là này Lăng –” hắn ở trong lòng bàn tay nàng nhẹ nhàng viết xuống.

“Trước kia tên của Úc Sâm cùng Úc Cẩn đặt như thế nào?”

Hắn không nói, lúc sau nhẹ nhàng nói: “Cũng không phải ta đặt.”

“Vậy người — “

“Bảo ta Quý Lăng.” Hắn che lại miệng nàng.”Bảo ta Quý Lăng!”

“Quý Lăng...”

Hắn dùng một tay ôm nàng chậm xuống, miệng ở trên gương mặt nàng hôn hai cái: “Đúng, cứ gọi ta như vậy, ta thích. Gọi thêm vài tiếng...”

“Quý Lăng, Quý Lăng, Quý Lăng...” Nàng ôn nhu nhẹ giọng gọi.

Hắn sẽ chết, cũng do nàng độc chết... Tiểu Thiên vừa gọi tên của hắn, tâm thu thành một đoàn.

Trong bóng đêm, hắn từ từ mở miệng nói: “Mười sáu năm trước, ta lớn bằng người bây giờ, mẹ đẻ của Úc Sâm rất thích gọi ta Quý Lăng.”

Tiểu Thiên biết hắn đang nói những chuyện chưa từng cùng người khác nói qua.

“Mẹ Úc Sâm thị thiếp của lão thái gia, nổi danh đệ nhất Dương Châu, Cơ Hoài Ngọc.”

“Ta thực... mê luyện nàng.”

“Nàng có hài tử của ta, lão gia tử khi đó đã không thể sinh được nữa. Ta muốn mang nàng đi, nàng không muốn, nàng muốn hủy đứa nhỏ. Ta rất tức giận, muốn đi nói cho lão gia. Lão gia tử luôn luôn hiểu ta nhất, ta nghĩ hắn sẽ đem Hoài Ngọc cho ta.”

“Nhưng nàng nói ta điên rồi, nàng nói lão gia tử sẽ đem cả hai chúng ta đuổi đi, rồi đi lão gia ta chẳng là cái gì cả.”

“Ta nói làm sao có thể, ta nói, ta có thể vì nàng lại làm ra một Nhan gia khác.”

“Nàng cười, nói đến lúc đó nàng đã là hoa tàn ít bướm, ta sẽ sớm quên nàng.”

“Ta thề nói ta sẽ không. Ta nói cả đời ta sẽ cùng nàng một chỗ. Nàng vẫn cười, càng không ngừng cười... Cuối cùng, nàng nói, hảo, tiết Đoan Ngọ chúng ta cùng nhau đi.”

“Buổi tối trước khi rời đi một ngày, nàng cùng ta ở nhà ăn chút cơm cuối cùng. Nàng hạ độc trong rượu, loại này được tính rất chậm, một khi phát tác lập tức tử.”

“Ngày hôm sau, ta cùng nàng độc phát. Vốn kết quả là hai thi ba mệnh, chưa từng nghĩ tứ muội Thịnh Đức của ta, nha đầu lừa đảo mới mười hai tuổi, lại là đại phu trị độc lợi hại nhất. Hai người chết không thành, bị cứu về.”

“Lão gia tử giận dữ, đem ta đuổi đi.”

“Hắn thật sự thích Hoài Ngọc, không giết nàng. Bất quá Úc Sâm sinh ra nàng cũng sẽ chết.”

“Ta ngay cả một mặt cuối cùng cũng không được gặp.”

“Úc Sâm một thân bệnh là từ trong bụng mẹ mang ra, Thịnh Đức nói hắn sống không quá mười sáu tuổi. Nhưng ta chính là không muốn nhìn thấy Úc Sâm, không thể nhìn thấy, bộ dạng hắn cùng nàng rất giống, ta cũng cứ không nổi hắn.”

“Ba năm sau, lão gia tử chết, ta cũng không gặp hắn.”

“Sau lại có rất nhiều nữ nhân, rồi có Thập lục, Thập thất, ta đều nhớ không rõ bọn họ sinh ra như thế nào!”

“Sau đó, chính là ngươi.” Nam nhân mím môi, yên lặng nhìn nàng.

14. Chương 14

Tiểu Thiên nghe được toàn thân rét run.

Nam nhân một phen ôm nàng ngồi vào trên người, trong ánh mắt một mảnh tro tàn, thâm đạm cười: “A ha ha ha — ngươi xem xem, ngươi cũng có hài tử của ta, ngươi cũng muốn độc chết ta... Qua buổi trưa chính là Đoan Ngọ ... Thực trùng hợp!”

Tiểu Thiên cả người phát run, hắn biết nàng hạ độc, hắn cái gì cũng biết.

“Cháo kia thật sự khó ăn, một cổ mùi được...”

Kia... Vậy ngươi vì sao còn muốn ăn...

“Hài tử ngốc, mười sáu năm trước người kia hạ độc so với ngươi inh một trăm lần, độc được cũng so với ngươi độc mười lần, ta cũng không bị độc chết, ngươi một chút độc này sao có thể... Sao có thể đem ta...”
Đột nhiên, miệng hắn run rẩy, toàn thân run lên, tay đang ôm lấy nàng vô lực rơi xuống, ánh mắt, cái mũi, lỗ tai, miệng đều chảy ra máu đen...

“A...” Tiểu Thiên hoảng thần, “Ngươi... Ngươi...”

Cả mặt là máu đen nhưng hắn còn cười: “Xem ra được của ngươi vẫn thực độc a, nói không tốt thật có thể đem ta độc chết! Khóc, khóc cái gì... Ngươi chẳng phải muốn ta chết sao?”

“Ta, ta không biết...” Tiểu Thiên lắc đầu.

“Làm sao có thể không biết... Ngươi, ngươi cùng nữ nhân kia không giống nhau, ta chiếm đoạt ngươi, giết Minh Liễu của ngươi, giết Mộc Trụ ca của ngươi, ca ca chị dâu ngươi nói không chừng cũng là ta thiêu cháy ... Ngươi nên giết ta...” Máu vẫn không ngừng chảy ra.

Đúng vậy, hắn giết thật nhiều thật nhiều người, hắn là Ma vương giết người... Hắn nên gặp báo ứng, hắn đáng chết!

Nhưng là, hắn chết... Dường như tâm nàng cũng thiếu một khối...

“Đúng, đừng do dự... Giết, giết ta... Bằng không, nói không chừng... Sẽ báo ứng đến trên người đứa nhỏ!”
Hắn cố hết sức nói chuyện.

Đứa nhỏ... Tay Tiểu Thiên phát run.

Vết máu lưu càng nhiều, nhiễm vào gối đầu, đệm giường đều là máu.

Hắn, sẽ chết sao?

Không – Hắn không thể chết được, nàng không muốn hắn chết...

Máu chảy ra từ màu đen chuyển sang hồng, hấn đột nhiên cười: “Độc dược của người vẫn độc không chết ta, đợi, đợi máu biến thành đỏ tươi, độc sẽ bị khắc chế.”

Sẽ không chết... Nàng thể nhưng... Có chút cao hứng... làm sao có thể như vậy!

“Đừng lo, còn có cơ hội. Người, người đứng lên... Đi vài bước... Có kiếm, thừa dịp ta chưa bình phục trước giết ta.”

Tiểu Thiên ngơ ngác, còn có thể giết hấn...

“Mau a, lại chậm trễ sẽ không thể giết ta.”

Nàng chần chờ đứng lên, cầm lấy kiếm bên giường, run rẩy chỉ hướng cổ họng nam nhân.

Hấn cười: “Xuống một chút, một chút, sẽ chết. Sau đó báo thù, giết người xấu. Mau, động thủ a!”

Mũi kiếm nhẹ nhàng chạm yết hầu của hấn, nhẹ nhàng đi xuống, hấn sẽ chết ...

Trong đầu một mảnh hỗn loạn... Đầu đau quá, đầu đau quá...

“Đương” một tiếng, kiếm rơi trên mặt đất. Nàng ngã ngồi xuống, gào khóc.

Vì sao, vì sao ta không thể đâm xuống? Dường như đâm xuống liền sẽ đau lòng mà chết, sẽ không thở được mà chết, vì sao? Hấn chiếm đoạt ta, hấn giết Minh Liễu, giết chết Mộc Trụ ca, còn có ca ca chị dâu cũng...

Vì sao?

Nam nhân nằm ở trên giường, máu chảy ra biến thành đỏ tươi, sau đó dừng lại.

Thật là đứa nhỏ khờ... Hấn thực vui vẻ, căn bản nàng luyện tiếu giết hấn!

Năm đó hấn hận Hoài Ngọc, thậm chí không hề tin tưởng hết thủy tình cảm, nay lại... Hận?

Thấy xú nha đầu khóc không ngừng, hấn đã muốn ôm lấy nàng, nói cho nàng hấn sẽ không chết, nàng còn có hấn, nàng cũng chỉ có hấn...

Hấn điên rồi sao?

Tiểu Thiên khóc mờ mịt bị nam nhân ôm vào trong lòng, trên thân nam nhân là một cổ mùi máu tươi.

Nàng không giết hấn.

Hấn không chết nàng thể nhưng thật cao hứng.

Nàng không nghĩ hấn chết, cho dù hấn giết Minh Liễu, giết Mộc Trụ ca, nàng vẫn không muốn hấn chết, không chỉ có trong bụng đứa nhỏ... Là vì... Là vì, trên đời này, nàng chỉ có một mình hấn.

Không cần suy nghĩ...

Giết thì giết đi...

Có báo ứng thì kệt báo ứng đi, nàng mệt mỏi quá, mệt mỏi quá, cái gì cũng không muốn suy nghĩ nữa...

Nữ nhân ngủ say giống như con mèo nhỏ, là mẹ của đứa nhỏ của hấn. Khi nào thì bắt đầu, trái tim hấn cũng có một góc mềm mại.

Hấn lại bắt đầu hy vọng. Có hấn có nàng sẽ hạnh phúc viên mãn.

Ôm chặt lấy nữ nhân trong lòng, cảm thấy huyết nhục dung hòa.

Trong nháy mắt, lại qua một tháng, trời bắt đầu trở nên nóng.

Thấm má má ở trong phòng thu thập này nọ, vừa thu thập vừa cùng đang ngồi thiêu thừa may vá Tiểu Thiên nói: “Phu nhân, giờ này sang năm, tiểu thiếu gia sợ là đã biết đi.”

“Mẹ, người làm sao mà biết đó là nam nhi?”

“Người là nghi nam tướng. Lại nhìn cái bụng người tròn đầy, xác định là tiểu tử!”

Tiểu Thiên sờ sờ bụng, là nam hài nhi! Sẽ là bộ dáng gì? Giống nàng hay là giống hần?

“Ta xem a, đứa nhỏ vẫn là giống phu nhân có vẻ tốt.” Trầm mama già thành tinh, nhìn tâm tư Tiểu Thiên một cái liền chuẩn.” Phu nhân mặt mày thanh tú, tiểu thiếu gia giống người, nhất định là một binh sĩ tuần tú!”

“Kia nếu giống hần?”

“Giống lão gia? Màu da lại đen, vẻ mặt hung tướng, còn có thể đẹp mặt hay sao!”

“Mẹ. Người nói chuyện cẩn thận, để ý hần nghe thấy!” Lại nói, bộ dạng hần mặc dù hung nhưng lại không khó nhìn a!

“Ai nha, ta cái lão bà tử tại sao phải sợ hần? Hiện nay chỉ cần ai đỡ tam phu nhân cao hứng, nói hần hai câu hần cũng không để trong lòng!”

Tiểu Thiên trờng trờng nàng.

Mẹ đối nàng tốt lắm, nhưng nàng không dám cùng người khác quá thân cận, luôn thấy chính mình sẽ cho người thân cận mang đến tai nạn.

“Phu nhân làm áo ngắn, áo nhỏ, có thể cho ta nhìn một chút không?” Trầm mama đi tới hỏi.

Tiểu Thiên một trận xấu hổ, mang châm tuyến giấu ra phía sau lưng.

“Ha ha a –” mama cười hớ hớ, thật sự là cái tiểu hài tử a! “Cho lão bà tử nhìn một cái lại như thế nào?”

“Ta, ta làm rất khó coi, người đừng nhìn!”

Châm tuyến cuối cùng vẫn bị Trầm mama lấy đến xem, thêu có chút khó coi, nhưng từng mũi chỉ đường kim dùng bằng tâm, áo ngắn cùng tiểu áo làm thật dày những vết khâu, cẩn thận tỉ mỉ.

“Ngày mai lão bà tử ta lấy vài dạng thêu đưa cho phu nhân, thêu vào mặt trên hai cái, mới gọi là xinh đẹp!”

“Thật vậy chăng?!” Tiểu Thiên ánh mắt sáng lên.

“Đúng thế! Phu nhân làm tốt cho tiểu thiếu gia, còn có thể làm cho lão gia một kiện!”

“Mới không đâu!” Tiểu Thiên chu miệng lên, khẳng định sẽ bị hần chê cười.

“Tiểu phu nhân, ” Thẩm má má cười tủm tỉm gọi nàng, “Người cũng nên cùng tam lão gia bái đường, bằng không đứa nhỏ này sinh ra...”

“A?!” Như vậy sao được, quăng chết người, cùng cả cha cả con bái đường, trời ạ!

“Ai, phu nhân thế nào, những gì đã qua liền để nó trôi qua, đừng nhớ kỹ. Đường là dành cho người sống đi a!”

Nàng hiểu được. Nàng cũng không còn nhớ chuyện quá khứ.

Người ở chung với nhau lâu, sẽ có cảm tình, nàng càng ngày càng cảm thấy không rời được hần, không tự kìm hãm được bắt đầu khát khao tương lai, muốn yên bình như thế sống tiếp.

Tối hôm đó, hần nói cho nàng nghe chuyện mười sáu năm trước, kỳ thật hần cũng đáng thương...

“Hôm nay thực nóng a!” Hai nữ nhân một già một trẻ đang làm việc nhà, Nhan Chú đã trở lại. Bên ngoài mặt trời chói chang, mồ hôi trên lưng hần thấm ướt áo ngoài.

Nhìn thấy vật nhỏ phình to cái bụng còn thiêu thừa may vá, hần khẽ cau mày: “Đừng làm, nằm nhiều một chút!”

“Ngủ nữa sẽ chết người!” Tiểu Thiên lăm bằm, luôn làm cho nàng ngủ!

Nam nhân nhẹ nhàng xả khoe miệng, cúi người đem nàng ôm đến trong lòng: “Thêu xấu như vậy, cũng đừng ép buộc.”

“Ai nói, mama nói còn có thể –” cái miệng nhỏ nhắn đã bị phủ kín, đương nhiên dùng là miệng.

Trầm mama thức thời lui ra ngoài, còn đem cửa đóng lại.

“Người làm cái gì, để ý, đứa nhỏ...”

“Ta sẽ để ý, đừng nhúc nhích...” Đã muốn nhìn nhiều ngày như vậy, người được hương sữa từ nàng, hẳn làm sao còn có thể chịu đựng được nữa!

Tiểu Thiên ngăn trở bàn tay to của nam nhân với vào áo trong, hẳn luôn mặc kệ ban ngày hay buổi tối, lung tung đến...

“Ngoan!” Nam nhân hai ba phút liền thuần thục vượt qua áo ngoài trực tiếp cởi cái yếm của nàng, ngón tay cái vung vẩy ần ần tiểu anh đào.

Chắc vì nguyên do mang thai, nguyên bản bộ ngực nhỏ nhắn trở nên càng đầy đặn, ngón tay vân vê đầu nhũ, nhàn nhã xoay tròn, thỉnh thoảng lại bắt đầu tiểu anh đào một chút...

Phụ nữ có thai hẳn cảm sao chịu được hẳn như vậy, Tiểu Thiên yêu kiều kêu ra tiếng.

Nhan Chú đem nàng quay lưng về phía mình ôm ngồi trên người, để tránh bị thương thai nhi. Cứng rắn bộ vị tựa vào hai chân nàng, vận sức chờ phát động.

“Cực cương, ta đến đây!” Tay vén lên váy dài, kéo xuống quần lót, cứng rắn từ sau tiến quân thần tốc.

Mông pháp phòng, Tiểu Thiên nhanh chóng cầm lấy hai cánh tay thô dài của hắn, toàn thân mềm yếu, ngay cả ngón chân cũng co lại.

Đem tiểu thân thể chuyển sang đối mặt chính mình, đứa nhỏ cách một tầng bụng cùng chính mình thiếp vào một chỗ, Nhan Chú kích động: “Người nói, con của chúng ta có biết phụ thân cùng nương đang làm chuyện gì hay không?”

Tiểu Thiên mặt trướng đỏ bừng, hồng đến tận mang tai, cổ, ngực: “Nhĩ hảo không đứng đắn — a —” nàng nói còn chưa xong, một vòng chinh chiến lại bắt đầu...

Cao trào, đang ở đỉnh cao, hồn quên hết thấy, nàng thì thào gọi: “Quý Lăng... Quý Lăng...”

Nhiệt lưu phóng thích tại chỗ sâu trong thân thể nàng.

Nam nhân tựa đầu đến giữa ngực nàng, mồ hôi dọc theo cổ chảy tới tấm lưng gầy gò cơ bắp rõ ràng, hẳn thở hổn hển nói: “Đợi đứa nhỏ ra đời... Ta muốn cùng người báỉ đường.”

“A?!”

“Không muốn?”

...

“Còn nhớ đến đã qua —” hẳn bỗng nhiên ngừng đầu, trong mắt ánh sáng như tia chớp đánh tới nàng.

Nàng lắc đầu...

Thật sự muốn cùng hắn báỉ đường? Cùng phụ thân của trượng phu đã chết báỉ đường thành thân, có thể làm ông trời tức giận hay không? Nghĩ nhiều như vậy làm cái gì, cùng hắn cùng một chỗ, có chuyện gì không có khả năng phát sinh?

“Vậy thì nói, nguyện ý.” Hắn nâng lên cằm nàng.

“Nguyện ý.”

Cùng nhau rơi vào trong địa ngục đi...

Trời càng nóng, Nhan Chú ở thư phòng xử lý công vụ, nóng quá phải cởi trần.

Nóng thì nóng, lại dị thường buồn bực, sở chỗ nào cũng ẩm ướt dính dính, lại dính lại ướt. Khó chịu!

Hắn ăn một khối lê ướp lạnh, cảm thấy giảm nhiệt độ: “Nghe nói Giang Ninh nóng giống như cái hỏa lò, có muốn hoãn lại một chút rồi đi hay không? Hoặc là đợi vật nhỏ sinh sản xong lại đi.”

Hắn nhất định phải cùng nàng bái đường thành thân. Tuy rằng luôn luôn xem lễ nghi phiền phức là cặn bã, nhưng chuyện này lại quan hệ đến rất nhiều thứ khác.

Có lẽ thực đã già đi, ngày gần đây hắn luôn luôn bất an, năm đó Minh Hoàng còn mượn đủ loại lý do chiếm lấy nàng dâu, hắn muốn làm cho con mèo nhỏ của hắn có chỗ dựa vào, cho dù chỉ là cái danh phận.

Danh chính ngôn thuận đối hắn mà nói đều là cốt chốt, đối nàng có lẽ rất trọng yếu.

“Tam lão gia!” Nhan Tín vội vã từ ngoài phòng tiến vào: “Văn kiện khẩn cấp của Ngũ tiểu thư!”

“Chuyển phát lên!”

Mở ra, tất cả đều là tiếng lóng, đây là phòng ngựa thư tín bị chặn lại.

Nhìn thư, hai hàng lông mày hắn nhíu chặt: “Nhan Tín, gọi tam thiếu phu nhân lại đây!”

Nhan tín mới ra, hắn lại kêu: “Nhan Tín, chuẩn bị hành trang, ngày mai lập tức lên đường.”

“Gia, đi nơi nào?”

Nhan Chú ánh mắt lóe ra: “Thục Trung.”

15. Chương 15

Ngày hôm sau, Nhan Chú mang theo Nhan Tín cùng gần trăm người hầu hộ vệ xuất phát, nói là đi Thục Trung bàn chuyện làm ăn, kỳ thật là ra khỏi Đại Biệt sơn, xuôi theo Trường Giang, thẳng hướng Giang Ninh.

Lý thị đến tột cùng có bao nhiêu an bài trong Nhan phủ, lòng hắn tuy đoán được đại khái, nhưng vẫn luôn luôn bất an. Có điều chuyến đi Giang Ninh có quan hệ trọng đại, cũng chỉ có thể nhanh đi rồi sớm trở về.

Trước khi đi, luôn mãi dặn dò Liễu Lan Tuấn phải trông nom Tiểu Thiên thật tốt.

Vật nhỏ cùng hắn đổi, một câu cũng không nói cùng hắn. Bất quá khi xuất môn, vẫn nhìn thấy nàng, nàng gầy teo nhưng mang theo bụng to đứng ở cửa, lần đầu tiên trong mười mấy năm qua hắn thấy lo lắng.

Nơi đây, giờ phút này chân chính thành nhà của hắn. Trong nhà có nữ nhân cùng thai nhi.

Giang Ninh, đời Đường gọi là Thăng Châu, sang đời Ngô chuyển thành Kim Lăng, nay lại đổi tên Giang Ninh. Cũng là đô thành, phồn hoa không nói chơi. So với Bắc Địa chiến loạn, nơi này quả thực chính là hoa đào thắng địa.

Nhan Chú mệnh lệnh một trăm thị vệ phân tán ra ở trong vài khách sạn, chính mình độc thân đi nhà chồng của Úc Tú.

Canh ba, trong Lý phủ hộ vệ sâm nghiêm.

Nhan Chú mặc một thân y phục dạ hành, thả người vài cái đã lên vào trong. Hướng tới một sương phòng đèn đuốc sáng trưng trong tiểu viện phía đông bắc, Nhan Úc Tú cùng trượng phu của nàng là Lý Đàm Lý Hậu Khanh đã chuẩn bị sẵn trà ngồi đợi.

“Tam thúc, ” thiếu phụ nhìn Nhan Chú vừa bước vào, hạ thấp người hành lễ.”Mau mời ngồi!”

Nhan gia ngũ tiểu thư là tuyệt đỉnh mỹ nữ, lúc trước, Lý thị vì lung lạc Lý Đàm mà trăm phương nghìn kế tác hợp cộc nhân duyên này.

Vội vàng qua bốn năm, giai nhân như trước a!

“Úc Tú, cũng là người đẹp nhất!” Nhan Chú khoe miệng kéo kéo.”Thật sự là tiện nghi Hậu Khanh này xú tiểu tử!”

Nhan Úc Tú liếc một cái xem thường: “Tam thúc, Hậu Khanh nhà ta cũng là vô song mỹ nam, ta cùng hắn ai cũng chưa tiện nghi ai.”

“Chắc chắc chắc, mới gả lại đây vài năm, đã cùng tam thúc tranh luận, thật sự là dạy dỗ tốt!” Nhan Chú liếc liếc Lý Đàm đang ngồi ngay ngắn một bên.

Lý Đàm mỉm cười, đứng lên ôm lấy Úc Tú.

Lý Đàm Lý Hậu Khanh là bà con xa của Lý thị, tổ tiên là Huyền Tông Vương Tử. Lý gia bọn họ coi như là sinh ra trong loạn thế, trải qua ba triều đại, quyền thế tài phú vẫn lừng lẫy một thời, hoàn toàn không có xu hướng lụi bại. Trong đó đương nhiên không thể thiếu tác dụng của Lý Đàm mạnh vì gạo bạo vì tiền.

Lúc này, Lý Đàm dương lên tuần mi, mắt phượng liếc: “Nhan lão Tam, may mà ngươi là thúc thúc của Úc Tú, bằng không lấy ngươi háo sắc hoang dâm, Tú nhi nhà ta nửa lời cũng lười nói với ngươi!”

“A ha ha ha — Úc Tú, ta vụng trộm nói cho ngươi, vị này vô song mỹ nam nhà ngươi lúc trước ở Thục Trung một đêm ngự bảy nữ, ngày thứ hai thất lưng không đứng dậy nổi, vẫn là ta đem hắn công rời khỏi Câu Lan Viên. Háo sắc hoang dâm, có thể cùng hắn so sánh sao?”

“Phi! Ngươi nghĩ rằng ta nguyện ý? Mấy cô nương đó toàn bộ bị bộ dạng hung tướng của ngươi dọa vỡ mật, đương nhiên đều hướng đến ta! Hắc hắc...”

“Hảo, không đánh đã khai, Úc Tú ngươi nghe thấy, sắc ma tự động hiện hình!”

Úc Tú nhìn tam thúc cùng trưởng phụ, một đôi bạn tốt cãi cọ, “Xì” cười ra tiếng. Thúc thúc khi nào thì trở nên như vậy... Như vậy...? Nàng cũng hình dung không ra.

Trong trí nhớ của nàng, Nhan gia tam lão gia tính tình tối tăm, hỉ giận khó dò, nhớ rõ sâu nhất là tiếng gầm gừ trong Hòa Phong Uyển, toàn bộ Nhan gia đều nghe được. Hơn nữa chỉ có bề ngoài đẹp mặt, đứng như lờ đờ, Nhan Chú ở Nhan gia chính là “Ác ma”. Nhưng hôm nay... Chẳng lẽ những gì Lý thị nói đều là sự thật?

Nữ tử như thế nào có thể làm cho thúc thúc trở nên giống một con người?

Ba người ngồi xuống, Lý Đàm nói: “Còn sợ lão Tam ngươi không kịp đâu!”

“Ngươi nói sự tình khẩn cấp, ta còn có thể không bay nhanh tới?”

“Lý Thăng chuẩn bị động thủ!” Lý Đàm thu liễm tươi cười nói.

“Nhanh như vậy?” Nhan Chú cả kinh. “Sự tình một chút mặt ngoài cũng không biến, chỉ dựa vào nội tuyến của Lý Ngọc Kha, Lý Thăng làm sao dám?”

“Hắn cũng là bị buộc không còn cách nào khác.” Lý Đàm nhấp một ngụm trà. “Hắn đã hơn năm mươi, có thể sống thêm được bao nhiêu năm? Loại chuyện cổ hết sức lại không cần thiết lấy lòng phải thừa dịp còn chưa chết thay con chuẩn bị thật tốt, mới có thể yên tâm ra đi a!”

“Hắn rốt cuộc muốn như thế nào, dù đem Nhan gia diệt hết, cũng không thể lấy vào tay.”

“Cơ bản nay hắn cũng không muốn lấy!” Lý Đàm hừ lạnh. “Những gì hắn không chiếm được, hắn có thể hủy diệt!”

Nhan Chú nắm ngón tay nắm chặt: “Nhan gia không chỉ có một chỗ cơ nghiệp, hắn còn có thể vươn cánh tay đến Thục trung, Đại Lý hay sao?”

“Lão Tam, tứ cô nương nhà ngươi không phải còn tại Đại Biệt sơn sao?” Lý Đàm híp lại mắt phượng.

“Cái gì?” Úc Tú kinh hô. “Tứ cô không rời đi?” Nàng cũng không biết, ngoại nhân như Lý Đàm lại rõ ràng!

Nhan Chú trong mắt chợt lóe lên lệ sắc, cắn chặt răng: “Lý Ngọc Kha nói?”

“Còn có thể là ai?”

“Lý Thăng độc địa, hắn chỉ cần phái hai vạn người đốt trụi ngọn núi, lập vòng vây, dù là tài nữ có một không hai Nhan Thịnh Đức hoặc là Nhan Chú ngươi tuyệt thế kiều hùng, các ngươi cũng phải đối chết!”

Một trận khí lạnh chạy lên lưng Nhan Chú, hần tính toán không bỏ sót, nhưng đều là đoán chắc người ta không dám cứng rắn, không nghĩ tới tiện nhân Lý Ngọc Kha kia lại đem tuyệt mật tin tức nắm bắt rõ ràng.

Kia... Hần cả người giật mình, Lý thị an bài ở Nhan gia khẳng định nhiều hơn so với hần biết đến rất nhiều!

Tiểu Thiên... Nguy hiểm!

Nghĩ vậy, người âm trầm như hần cũng thiếu kiên nhẫn.

Lý Đàm cùng Úc Tú nhìn nhau, đối với Nhan Chú đột nhiên ngốc ở nơi nào, trên trán đổ mồ hôi lạnh rất ngạc nhiên!

“Nhan lão Tam!” Lý Đàm đẩy hần, kết quả không chạm được vào quần áo hần, hần đã nhảy dựng lên nâng tay đánh ra một chưởng.

“Người làm sao? Tâm thần không yên. Hiện nay chúng ta hiểu được tính tình lão tiểu tử Lý Thăng kia, việc sẽ dễ làm hơn.” Hần thấy Nhan Chú vẫn nhẩn lại mày rậm, đảo mắt hỏi: “Lão Tam, người như thế nào không mang Tiểu Thiên cùng nhau lại đây?”

Nhan Chú cả người run lên, nhắm mắt thở dài: “Khả năng ta đã làm chuyện hối hận nhất trong đời!”

Úc Tú hướng tới Lý Đàm nháy mắt, Nhan Chú đã nói: “Úc Tú không cần làm cho Hậu Khanh hỏi ta. Tiểu Thiên là nàng dâu của Thập Tứ.”

Cho dù đã muốn biết đại khái, Úc Tú vẫn kinh ngạc.

Ngược lại là Lý Đàm, không thấy kỳ quái, có chuyện gì là tên kia không làm được đâu?

“Vốn chuẩn bị cùng nàng thành thân trước, lại đổi phó Lý Thăng.” Nhan Chú nói tiếp.

Lý Đàm giật mình, lập tức nói: “Chúc mừng Nhan huynh, chúc mừng Nhan huynh!” Sau đó cọt nhả. “Không nói dối người, sớm biết rằng người chiếm đoạt tân quả phụ của con người, ta còn sợ người không kiêng kỵ đụng đến Tú nhi nhà ta, thế thì không hay ho rồi! Nay không sợ — “

“Phi phi phi!” Lý Đàm nói còn chưa dứt lời, mỹ nữ lão bà đã đánh lại đây.”Nói linh tinh cái gì a!”

Lý Đàm vừa trốn vừa nói: “Ta nói, tam thúc nhà người tìm được chân ái, sẽ không trêu hoa ghẹo bướm, ta cuối cùng yên tâm — “

Nhan Chú nhìn tiểu vợ chồng cãi nhau ầm ĩ, trong lòng phiền muộn nhẹ đi không ít, biết Lý Đàm là vì trấn an hần.

Ai, chỉ mong trở về còn kịp!

Tiểu Thiên ở nhà trông mòn con mắt.

Cục cứng trong bụng sắp bảy tháng, Nhan Chú đột nhiên nói muốn đi Thục Trung bàn việc buôn bán! Khả năng thật sự là “Phụ nữ có thai nhiều tác quái”, nàng tức giận đến một câu cũng không nói với hần. Hiện tại ngẫm lại thấy hối hận, cái gì cũng không nói nha!

Chờ hần trở về, cục cứng sợ đã sớm rơi xuống đất!

Nàng cười tủm tỉm đem chân nhỏ đang đập trong bụng ấn về: “Úc Lăng nha, ngoan cục cứng! Qua ba tháng nữa sẽ được gặp mặt nường!”

“Tam thăm thăm —” tam thiếu phu nhân Liễu Lan Tuấn gọi Tiểu Thiên.

“Trời ạ!” Tiểu Thiên vuốt cục cứng trong bụng nói.”Úc Lăng, người xem các nàng gọi nường người nào cả đầu!”

Nàng nói với Lan Tuấn: “Cầu người, đừng tiếp tục gọi ta như vậy!”

Liễu Lan Tuấn từ khi Nhan Chú xuất môn, liền đơn giản chuyển đến ở cùng Tiểu Thiên. Trong lòng nàng hiểu được, tiểu nha đầu này chính là mối quan tâm của tam lão gia, như thế nào đều phải chăm sóc bảo hộ thật tốt.

“Không được, tam thúc dặn dò! Nhất định phải gọi như vậy!”

“Nhưng hiện tại hẳn không có ở đây a!”

“Tam thăm thăm cũng đừng làm cho tiểu bối chúng ta khó xử...” Lan Tuấn vẻ mặt đau khổ.

“Ai –” Tiểu Thiên buồn bực thở dài.

Đột nhiên, Trần mama tiến vào: “Tiểu phu nhân, tam thiếu nữ, nhị phu nhân dẫn theo một đoàn người hướng bên này đi tới!”

“Cái gì?” Liễu Lan Tuấn thăm kêu không tốt. “Như thế nào không thấy ai đến báo?!”

Nhan Chú rời đi, chỉ dẫn theo một trăm người hầu hộ vệ, còn lại toàn bộ để cho nàng chỉ huy. Nàng đem tám phần an bài ở phụ cận. Hơn nữa, cho tới nay, thế lực của Lý thị cũng không quá lớn a!

Liễu Lan Tuấn phân phó đầu lĩnh thị vệ trong hiên: “Nhan Lễ, cẩn thận che chở tam phu nhân!”

“Vâng!” hán tử hào phóng lớn tiếng tuân mệnh.

Lan Tuấn rút kiếm chạy ra ngoài hiên, quả nhiên Lý thị mang theo một đám người hùng hổ tới gần.

Nhìn đến trong đám người có những ai, tâm nàng đều lạnh một nửa. Tất cả đều là lão nhân thủ hạ của Bùi thị vì Nhan gia xuất lực hơn mười năm!

Liễu Lan Tuấn là con dâu của Bùi thị, nhưng lúc trước hôn sự cùng Úc Hiển là từ Nhan Chú một tay an bài, phụ thân Tương Long cùng Nhan Chú cũng là cùng một nhịp thở, nàng ở Nhan gia xem như là người của Nhan gia tam lão gia. Từ khi Bùi thị rời phủ trở về nhà mẹ đẻ ở Võ Xương, thủ hạ của Bùi thị tự nhiên liền đứng về phía nàng, không thể tưởng được, đều bị Lý thị tóm lấy!

Nếu Nhan Chú ở đây, cho bọn hắn một trăm lá gan bọn hắn cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ, nay...

Lý thị đoan trang yên lặng, không đợi Lan Tuấn mở miệng, đã nói: “Tam thiếu nữ, ngươi là đương gia trong Nhan gia, theo lý trưởng bối như chúng ta cũng phải lễ nhượng ba phần. Nhưng lần này, chúng ta muốn rõ ràng yêu nghiệt họa thủy Nhan gia, ngươi ngàn lần không thể ngăn cản!”

“Nhị thăm thăm nói đùa, giữa ban ngày ban mặt nào có yêu nghiệt? Nói sau có chuyện gì cũng muốn đợi tam thúc trở về...”

“Lan Tuấn lời này liền sai lầm rồi!” Lý thị chính nghĩa nói: “Ngươi rốt cuộc còn trẻ, yêu nghiệt quần quít lấy là tam thúc thúc, muốn đợi hẳn không ở nhà, chúng ta mới có thể thay hẳn trừ bỏ đám phụ kia!” Nói xong nàng cũng không nhìn Liễu Lan Tuấn, hướng hai bên nháy mắt, mấy chục đại hán lao ra.

Trong mắt Lan Tuấn phun ra hỏa, khinh ngăm một tiếng, rút kiếm ra khỏi vỏ: “Vậy thì thứ co chất tức vô lễ!”

Bọn thị vệ phía sau Lan Tuấn cũng rút ra binh khí, sắp xếp trận trước hiên, huyết chiến là không thể tránh được!

Đột nhiên, trong hiên truyền ra tiếng thét chói tai của Tiểu Thiên cùng tiếng kinh hô của thị vệ, cửa hiên phía sau Lan Tuấn bị mở ra từ bên trong, Nhan Lễ nắm lấy tóc tai bù xù Tiểu Thiên đi ra.

“Nhan lễ, ngươi làm gì?” Kiếm Lan Tuấn chỉ Nhan Lễ hét lớn. “Ngươi dám phản bội tam gia sao? Hiện thời quay đầu còn kịp!”

Nhan Lễ lộ vẻ sầu thảm mà cười: “Tam thiếu nữ, không phải Nhan Lễ phản chủ, một nhà già trẻ nhà ta đều ở trên tay nàng —”

Lý thị cắt đứt lời nói của hắn, ha ha cười khê: “Cha mẹ Nhan Lễ thấu hiểu đại nghĩa, dốc hết sức đồng ý loại bỏ loạn luân thông dâm thâm phụ, đưa cho Nhan thị một cái trong sạch! Nhan Lễ có hiếu, đương nhiên nghe theo!”

Lạnh lẽo đao đặt tại trên cổ, Tiểu Thiên bị dọa mặt không còn chút máu.

Như thế nào bình thường trầm mặc dần dần đến Nhan Lễ một chốc liền đem đao hướng tới... Nhị phu nhân... Trong mắt tia sáng oán độc như vậy, nàng hận ta như vậy sao... Còn có nhiều người như vậy, ta lại không đắc tội bọn họ...

Lý thị nhìn Tiểu Thiên, nụ cười tàn nhẫn dần dần tràn ra khóe miệng: “Lan Tuấn, chúng ta cũng không làm khó người, chúng ta thương lượng muốn toàn tộc tập thể xử trí Lý Tiểu Thiên, đến lúc đó người cũng có thể dự thính!”

Lan Tuấn ném chuột sợ vỡ đồ, mắt thấy Tiểu Thiên bị người mang đi, lòng như lửa đốt lại hết cách.

Nàng quay đầu nhìn bọn thị vệ, trong lòng sinh ra cảm giác lạnh lẽo, thầm nghĩ: “Nơi này còn không biết có bao nhiêu người mang dị tâm! Tam thúc, người mau trở lại!”

16. Chương 16

Tiểu Hắc ốc ở Khai Loan cư là nơi chuyên môn dùng để trừng phạt hạ nhân không nghe lời.

Cả gian phòng chỉ có một cửa sổ nhỏ chiếu vào chút ánh sáng, trong không khí thoang thoảng một cỗ mùi hôi, mấy con chuột ở trong đồng cỏ hư thối chạy qua chạy lại.

Đứng ở cửa phòng Lý thị chán ghét ngửi mùi người, nhìn đến Tiểu Thiên ngồi trong góc tường, ánh mắt bỗng sáng lên.

Tiểu Thiên lui người thành một đồng nằm trong cỏ khô. Những người đó không đem nàng trói lại, bắt nàng rồi một mạch ném tới nơi quỷ quái này.

Nàng cúi đầu, thì thào nói chuyện cùng đứa nhỏ trong bụng: “Chớ sợ chớ sợ, không có việc gì, nương sẽ bảo hộ Úc Lăng.” Kỳ thật trong lòng nàng cũng hoảng, nhưng một người sắp làm mẫu thân luôn luôn có chút dũng khí mà người bên ngoài không có.

Lý thị cười khanh khách: “Có thỏa mái không? Cục cưng trong bụng không có việc gì đi?”

Tiểu Thiên nghe được tiếng nàng nói chuyện, dựa tường ngồi xuống, đôi mắt chán kinh nhìn thẳng nàng.

“Làm cái gì, ta là đến giúp người.” Lý thị tới gần từng bước cúi thân mình xuống, trong mắt lẩn tránh chút ánh sáng âm u. “Người muốn bảo vệ đứa nhỏ?”

Tiểu Thiên không tiếng động gật đầu.

“Vậy là tốt rồi.” Lý thị vừa lòng gật đầu, đột nhiên vươn tay bóp cổ Tiểu Thiên, móng tay màu đỏ đâm vào da thịt mềm mại. “Muốn bảo vệ đứa nhỏ, ngày mai hỏi người cái gì người liền thừa nhận cái đó. Nói một chữ ‘Không’, ta sẽ giết tạp chủng này.” Bàn tay dài nhỏ phủ lên cái bụng phình ra của Tiểu Thiên, đột nhiên gian dùng ấn xuống.

“A –” Tiểu Thiên phát ra tiếng hô đau, hai tay gắt gao bảo vệ bụng, ngã người về phía sau.

Âm thanh cười thê thảm từ trong răng nanh của Lý thị thoát ra: “Nghe rõ rồi chứ?”

Tiểu Thiên gật đầu, lo sợ không yên rơi lệ.

Lý thị thần nhiên đứng dậy, nhắc lên tôn quý bước chân rời đi.

Tiểu Tam Nhi, người thích một thứ đồ vô dụng như vậy? ánh mắt người thật sự là càng ngày càng kém... Ta sẽ giúp người giải quyết nàng...

A ha ha ha – Liễu Lan Tuấn mang theo mấy chục người hầu dự thính ở từ đường Nhan gia, nơi cử hành thẩm vấn công khai trong tộc.

Thị nữ của Lý thị là Tiểu Lan ở cửa ngăn lại thị vệ: “Tam thiếu phu nhân, thẩm vấn tập thể trong tộc chỉ có người trong bộ tộc Nhan thị mới có quyền tham gia.”

Liễu Lan Tuấn nhìn Tiểu Lan cười đến sáng lạn, răng nanh cắn chặt thầm nghĩ: “Xú nha đầu, người cầu tổ tông phù hộ, đừng rơi vào trong tay cô nãi nãi, xem ta như thế nào chính chết người!” Nhưng bề ngoài trên mặt vẫn gió êm sóng lặng, đem người hầu để lại bên ngoài, một mình đi vào từ đường.

Đại đường đã muốn ngồi đầy người.

Ở Nhan gia, ngũ đại gia có vai vế như Vân Bảo, tam thiếu gia Úc Hiển, thập nhị thiếu Úc Lam đều ở lâu năm bên ngoài, đại phu nhân đã phần nộ mà rời nhà, còn lại người có thể dự thính cũng chỉ là di nương của vài đứa nhỏ chưa tang mệnh, nhị phu nhân, mấy thiếu phu nhân cùng lứa tuổi cùng mấy thiếu gia, tiểu thư còn nhỏ tuổi.

Lan Tuấn Tú đảo mắt qua, trong lòng cười lạnh: “Khá lắm Lý Ngọc Kha, tiểu hài tử cũng mang lại đây!” Úc Cẩn cùng hai muội muội của hắn đều là nhũ mẫu bé theo ngồi ở từ đường.

Trong từ đường, vài lão gia đẩy qua đẩy lại, cuối cùng cử nhị phu nhân Lý thị làm người công thẩm cho hội nghị lần này.

Lý thị mặc quần áo trắng, ngồi ở ghế chủ, nhẹ nhặn hai hàng lông mày: “Đem Lý Tiểu Thiên dẫn tới!”

Tiểu Thiên quỳ gối giữa đại đường, bụng nổi lên hấp dẫn tầm mắt của người khác.

Lý thị thanh thanh cổ họng, phó thác Nhan Tư Liệt thay nàng thẩm vấn.

Trong không gian yên tĩnh một cây kim rơi xuống cũng có thể nghe thấy, thanh âm câu hỏi của Nhan Tư Liệt đã già cả mắt đục ngầu cùng tiếng trả lời non nớt mỏng manh của Tiểu Thiên quanh quẩn.

“Người đang quỳ gối dưới đường là Lý Tiểu Thiên?”

“Vâng!”

“Năm ngoái, trước tiết thanh minh tháng ba hai ngày người gả cho Nhan gia đời thứ hai mươi chín đệ thập tứ tử Nhan Úc Sâm?”

“Vâng!”

“Mười sáu tháng mười Nhan Úc Sâm mất?”

“Vâng.”

“Trước kia Nhan Úc Sâm mang bệnh lâu năm, người đã khó nhịn khuê phòng tịch mịch. Sau khi Nhan Úc Sâm mất người chưa quay lại nhà mẹ đẻ cũng không vì trượng phu giữ đạo hiếu, Nhan Úc Sâm chưa đầy bốn mươi chín ngày người liền cùng phụ thân của Nhan Úc Sâm là Nhan Chú làm việc cầu thả. Là thật hay giả?”

“...”

“Là thật là giả?”

“Là thật.”

Mọi người ồ lên.

“Sau khi Nhan Úc Sâm mất người chủ động thông đồng Nhan Chú, xui khiến hắn cãi lại tẩu tử giết chết gia phó, là thật là giả?”

“...”

“Là thật là giả?”

“Không phải sự thật!” chín tuổi Úc Cẩn đứng lên, nhũ mẫu ngồi bên cạnh liều mạng kéo y bào của hắn, hắn dùng một bàn tay đánh cho phụ nhân té xuống đất. “Ta làm chứng cho Thập tứ tẩu.”

Ánh mắt Lý thị chợt lóe: “Công thẩm trong tộc, đứa nhỏ chưa đầy mười sáu tuổi có quyền lên tiếng hay không?”

“Nhị thẩm thẩm, chúng ta không ngại nghe một chút, đỡ cho có người bàn tán công thẩm không công bằng!”
Liều Lan Tuấn che chở Úc Cẩn.

Lý thị hừ lạnh một tiếng. Cung Phụng lại hỏi: “Đời thứ hai mươi chín thập ngũ tử Nhan Úc Cẩn có lời gì làm chứng?”

“Úc Sâm ca ca bốn mươi chín ngày ta đi vào trong viện hắc tế điện, nhìn thấy Thập Tứ chị dâu ở đó, lại nhìn thấy tam lão gia Nhan Chú. Là Nhan Chú chiếm đoạt Thập Tứ chị dâu!”

Mọi người lại ồ lên.

Hai giọt lệ từ trong mắt Tiểu Thiên rơi xuống.

Lý thị ôn nhu hỏi Tiểu Thiên: “Vậy người nói đi, là người chủ động thông đồng cha chồng, hay là hắc chiếm đoạt người?”

“...”

“Đứa con trong bụng người là của ai?” Lý thị vẫn là lời nói ôn nhu nhỏ nhẹ.

Bàn tay run rẩy phủ lên bụng, Tiểu Thiên ngẩng đầu nhìn Lý thị: “Là ta chủ động thông đồng.”

Mọi người đều nghị luận.

Liều Lan Tuấn ngậy người.

Úc Cẩn hô lớn: “Thập Tứ chị dâu!”

Trong lòng Tiểu Thiên thầm nói với cục cưng: “Úc Lăng, nương nhất định bảo hộ người.”

Cung phụng hỏi lại, hỏi thật nhiều, dưới đường Tiểu Thiên một mạch trả lời: “Vâng.”

Ngoài phòng ngày mùa hè nắng chói chang, ve liềm mạng kêu; trong đường cũng là lạnh như băng cốc, Lý thị đắc ý cười.

Nhan Cung Phụng tuyên bố tội trạng: “Dâm phụ Lý Tiểu Thiên khắc phu dâm đảng, câu dẫn cha chồng, loạn luân thông dâm. Niệm tình người mang thai, tội chết tạm miễn, giam giữ dưỡng thai.”

Tiểu Thiên nghe được cục cưng có thể bảo trụ, trước mắt đen một mảnh, ngất đi. Đáng tiếc tỉnh lại cũng không phải là nhìn thấy bầu trời.

Một chậu nước lạnh bỏ nhào vào trên người Tiểu Thiên, nàng cả người giật mình từ từ tỉnh dậy.

Dường như là ở Khai Loan cư.

Lý thị rét căm căm tiếng cười ở bên tai: “Khanh khách khanh khách — người thực yêu thương nghiệt chủng của Nhan Chú, cái gì cũng nguyện ý nhận!”

Nàng còn muốn làm gì?

“Người nói Bùi Thục Nghê ngu xuẩn kia vì sao lại cố tình chọn trúng hồ ly tinh như người?” Khuôn mặt nàng ta vụn vỡ dữ tợn: “Người có cái gì tốt, hắc lại mê người như vậy? Còn lập người làm tam phu nhân?”

“Người biết không? Chẳng qua giết vài cái thôn phụ ngu ngốc, hắc đã gấp đến độ vọt tới chỗ ta hỏi tội... Đã mười năm hắc không có tới Khai Loan cư của ta, thật vất vả mới đến lại là để hỏi tội...”

Vài cái thôn phụ ngu ngốc? Ai? Chẳng lẽ là...

“Ánh mắt người trừng to như vậy làm cái gì? Khanh khách — chính là toàn gia ca ca chị dâu người, ta làm cho bọn họ ăn xong năm mới liền đi gặp Diêm vương a! Khanh khách —”

Đồ điên — Tiểu Thiên tay chân lạnh như băng...

“Hắc không nhận ta, ta chờ mười năm, vì sao hắc lại muốn người?” Ánh mắt điên cuồng sung huyết đáng sợ trừng Tiểu Thiên. “Người còn hoài đứa nhỏ của hắc...” Móng vuốt bàn tay hướng tới bụng Tiểu Thiên. “Người biết nương của Úc Sâm, nương của Úc Cẩn, còn có nữ nhân mà hắc coi trọng đã đi đâu sao? Khanh khách — toàn bộ đã chết, toàn bộ đã chết!”

Tiểu Thiên lông tơ dựng thẳng, lui ra phía sau, lại bị hai thị nữ chặt chẽ ấn trên mặt đất, tay chân mở ra thành hình chữ “Đại”.

“Người trốn cái gì? Người cùng các nàng giống nhau, người biến mất, hẳn sẽ tức giận một thời gian, nhưng hẳn sẽ không làm gì ta, qua một thời gian sẽ như chưa có chuyện gì xảy ra, người cùng những nữ nhân khác không phải hai loại, chỉ cùng một loại như các nàng mà thôi, cùng một loại!”

Tóc Lý thị bị bung ra, hung ác giống như ác quỷ trong địa ngục. “Cởi quần áo nàng ra!”

“Không –” Tiểu Thiên phí công giãy dụa. “Người nói khng chạm vào con ta...”

“Ta cũng muốn, lưu lại đứa nhỏ, giống như Úc Sâm nửa chết nửa sống như vậy, khiến cho người làm cha như hẳn mỗi ngày sống trong địa ngục... Nhưng là người không kịp sinh, khanh khách –” Lý thị nhìn Tiểu Thiên bị cởi bỏ quần áo sau hiện ra thân mình thủy nộn da thịt của tuổi trẻ, trong mắt tràn đầy ghen tị. “Thật đẹp, thật nộn, chắc chắc chắc — “

Thân thể nhỏ nhắn gầy guộc lòi ra cái bụng chọc vào mắt người khác...

“Lấy roi, đánh cho ta!”

Hai vú già trắng kiện cầm theo cây roi có xước măng rô, do dự một lúc, roi đánh xuống sợ là sẽ một thi hai mệnh!

“Hừ, mềm lòng? Cũng không phải lần đầu tiên!” Lý thị hướng tới thủ hạ hừ lạnh. “Ta không muốn nàng chết thống khoái, các người nhất định phải đánh hơn một trăm tám mươi roi, làm cho trên người nàng không còn một tấc da thịt đẹp để!

“Không —”

Hài tử của ta, Úc Lăng, nương còn chưa thấy qua người, người sẽ không chết!

Cho dù có báo ứng, cũng không nên báo trên người người a!

Phụ thân đâu? Hẳn như thế nào còn chưa tới cứu người?

“Quý Lăng –” Tiểu Thiên tuyệt vọng hô to.

Mặt Lý thị run rẩy không thôi: “Quý Lăng, người cho tiện nhân này gọi người Quý Lăng...”

“Các người còn không đánh!”

Roi cao cao hạ xuống, “Keng keng” một tiếng trên ngọc thể...

“Xoảng” một tiếng, chén trà Nhan Chú đang cầm rơi trên mặt đất, đập nát.

Tim đập như sấm, không thở nổi.

“Tam thúc, người như thế nào?”

“Úc Tú, chúng ta hôm nay liền động thủ, ngày mai ta phải trở về!”

“Như vậy quá nhanh...”

Lý Đàm ngăn cản Úc Tú: “Hảo, liền hôm nay!”

17. Chương 17

Đau, chậm rãi không có tri giác. Roi rơi ở trên người nàng, giống như là từ nơi rất xa truyền đến.

Ta không thể kêu, ta không thể kêu ra tiếng.

Úc Lăng, Úc Lăng của ta, con của ta... Người cũng đi rồi...

Vì sao muốn ta đến trên đời này chịu khổ... Có phải đời trước ta đã tạo nghiệp hay không...

Quý Lăng... Người nói ta còn có người...

Người ở nơi nào...

Người xem, có báo ứng... Có báo ứng...

Nương... Cha... chị dâu Tiểu Phượng... Ca ca...

Roi hung hăng hạ xuống, máu tươi bắn lên thật cao, trên bạch ngọc làn da đã huyết nhục mơ hồ, hạ thể sớm bị vết máu nhuộm một mảnh.

Lý thị lặng lẽ thưởng thức.

Rốt cục hai cái vú già cũng nương tay: “Tiểu thư, chỉ còn một hơi ...”

Nữ nhân ánh mắt âm trầm như ác ma đi tới: “Người còn đẹp sao, bộ dạng người như này hẳn còn thích sao? Diêm vương gia cũng không dám thu người! Chắc chắc chắc...”

Nhìn xem Tiểu Thiên hấp hối không thành hình người, nàng nói với thủ hạ: “Vứt đến chỗ cũ! Rửa sạch nơi này đi.”

Tiểu Tam Nhi, ta giúp người giải quyết, ánh mắt người hẳn là phải trở nên tốt hơn...

Tiểu Thiên chỉ còn một hơi cuối cùng bị dùng chiếu cuốn lại, hai gia phó thân hình trắng kiện vác đến “Chỗ cũ” phía sau núi.

Giữa lớp cỏ rậm rạp, một thân ảnh nho nhỏ theo ở phía sau, mãi đến khi nhìn đến “Chỗ cũ” kia mới biến mất không thấy.

Trầm mama thất tha thất thểu đi ở ngọn núi bí ẩn phía sau Nhan phủ, một lát liền biến mất trong một sơn động nhỏ.

Không biết bao lâu, bước xuống uốn lượn hơn mười trượng trong lòng đất, trải qua vài cơ quan, mới đứng ở trước một cửa đá.

Lão phụ nhân “Bùm” quỳ xuống, đầu đụng vào trên đá “Thùng thùng” rung động: “Tứ tiểu thư, tứ tiểu thư, cầu ngài đi ra gặp lão nô! Tứ tiểu thư!”

Lại không biết bao lâu, trong cửa đá truyền đến thanh âm ám ách như bị xé rách: “Trầm mama, tội gì đâu.”

“Tứ tiểu thư, chỉ người mới có thể cứu nàng.”

“Ta sẽ không đi ra ngoài.”

“Tứ tiểu thư! Tam gia đối người khác không để ý, đối ngài —”

“...”

“Đứa nhỏ kia là cốt nhục của tam gia, người chẳng lẽ không muốn tam gia sống thật tốt ngày qua ngày hay sao?”

“Đều là số mệnh.”

“A Đức — mama cầu người —”

Thật lâu sau, một tiếng thở dài truyền ra: “Mama, vì sao người không đi cầu Lý Ngọc Kha? Người vì nàng làm nhiều chuyện như vậy, nàng nên để cho người chút tình cảm.”

Lão phụ sắc mặt trắng bệch, cả người phát run: “Hóa, hóa ra tiểu thư người đều biết...”

“Ta không trách người, người cũng là vì con cháu mà bất đắc dĩ. Nhưng, ta sẽ không đi ra ngoài.”

“Tiểu thư, lão nô thực xin lỗi người!” nước mắt tuôn rơi lã chã, “Lão nô chỉ nói tiểu thư còn tại Đại Biệt sơn, những cái khác dù tuyệt tử tuyệt tôn cũng không nói.”

Trầm mama dập đầu một cái thật mạnh rồi ngẩng đầu lên: “A Đức, A Đức, từ khi người còn nhỏ mama đã chăm sóc người, biết người khổ, có điều Tam ca người cũng khổ không kém. Ta ở sau lưng chủ tử rèm pha, làm nguy hiểm đến tính mạng toàn tộc, nên sớm ra đi, có điều đứa nhỏ kia là một nha đầu tốt bụng chuyện gì cũng chưa làm! A Đức — người hãy cứu nàng, cứu nàng a!”

Nói cho hết lời, lão phụ nhân vọt mạnh đâm vào vách núi, máu chảy đầy mặt, ngã xuống đất tắt thở.

“Mama!” Người phía bên trong kêu lên sợ hãi.

“Mama, người là muốn một mạng đổi một mạng a...”

Giang Ninh phủ đề phòng sâm nghiêm.

Lý Đàm đi theo, Nhan Chú mới có thể thuận lợi ra khỏi thành.

Đêm qua ám sát Lý Thăng không thành, ngược lại đánh rần động cỏ, ý tứ của Úc Tú hẳn là đi nước cờ hiểm, tiếp tục ám sát, bởi vì làm việc ngẫu nhiên, đôi khi lại mang lại hiệu quả.

Nhan Chú cũng biết đây là kế sách tốt, nhưng tâm tư lo lắng Tiểu Thiên, kiên trì muốn trở về.

Úc Tú khi nào thì thấy tam thúc quan tâm một người như vậy, chuyện liên hệ đến sự tồn vong của toàn tộc đều ném sau đầu.

“Lão Tam, lần này trở về nhất thiết phải để ý, Lý Thăng động thủ là chuyện trong khoảnh khắc.” Lý Đàm cùng Nhan Chú tạm biệt.

“Cái này không sợ, cùng lắm ta không cần phiền cơ nghiệp kia!”

Lý Đàm kinh dị nhìn Nhan Chú một cái, Đại Biệt sơn là nơi Nhan gia trải qua ba triều đại kinh doanh hơn mười năm, hẳn lại chuẩn bị buông tha!

“Còn chưa tới mức kia đi, đêm qua mặc dù không thể giết Lý Thăng, nhưng tốt xấu cũng làm hắn bị thương nặng. Nghe nói lão tiểu tử này trên lưng có vết thương cũ, lại thêm một chưởng kia của người, chỉ sợ sống không quá nửa năm! Không cần thiết lại có tâm tư nhân rồi đi quản người.”

Nhan Chú nhíu mày: “Kia chẳng phải tiện nghi người! Người cùng Lý Cảnh quan hệ tốt, ước gì lão tử nhà hắn chết nhanh, cho hắn sớm đăng Long vị!”

“Hắc, làm sao lại nói lời này, ta cũng không cho người chịu thiệt a!” Lý Đàm cười.

“Hậu Khanh,” Nhan Chú nghiêm túc nói, “Người cùng Úc Tú —”

“Chuyện của chúng ta thế nào lại để người quan tâm, người quản tiểu tâm can của người nhiều hơn một chút đi! Khi nào thì trở nên lè mề như vậy.” Lý Đàm ngắt lời nói.

Nhắc tới Tiểu Thiên, Nhan Chú lo lắng, không biết nàng cùng thai nhi trong bụng có khỏe mạnh hay không.

“Người đối nàng là thật lòng?” Lý Đàm hỏi.

Nhan Chú ngẩng đầu nhìn bầu trời, không lên tiếng.

“So với Hoài Ngọc —”

Lệ sắc trong mắt chợt lóe, Nhan Chú hung hăng nhìn Lý Đàm.

“A, ta còn tưởng rằng người không ngại đâu!”

Thở dài một tiếng, Nhan Chú liếc đi lệ sắc trong mắt: “Hoài Ngọc là rắn, bị nàng cắn, sẽ sợ mười năm. Nhưng qua lâu như vậy, kỳ thật cũng không còn để ý. Chỉ là không muốn nhắc tới, có chút không thoải mái.” Hắn vỗ nhẹ bả vai Lý Đàm, “Hậu Khanh, nếu quả thật người vô tâm với Úc Tú, hãy để cho nàng sống những ngày tháng mà nàng muốn. Người cũng nên vì chính mình tìm một người thích hợp.”

Lý Đàm cười mỉa: “Tiểu Thiên nhà người chắc là thích hợp người.”

“Tiểu tử người!” Nhan Chú cười ha ha, trong mắt lại có một chút ôn nhu. “Cùng nàng cùng một chỗ thực tự tại.”

“Nàng thì sao, nghe nói người này cha chồng là bá vương ngành thượng cung chiếm đoạt nàng!”

“Nàng?” Nhan Chú khước miệng cười nhẹ, trầm ngâm thật lâu sau, “Vẫn là đứa nhỏ, chậm rãi là được rồi!”

“Phi!” Lý Đàm cười mắng, “Người là cái tên trâu già gặm cỏ non, chẳng biết xấu hổ, mau cút trở về đi!”

“Hảo, vậy thì cáo từ!” Thét to tuấn mã dưới thân, Nhan Chú quyết đoán mà đi.

Lý Đàm nhìn bóng dáng hắt, trong lòng lại có hâm mộ.

Dường như đã ở trong địa ngục...

Có phải hay không đang bị lửa tra tấn? Nóng quá thật là khó chịu...

Nương? Phụ thân? Tới đón ta sao?

Các người có nhìn thấy Úc Lăng hay không, hắn rất nhỏ rất nhỏ chỉ có bảy tháng...

Ca ca chị dâu... Ta rất nhớ các người...

Không, ta không trách các người, đây đều là mệnh... Mạng của ta... Ta cũng không trách ai, ai cũng không trách...

Người, Quý Lăng... Người đừng đến đây, người bỏ qua cho ta, ta thật sự cái gì cũng không có ... Cục cứng đã không có... Cục cứng đã không có...

Người cũng không cần, người còn có tiểu hài tử...

Tiểu Thiên bị để ở trong một sơn động cực hẻo lánh cực bí ẩn phía sau núi, trong sơn động tràn đầy xương trắng, một cỗ mùi hôi. Nàng chỉ còn một nửa u hồn chưa tiến vào Quỷ Môn quan, chết chỉ là chuyện sớm muộn.

Một bóng dáng màu trắng vọt vào trong sơn động, lại bước đến bên cạnh vật còn sống duy nhất.

Chiều bị xóc lên, bóng trắng phát ra âm thanh thở dài u ám: “Ta cũng chỉ có thể làm hết sức mình...”

Bàn tay ấm áp, nhẹ nhàng, Tiểu Thiên hoảng hoảng hốt hốt tựa như nhìn thấy một bóng trắng: “Người là quỷ hay là tiên nữ?” Nàng thấp giọng nói, kỳ thật chỉ là hơi mấp máy đôi môi.

“Là quỷ, là ác quỷ người gặp người ghét.”

“Bộ dạng người thật kỳ quái, nhưng vẫn giống tiên nữ.”

“Mất máu nhiều quá, ăn bổ huyết đan còn có thể bổ cứu; thai nhi là không thể; ngoại thương thế này, ai... Trông chờ vào tạo hóa của người đi!”

Dường như càng đau, đau không có một khắc nào dừng lại...

“Ta còn không thể chết được sao?”

Làm cho ta chết đi, đi gặp cha mẹ, ca tẩu, Minh Liễu...

“Hừ hừ, chết? Chết có thể giải thoát sao? Cố gắng chống đỡ, cũng không uống công mama lấy chính mình tính mạng đổi lấy người!”

Bóng trắng chớp động.

“Chớ đi —”

“Người chờ hân đến đây đi...”

Bóng trắng phiêu nhiên rời đi. Nàng cũng không thể làm được nhiều hơn thế.

Đợi ai?

Hắn sao? Hắn có thể tới sao? Là hắn tạo nghiệt, lại muốn đứa nhỏ trả lại...

Chậm rãi, nàng hơi hơi mở mắt ra, nơi này là đâu? Mặt đất là cái gì?

A – Hài cốt... đầu lâu... nường của Úc Cẩn, các nàng đều ở chỗ này... Ta cũng tránh không khỏi...
Trời đen lại trắng, trắng lại đen, trong động Tiểu Thiên mờ mịt bồi hồi bên cạnh sống và chết.
Cả người đều là vết thương do roi quất, trong động tràn ngập mùi thối thi thể, nhưng có lẽ tất cả so ra đều kém trong lòng sợ hãi và tuyệt vọng...
Nhan Chú tuyển hai mươi cao thủ đứng đầu ngày đêm chạy đi, nửa đường gặp người do Lan Tuấn phái ra báo tin.
“Gia, đã, đã xảy ra chuyện, tam phu nhân nàng —”
“Người chậm rãi nói, nói rõ ràng!”
Người báo tin nói xong, tâm hần thẳng tắp trầm xuống...
“Người đi ra đã mấy ngày?” Hần hỏi.
“Hồi lão gia, tiểu nhân suốt đường thay ngựa, tổng cộng đi ba ngày...” Nói còn chưa dứt lời đã từ trên lưng ngựa ngã xuống, hiển nhiên là cực kỳ mệt mỏi.
Ba ngày...
Dù Nhan Chú giục ngựa cấp tốc, tức không ngừng nghỉ, trở về cũng muốn ba ngày.
Thì phải là sáu ngày... Sáu ngày, vật nhỏ, người phải tiếp tục chống đỡ...
Hần cũng không tin Thần, giờ phút này lại hận không thể đem tất cả Thần lớn nhỏ trong thiên hạ đều bái một lần, hắn không muốn suy nghĩ, nữ nhân của hắn có người nào thoát được Lý Ngọc Kha đâu?
Trước kia luôn nhường nhịn Lý thị, sợ nàng trong tình thế cấp bách đưa tới đại quân của Lý Thăng, cho dù tạo sát nghiệt, cũng không sao cả, chẳng lẽ thực sự báo ứng sao? Nếu là báo ứng tại sao không báo ở trên người ta?

18. Chương 18

Đội hần về tới Nhan phủ, đã là buổi tối ngày thứ bảy Tiểu Thiên bị Lý thị giam giữ.
Ngay cả Lan Tuấn, người biết hần đi nơi nào cũng không dự đoán được hần sẽ trở về nhanh như vậy, không nói đến những người khác nghĩ rằng hần đi Thục Trung làm việc.
“Tam thúc, Lan Tuấn tự nguyện xử phạt, đều là Lan Tuấn hại tam thẩm...” Liễn Lan Tuấn vừa gặp liền quỳ xuống, lệ chảy ra.
“Hừ, giờ phút này giết người cũng không được tích sự gì, đứng lên đi!”
Liễn Lan Tuấn lau nước mắt đứng lên: “Tam thúc, hiện nay chúng ta nên làm cái gì bây giờ?”
“Người có biết tiện phụ kia xử trí nàng như thế nào hay không?”
Lan Tuấn ngượng ngùng: “Lý Ngọc Kha mệnh lệnh chúng ta không thể tới gần Khai Loan cư trong vòng hai mươi trượng, nếu không sẽ giết tam phu nhân, chúng ta...”
Nhan Chú nhú mi, là do hần đã quyết đoán sai lầm, Liễn Lan Tuấn không phải là đối thủ của độc phụ Lý Ngọc Kha kia!
“Trầm mama đâu?”
“Bảy ngày trước đây Trầm mama đột nhiên mất tích.”
Mi hần nhăn càng sâu...

Chính lúc này, Nhan Tín tiến vào: “Gia, thập ngũ thiếu gia muốn gặp ngài.”

Nhan Chú kinh ngạc, Úc Cẩn?

“Tam thúc, ngày đó khi công thẩm, Úc Cẩn đã nói giúp tam thẩm thẩm nhiều!”

“Nga? Cho hắn tiến vào.”

Chín tuổi Úc Cẩn bị mang tiến vào, cũng không gọi Nhan Chú là “Phụ thân”, nói thẳng: “Ta biết Thập tứ tẩu ở đâu, bắt quá lâu như vậy chỉ sợ đã sớm chết!”

Nhan Chú cắn chặt hàm răng, gân xanh bạo lên: “Người dẫn đường!”

Cậu bé nhìn mọi người trong phòng, cũng không lên tiếng, dẫn đoàn người ra phía sau núi.

Nhan Chú nhìn không được hỏi hắn: “Người sớm biết vì sao không sớm nói cho tam tẩu người, để đến nhiều ngày như vậy?”

Úc Cẩn trừng hắn, trong ánh mắt đều là khinh thường: “Người của Tam tẩu có gian tể, nói cho nàng?” Liễu Lan Tuấn ở một bên mặt lúc xanh lúc trắng.

“Lại nói, Thập Tứ tẩu khi bị mang tới đó đã như người chết rồi.”

Thân thể Nhan Chú một trận kinh hoàng, quay đầu túm lấy cổ áo Úc Cẩn: “Người nói bậy!”

Bị nắm không thể thở được, mắt Úc Cẩn rơm rớm nước mắt, từng chữ từng chữ nói: “mẹ ruột ta cũng chết ở nơi này, vì sao người không cứu?”

Tay đang túm lấy vạt áo con vô lực buông ra...

Úc Cẩn hét lớn: “Thập Tứ tẩu là người tốt, bằng không ta mới mặc kệ! Đều là người cái tên xấu xa này làm hại...”

Thật không? Là chính mình làm bậy báo ứng lên người nàng?

Hắn vẫn đi theo con hướng về phía trước, trong lòng hai cha con đều mong có kỳ tích phát sinh!

Trong sơn động âm trầm, cửa động được che đầy giữa những bụi cỏ, vừa đẩy cỏ ra, một cỗ mùi hôi xông vào mũi.

Nhan Chú lắc mình một cái nhanh chóng đi vào.

Cây đuốc trong tay thị vệ soi sáng sơn động âm trầm khủng bố rõ như ban ngày, thấy rõ ràng tình hình trong động, nhất mọi người đều muốn điên cuồng mà nôn.

Tóc dài khô lâu lẫn lóc, sợ rằng phải có mười mấy cái, có vài cái quần áo cùng cơ bắp đã sớm hóa đi, là thi thể cũ hơn mười năm trước; còn lại vài cái còn đang dính lớp da hư thối, là thi thể mới mấy năm gần đây.

Đều là nữ nhân của tam lão gia sao? Chính là những nha đầu nghe đồn mất tích không thấy?

Trong số thi thể này có rất nhiều người là những nữ tử xinh đẹp mà bọn thị vệ nhận thức, nhưng lại đều rơi vào kết cục thê thảm phơi thây nơi hoang động! Ngẫm lại đều có chút cảm giác cực kỳ kinh hãi. Tam lão gia xem như quá mức làm bậy!

Tay Nhan Chú phát run xóc lên tám chiếu đang đặt trên một khối thi thể còn mới...

Bàn tay nhẹ nhàng khẽ vuốt lên tám thân trần trụi huyết nhục mơ hồ...

“A —” một tiếng gầm tê tâm liệt phế điên cuồng vang lên, dư chấn làm cho trong động tiếng vang ừ ừ, lỗ tai bọn thị vệ phát đau.

Không — chẳng lẽ thật sự là báo ứng? Hắn một phen ôm lấy nữ thi không thành hình người nằm trong chiếu, đầu thiếp lên khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy vết máu, hai mắt nóng lên, nước mắt tuôn rơi mà ra: “Bảo bối, bảo bối, khi ta đi người còn tại cửa vậy tay, người còn hoài cực cực của chúng ta...”

Cực cực...

Hắn đột nhiên tỉnh táo tinh thần, nữ thể nằm trong lòng bụng bằng phẳng... Ánh mắt đảo bốn phía, bên cạnh chiếu có một đoàn máu me nhầy nhụa hình người... Trời ạ, hài tử của ta – cuồng nộ nổ tung ra bốn phía lan tràn khắp toàn thân hắn...

Vật nhỏ trong lòng dường như giật mình, ảo giác? Nhan Chú vươn tay sờ hường ngực, tiếng tim đập cực kỳ bé nhỏ...

Còn sống! Còn sống!

Điên cuồng bị thương cùng phần nộ lại mừng như điên, đánh sâu vào trong lòng hắn, hắn hô to: “Mau gọi đại phu, nàng còn sống, nàng còn sống!”

Nhan Chú ôm chí bảo của hắn bay nhanh rời sơn động, là ai cứu Tiểu Thiên? Đem thai chết lấy ra?

Thịnh Đức...

Tam ca xin lỗi người...

Tiếng gầm thê lương của Nhan Chú truyền khắp Nhan phủ, Khai Loan Cư, Lý thị điên cuồng mà cười.

“Ha ha ha — Tiểu Tam Nhi, người thương tâm như vậy sao? Chắc chắc... Lại không thấy được nàng, đã chết, đã chết! Ha ha ha —”

Lão đại phu đầu bạc già cả bị lôi đến trước mặt Nhan Chú.

“tình hình nàng thế nào?”

Đại phu nhìn lại đôi lông mi trắng, tràn ngập nghi hoặc: “Phu nhân đẻ non mất máu, lại chịu khổ hình, theo lý mà nói thời tiết nóng bức, sớm nên bị uốn ván, vốn là Đại La Thần Tiên cũng không cứu được, nhưng thương thế này lại được xử lý ینh như thế, người cứu trị là...”

Nhan Chú rút gào: “Nói trọng điểm!”

“Vâng, vâng!” Lão đại phu sợ tới mức râu đều run lên. “Toàn thân phu nhân đều là vẩy, hơn nữa trên mặt... Sau này mặc dù bóc ra, nhưng khôi phục dung nhan như dĩ vãng chỉ sợ không có khả năng...”

“Nói trọng điểm!”

“A?” Lão đại phu trợn trắng mắt, cái gì là trọng điểm? “Phu, phu nhân ngày sau rất khó có thể mang thai...”

Nhan Chú thiếu chút nữa giết người, cắn răng nói: “Ta là nói, nàng có phải sẽ thật sự sống lại hay không, còn có thể...”

“Nga nga, này thỉnh tam gia yên tâm, phu nhân nhìn huyết nhục mơ hồ, đều là do người trị thương cố ý, kỳ thật nội thương không nặng, đã không lo mất tính mạng!”

Không lo mất tính mạng! Nhan Chú thế này mới thở ra một hơi, chỉ cần còn sống, còn sống là tốt rồi, con mèo nhỏ, sống lại là tốt rồi!

“Tại sao nàng đến giờ vẫn hôn mê bất tỉnh?”

“Phu nhân bị kinh hách, mùi của thi thể trong sơn động lại nặng, nên phu nhân bị sốt nhẹ, qua mấy ngày nữa sẽ tỉnh dậy.” Đại phu nuốt nước miếng, “Ngoại thương nặng nhất cần điều dưỡng, người bị thương phần lớn phải nằm trên miên trên giường bệnh, chậm thì ba tháng lâu thì một năm.”

“Được rồi!” Nhan Chú vẩy vẩy tay làm cho đại phu đầu đầy mồ hôi lạnh lui ra, lại trở vào trong phòng.

Tiểu Thiên bị bao lại như cái bánh chưng nằm trên tháp, tiện nhân kia ngay cả mặt cũng không buông tha, một đạo vết máu từ thái dương thẳng quét đến khoe miệng bên phải.

“A —” người trên tháp thống khổ thở dốc rên rỉ, nha hoàn hầu hạ lấy khăn ướt thay nàng lau môi, nàng vẫn quay cuồng hai bên. “Đau —”

Trong con người tối tăm lạnh lẽo của nam nhân phỉếm nét tức giận ngập trời, hắn cuốn đi ra ngoài như gió, hét lớn: “Lan Tuấn, triệu tập tất cả hộ vệ bên người đến trong hiên!”

Bình tĩnh làm cho người ta cực kỳ sợ hãi, Nhan Chú đối với mấy trăm hộ vệ đứng đầy viện đã hai canh giờ nhưng một lời cũng chưa nói.

Trời gần sáng, mặt trời hơi lộ ra, vài người chịu không nổi đã bị tha ra ngoài.

Nhan Chú mới chậm rãi nói: “Trong số các người có người là Nhan gia thế phò, có người là nhiều năm qua tìm Nhan Chú ta nương tựa. Nhan tam ta đối với nữ nhân bạc tình bội nghĩa, nhưng đối với thủ hạ lại hướng đến nói là làm, thưởng phạt phân minh, không có nửa phần bạc đãi.”

Hắn hít vào một hơi thật dài: “Trong số các người nếu có người giống như Nhan Lễ bị Lý Ngọc Kha hiếp bức, đã làm chuyện phản chủ, từ đây trở đi, chuyện cũ Nhan mỗ sẽ bỏ qua.”

Âm u tĩnh mịch con người quét ngang mọi người: “Các người nhớ kỹ! Lý Ngọc Kha có khả năng làm ra sự việc ngoan ác, Nhan Chú ta làm được so với nàng ngoan ác hơn một trăm lần; Lý Ngọc Kha có thể hứa hẹn những gì, Nhan Chú ta hứa so với nàng nhiều một ngàn lần. Ta hôm nay sẽ trăm thảo trừ căn, các người nếu còn muốn đi theo tiện nhân kia, cứ việc đi mật báo, có thể đánh cuộc xem, là ta thắng hay là nàng thắng.”

Trong số thị vệ quả nhiên có người thần sắc bất an, nhưng tất cả mọi người đều hiểu được Nhan Chú làm người tàn nhẫn, huống đều rất tin tưởng chỉ cần hắn muốn đối phó với ai, không người nào có thể đào thoát, những người từng có ý phản bội, giờ phút này cũng vạn lần không dám đi đầu quân cho Lý Ngọc Kha.

Mọi người âm vang hô: “Thề cùng chủ nhân tiêu diệt tiện phụ Lý Ngọc Kha!”

Ngày thu mừng năm tháng tám, giữa trưa, Nhan Chú mệnh lệnh thị vệ đem Khai Loan Cư phía tây nam Nhan phủ bao vây.

Lý thị Lý Ngọc Kha mặt mang mỉm cười, ngồi ngay ngắn tại chính đường.

“Tiểu Tam Nhi, người tới?”

Nhan Chú thật sâu nhìn chăm chú trước mặt phụ nhân đã qua tuổi bốn mươi, hơn mười năm trước hai người cũng từng có thời gian ngọt ngào.

“Người còn dẫn theo nhiều người như vậy, làm cái gì? Người cũng không phải không biết, ta là người nhu nhược tay trái gà không chặt, cần phải làm ầm ĩ như vậy sao?”

Nhan Chú híp mắt, ôn nhu nói: “Ngọc Kha, người là huyết mạch của hoàng tộc tiền Đường lưu lại, chỉ vì bộ tộc Nhan thị chúng ta chịu hoàng ân, lão gia tử mới mạo hiểm đem người thú vào phủ. Vì dàn xếp cho người, Nhan gia đã di chuyển về phía Nam. Khi người tuổi trẻ, liền ngại nhị ca yếu đuối, độc hấn nửa chết nửa sống, còn cùng nghĩa tử của Từ Ôn là Từ Hiếu Cáo xã giao ngầm. Mười năm nay, người gạt đại tẩu, gây ra rất nhiều sát nghiệt, vô số oan quỷ trong sơn động phía sau núi, ta cũng mở một con mắt nhắm một con mắt. Thịnh Đức còn nói với ta, bệnh của Úc Sâm sợ là cùng người thoát không được quan hệ. Người dàn xếp thủ hạ vào trong phủ, nuôi trồng thể lực, khắp nơi cản trở, lấy mười vạn Đường quân hiếp bức ta, người là vì cái gì? Thực chỉ là vì yêu ta Nhan Chú Nhan Quý Lăng sao?”

Lý thị nghe giọng nói ôn nhu đã mười năm không nghe thấy, hai hàng lệ lặng yên chảy xuống.

“Quý Lăng, Quý Lăng, người không tin Ngọc Kha yêu người sao? Lúc trước cùng Thăng ca, là vì Nhan gia cơ nghiệp; nay cùng hắn, là vì bảo mệnh. Không có mệnh sao có thể nhìn thấy người?”

“Người cùng ta hoan hảo mấy tháng, liền bỏ rơi ta, hôm nay cùng nương của Úc Cẩn hảo, ngày mai cùng nương của Úc Hoàn hảo, ta một người nằm trên tháp, rằng nanh đều phải cắn đứt, người cũng không quay đầu, ta hận, ta thật hận. Ta giết các nàng, đó là tiện nghi các nàng!”

“Quý Lăng, ta thật sự yêu người!”

“Hảo, vậy là tốt rồi!” Trong mắt Nhan Chú tinh quang hiện lên. “Hôm nay, ta sẽ thành toàn người, cho người yêu ta cả đời, ta sẽ không quên người!”

Thanh âm chưa dứt, hắn vận khí trầm quát một tiếng, cửa Khai Loan cư bị mạnh mẽ phá ra, thị vệ như sói như hổ vọt vào, trong đó hai người dùng một tay lôi Lý thị từ trên ghế ẩn quý rạp xuống đất.

Mặt Lý thị bị ấn trên sàn, vẫn cười khanh khách: “Quý Lăng, người thực muốn giết ta sao? Người đừng quên, người ở Giang Ninh không thể giết Thăng ca của ta. Ta chết, đại quân tức khắc tiếp cận, có người đi theo, ta chết cũng đáng giá! Khanh khách — “

Nhan Chú nghe mắt đối với Lý thị: “Hừ, người đem tin tức đưa cho Lý Thăng, kẻ sách chính là: hợp với người cùng nhau đem Nhan phủ vây chặt như nêm cối, sau đó đối chết, như vậy ai cũng không chiếm được thứ tốt! Người chết hay không chết đại quân đều tiếp cận!”

“Hắc hắc, ta cũng không trông cậy Lý thăng sẽ giữ lại mạng của ta! Bất quá, Tiểu Tam Nhi, ta không chết, người còn có thể kéo dài ba tháng, người thực không cần cơ nghiệp nơi này sao?”

“chuyện ta muốn làm nhất chính là cho người sống không được mà chết cũng không xong!”

“Khanh khách —” Lý thị điên cuồng cười, “Ta hiểu được, ta giết bảo bối của người, a ha ha ha — người đối với thứ thối tha đó động chân tình, Quý Lăng người —”

Nhan Chú ánh mắt thâm trầm, thị vệ một bàn tay tát vào mặt Lý thị.

“Người nghĩ sai lầm rồi, nàng không chết.” Nhan Chú tiến đến bên tai nàng, “Người đã quên, Thịnh Đức còn tại Đại Biệt sơn!”

Ánh mắt Lý thị đỏ bừng, ngã trên mặt đất: “Không, tiểu tiện nhân kia, ta tận mắt thấy nàng chỉ còn một nửa khẩu khí — không — Nhan Thịnh Đức, người lại làm hỏng đại sự của ta...”

Nhan Chú cười lạnh, phân phó thủ hạ: “Dùng roi đánh chết nàng, không lưu một hơi, cắt đầu nàng, ném vào trong sơn động!” Nói xong, xoay người bước đi.

Lý thị hấp khẩu khí lạnh, ở sau lưng hấn cuồng tiếu hô to: “Tiểu Tam Nhi, người cùng ta mới là một loại người, người cùng nha đầu kia tuyệt không có kết cục tốt, không có kết cục tốt, a ha ha ha —”

Cơ bắp trên mặt Nhan Chú run rẩy, đi ra khỏi Khai Loan cư.

Trong lúc nhất thời, tất cả thị vệ đều xuất động tiêu diệt dư đảng của Lý thị, người của Lý thị gần chết giãy dụa, từ trên xuống dưới trong Nhan phủ là một mảnh chém giết, tình trạng khủng bố.

Đến khi mặt trời xuống núi, Liễu Lan Tuần kiểm kê số tử thi, cũng là một trăm hai mươi ba thi thể.

Một đảng của Lý thị từ đó diệt hết.

19. Chương 19

Tiểu Thiên đầy người là vậy nửa tháng sau mới bắt đầu bóc ra, lộ ra lớp da non hồng nộn, đụng tới quần áo vừa ngứa vừa đau, có khi khó chịu quay cuồng vật lộn trong đệm chăn.

Nhan Chú vẫn trông nom nàng, nhưng từ đầu đến cuối nàng chưa từng thanh tỉnh, miệng nứt nở suốt, lại không biết đang nói cái gì.

Nhìn nàng khó chịu, nam nhân cũng chỉ có thể nhẹ nhàng ở bên tai an ủi.

Đại phu viết một ít đồ ăn đơn giản, mỗi ngày hấn dùng miệng đối miệng cho nàng ăn vài lần.

Nàng tựa như đứa trẻ mới sinh, đói bụng, sẽ kêu la, đợi ăn được một chút, lại nặng nề ngủ; muốn bài tiết hay đi ngoài, sẽ khóc, đợi hầu hạ nàng đi vệ sinh xong, nàng cũng im lặng ngủ.

Nhan Chú thần kỳ kiên nhẫn, Lan Tuần cùng hạ nhân đều ngạc nhiên, một đại nam nhân hầu hạ nữ nhân ăn cơm, ngủ, uống nước, đi thải như vậy, quả thực nghe cũng chưa từng nghe nói qua, huống chi là phát sinh ở trên người tam lão gia?

Nhan Chú chính mình làm thực thoải mái, có khi đều cảm thấy hạnh phúc.

Là thực không thể tin được, lúc trước chiếm đoạt nàng cũng chỉ là nhất thời tính tình dâng lên, sau lại khiến cho hạ nhân gọi nàng “Tam phu nhân”, chẳng lẽ lúc trước chính là có ý bảo vệ nàng sao?

Khi nàng nói không sinh đứa nhỏ của mình, hắc lữ giận tận trời, loại nổi lòng như thế này trong quá khứ hắc chưa từng ném trái.

Hắn ước gì nàng chỉ còn một mình hắn, sẽ chỉ có hắn giữ chặt lấy nàng, cả thân thể cùng linh hồn nàng.

Nàng muốn độc chết hắn, hắn lại cùng nàng nói về chuyện cũ bụi đã phủ đầy, nàng buông kiếm ngồi khóc, trong lòng hắn tràn đầy vui sướng.

Thấy nàng đối với đứa con trong bụng khe khẽ nói nhỏ, hắn ghen tị, hận không thể thay thân mình vào đấy.

Bắt đầu từ khi nào, vật nhỏ này, đã chiếm lấy toàn bộ sinh mệnh của hắn.

Hắn dễ dàng để Lý thị chết, chỉ vì nàng ta dám thương tổn đến nàng.

“Tiểu Tam Nhi, người cùng ta mới cùng một loại người, người cùng nha đầu kia tuyệt đối không có kết cục tốt!”

Phải không? Trong lòng hắn cũng không xác định.

Con mèo nhỏ nếu vẫn bất tỉnh, vậy thì vẫn sẽ thuộc về hắn. Hắn luôn luôn sợ hãi, sợ một ngày nàng tỉnh lại, trách hắn hận hắn không cần hắn.

Hắn dứt khoát tạo sát nghiệt trong ngày ấy, nhưng, hắn lại sợ báo ứng đến trên người nàng.

“Đau —” trên giường Tiểu Thiên thì thào than nhẹ.

Hắn nhẹ nhàng thay nàng lau đi mồ hôi lạnh trên trán, ai, còn biết kêu đau đớn!

Nàng nhắm mắt, miệng mở ra lại hợp lại, thấp giọng la hét: “Cực cực, bảo, bảo...” Tay nhỏ bé còn đang bọc lụa trắng mờ hướng bụng. Bụng đương nhiên là bằng phẳng, nàng càng kêu lợi hại hơn: “Bảo, bảo, cực cực...”

Nam nhân giúp nàng lau đi giọt lệ nơi khóe mắt, đặt tay nàng vào trong chăn.

Nhi tử đã thành hình được bảy tháng của hắn, Úc Lăng... Chôn ở phần mộ tổ tiên của Nhan gia.

Nàng duỗi ra hai tay, nhẹ nhàng quơ động: “Ta muốn về nhà... Về nhà... Buông, thả ta —”

Ngực nam nhân cứng lại, nơi này còn không phải nhà của người...

“Đau —”

“Ca — chị dâu — ô ô —”

“Đau quá —”

Trong căn phòng hôn ám và yên tĩnh, nàng co rúm lại thành một đoàn trong chăn, hai hàng lông mày khẽ nhăn lại, hai cánh tay loạn vung lên, trên trán đầy đặc mồ hôi. Mồ hôi của nàng cứ lau đi lại chảy, lau lại chảy. Có người khẽ thở dài, nhin không được vươn cánh tay ấm áp gắt gao ôm nàng vào lòng.

“A, đau — không, không cần —”

Nàng giãy dụa, hô: “Không cần, không cần người. Ô ô — không cần người...”

Không cho phép! Không cho phép người không cần ta!

Nam nhân ôm càng nhanh, dùng hết toàn lực hôn lên vết roi bên phải mặt nàng.

Người chỉ có ta, ta cũng chỉ có người.

“Không —”

“Minh Liễu, dẫn ta đi, Mặc Trụ ca —”

U quang hiện lên trong mắt nam nhân.

Nàng sắp tỉnh, tỉnh lại sẽ như thế nào? Lúc này, nàng gọi cũng không phải chính mình... Nàng không cần hấn, nàng ghét cay ghét đắng hấn... Muốn thả nàng hay không, miễn cho nàng theo hấn chịu báo ứng thay hấn.

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy thống khổ, hấn biết hấn rốt cuộc không thừa nhận nổi cái loại cảm giác sinh lý tử biệt như trong cơn động, thà rằng chính mình buông ra nàng, không cần nàng bị hủy diệt, địa ngục hấn sẽ đi một mình.

Nam nhân cười khổ, cắn răng, buông ra hai tay.

Tiếng nàng ầm ập khóc hô, trong hôn mê nàng cái gì cũng không hiểu được, chỉ biết là đau quá phải về nhà, phải rời khỏi hấn, rời xa thống khổ.

Tiểu Thiên thanh tỉnh đã là đầu tháng chín, trải qua hơn một tháng hôn mê, dường như là thêm một lần nữa làm người.

Vẩy sọc đã hoàn toàn bóc đi, nhưng vẫn lưu lại luy luy hồng ngân đầy người, khắc trên da thịt tuyết trắng nhìn vào thấy ghê người.

Lần đầu tiên Tiểu Thiên nhìn thất thân thể xấu xí này, quả thực không thể tin được đây là chính mình.

Con gái, ai không yêu quý dung mạo hay thân thể, nước mắt nàng như trân châu tích tụ rơi đầy lòng bàn tay, thấm vào trong chăn đệm.

Bọn hạ nhân không dám cho nàng soi gương, sợ nàng nhìn thấy bộ dạng bị vết roi hủy đi, nàng cũng không đề cập, không rõ nàng biết hay là không biết nàng đã bị hủy dung.

Nàng cũng biết đứa nhỏ không còn, mong đợi nửa năm, kết quả cũng là một đoàn mới thành hình người chôn trong mộ. Cuối cùng nàng không có thể bảo vệ cục cưng của nàng, tự hủy danh tiết ở từ đường không phải là vì bảo trụ hấn sao? Thật sự là vô dụng a!

Trừ bỏ cục cưng, nàng nghĩ đến nhiều nhất đúng là Nhan Chú.

Bọn hạ nhân nói, hấn sáu ngày sáu đêm không chớp mắt gấp trở về cứu chính mình, nói hấn cực nhọc cả ngày cả đêm hầu hạ chính mình ăn uống, nhưng từ khi nàng tỉnh táo lại, hấn liền không xuất hiện nữa.

Có phải bọn người hầu an ủi nàng hay không?

Trong lúc hôn mê, luôn cảm giác có một đôi cánh tay ầm ập, không lúc nào là không che chở nàng, là hấn sao?

Vậy vì sao hấn không đến gặp nàng?

Nhìn trên người loang lổ những vết thương ghê tởm, hấn cũng ghét bỏ chính mình đi!

Trên mặt... Nàng vùng trộm nhìn ở trong nước, đó là một khuôn mặt giống như quỷ!

Ai sẽ thích một nữ nhân như vậy.

Huống chi, nữ nhân đối với hấn vốn chỉ là nhất thời mới mẻ, mê luyến chính mình như vậy, chỉ vì chính mình là thê tử của con hấn, có chút cảm giác cấm kỵ đi?! Việc người khác chán ghét, người khác bài xích, hấn lại càng muốn làm, còn làm thật vui vẻ.

Chính là, hấn không cần nàng, trong lòng nàng lại khó chịu.

Từng ngày lại từng ngày trôi qua, Nhan Chú vẫn giấu mặt, Tiểu Thiên rõ ràng tiêu tụy, bọn hạ nhân cũng nghị luận, tam lão gia dù sao cũng là người bội tình bạc nghĩa!

Tiểu Thiên chỉ có thể kỳ vọng, hấn không cần nàng, có thể để cho nàng rời đi.

Kỳ thật, có thể đi nơi nào? Trên đời này, nơi nào đối với nàng mà nói cũng giống nhau. Từng, nàng còn có hấn, nay, thực là cái gì cũng không có.

Thân nhân, bằng hữu, đứa nhỏ, dung mạo, danh tiết... Cái gì cũng không có, nàng thế nhưng còn ngầy ngốc nghĩ đến nàng cuối cùng có thể còn lại hấn.

Vĩnh viễn đừng muốn chạy trốn, cho dù là tử.

Nay, người nên thả ta đi.

Suy nghĩ đi lại suy nghĩ lại, tâm thần không yên, Tiểu Thiên đã khôi phục hơn phân nửa lại bắt đầu phát sốt.

Đại phu nói điều này rất nguy hiểm, vết thương do roi tạo ra tới kỳ là lặp lại.

Nam nhân đứng trước tháp ngủ của Tiểu Thiên, nhẹ tay phẩy qua nàng mặt...

Ta nên đem người làm sao bây giờ? Người bảo ta phải đem người làm sao bây giờ?

Hắn căn bản không dám tới gặp nàng, sợ gặp nàng, sẽ luyến tiếc thả nàng.

Nhưng là, đại quân tiếp cận, nguy cơ trùng trùng, như thế nào có thể để nàng ở lại.

Tiểu Thiên sốt cao tỉnh lại, đã không còn ở Đại Biệt sơn.

Mở ra hai mắt, kia không phải tây sương phòng ở Nhan gia, trong gian phòng không lớn không nhỏ ánh sáng sung túc, hình dạng mấy chiếc ghế nhỏ, bàn nhỏ, rất giống mấy loại trước kia Mộc Trụ ca làm cho nàng.

Khi đó, nàng luôn quán quít lấy Mộc Trụ ca bắt hắn làm lồng chim, làm ghế dựa,...

Đột nhiên, ngoài phòng vang lên tiếng người.

“Người làm nhiều ghế dựa như vậy làm gì, ghế nhỏ, lồng chim, người cũng không phải tiểu hài nhi!”

Giống như là bị tia chớp đánh trúng, Tiểu Thiên ngây ngẩn cả người, kia, đó là thanh âm Minh Liễu...

“Liên quan gì đến người, người như thế nào lại dong dài như vậy!”

Trời ạ, đó là thanh âm của Mộc Trụ ca...

Tiểu Thiên che miệng lại: “Ta có phải đã lên trời hay không?”

“Xoát” một tiếng, màn che trong phòng bị xốc lên, một nha đầu mỉm cười đi vào, liếc mắt đến Tiểu Thiên trên giường, lạnh lùng nói: “Người che miệng làm cái gì, nghĩ tới gặp quỷ?”

“Minh, Liễu —” thật là Minh Liễu, “Minh Liễu —”

“Thật sự là cái đứa nhỏ! Gọi làm gì, không kêu lên sao!” Minh Liễu trong mắt ngập nước, miệng vẫn lạnh lùng.

“Minh Liễu, người, người không chết sao?” Tiểu Thiên muốn bò xuống giường, muốn đi kiểm tra có phải thật sự hay không, toàn thân lại xụi lơ không thể dùng lực.

“Cái gì chết hay không chết, rửa ta đâu?!” Minh Liễu hung ba ba lại đây một tay kéo lấy nàng, hai hàng thanh lệ đã tuôn rơi chảy xuống. “Người xem người, vốn không được mấy cân, hiện tại càng giống cái người quái dị!”

“Minh Liễu —” Tiểu Thiên ôm chặt lấy Minh Liễu Thân thể mềm mại, giống như tiểu hài tử oa oa khóc lớn. “Minh Liễu, ô ô ô — ta nghĩ đến người, người... Ta, ta... Hắn cũng không cần ta, ta là người quái dị... Ô ô ô...”

Minh Liễu không ngừng vỗ lưng nàng.

Tiếng khóc nhỏ dần, nước mắt đã thấm ướt quần áo Minh Liễu, Tiểu Thiên ngượng ngừng mặt đỏ. Vừa giương mắt, lại nhìn thấy Mã Kiều Mã Mộc Trụ.

“Trụ, Mộc Trụ ca cũng không chết sao?”

Mộc Trụ ca uy vũ kiên cường, giờ lên lồng chim nhỏ trong tay cùng chiếc ghế dựa, cười ha ha: “Ta Mã Mộc Trụ mà chết, ai tới thay A Thiên muội tử làm chút đồ chơi này?”

Tiểu Thiên hồng ánh mắt nhìn Minh Liễu, lại nhìn Mộc Trạ ca, này, này quả thực chính là trình diễn vở kịch sống lại!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chu-thien-ky>